

CRONICILE DIN NARNIA
C.S. LEWIS

Nepotul magicianului

Clive Staples Lewis

Cronicile din Narnia - Vol.1

NEPOTUL MAGICIANULUI

1. UȘIȚA TAINICĂ.

Această poveste este despre ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, când bunicul vostru era copil. Este foarte importantă fiindcă în ea se povestește cum au început toate călătoriile între lumea noastră și țărâmul numit Narnia.

Pe vremea aceea, domnul Sherlock Holmes mai locuia încă pe Baker Street, iar familia Bastable căuta comoara din Lewisham Road. Pe vremea aceea, băieții trebuiau să poarte guler scrobit, iar școlile erau mai toate cu mult mai severe decât sunt acum. Mâncarea era însă mai bună; nici nu vă mai spun ce ieftine și gustoase erau dulciurile, ca să nu vă lase gura apă degeaba. Ei bine, pe vremea aceea, trăia la Londra o fetiță pe nume Polly Plummer.

Locuia într-o casă dintr-un lung șir de case lipite una de alta. Într-o dimineață, când era în grădina din spatele locuinței, deasupra zidului care despărțea grădina lor de cea a casei vecine, apăru capul unui băiat care se cocoșase pe zid. Polly fu foarte mirată, fiindcă până atunci nu mai văzuse nici un copil în casa de-alături, în care locuiau doar domnul și domnișoara Ketterley, frate și soră, bătrâni, amândoi necăsătoriți, își ridică privirea, curioasă. Fața băiatului necunoscut era foarte murdară. N-ar fi putut fi mai murdară nici dacă și-ar fi șters lacrimile cu mâinile pline de țărână. De fapt, cam asta se și întâmplase.

- Bună, spuse Polly.
- Bună, spuse băiatul. Cum te cheamă?
- Polly, răspunse fetița. Pe tine?
- Digory, îi răspunse băiatul.

— I-auzi, ce nume caraghios! zise ea.

— Nu e nici pe departe așa caraghios ca Polly, spuse Digory.

— Ba da, îl contrazise fata.

— Oh, nu, zise băiatul.

— Eu cel puțin mă spăl pe față, zise Polly. Ceea ce-ar trebui să faci și tu; mai ales după...

Se opri. Fusesse cât pe ce să spună „După ce-ai dat apă la șoareci”, dar se gândi că n-ar fi prea politicos din partea ei.

— Așa e, am plâns, spuse Digory cu voce tare, ca un băiat atât de amărât că nu-i mai pasă dacă află cineva c-a plâns. Ai face și tu la fel, continuă el, dacă ai fi trăit toată viața la țară și-ai fi avut un ponei și râu în spatele grădinii, și-ai fi fost adusă după-aiă să locuiești într-o Groapă nenorocită ca asta.

— Londra nu-i o Groapă, spuse Polly indignată.

Dar băiatul era prea pornit ca s-o bage în seamă; continuă să-și spună oful:

— Și dacă tatăl tău ar fi în India, iar tu ar trebui să vii să stai cu o mătușă și un unchi care-i nebun (cui i-ar plăcea asta?), fiindcă au grijă de mama ta care e grav bolnavă și... care-o să moară.

Fața i se schimonosi ca atunci când încerci să nu pufnești în plâns.

— N-am știut, îmi pare rău, zise Polly umilă. După care, fiindcă nu știa ce să mai spună și ca să-l facă pe Digory să se gândească la lucruri mai vesele, îl întrebă:

— Domnul Ketterley chiar e nebun?

— Sau e nebun, îi răspunse Digory, sau e un mister la mijloc. Are o cămăruță, sus, la etaj, în care mătușa Letty zice că n-am voie să intru. E ceva necurat la mijloc. Și mai e ceva. De câte ori vrea să-mi spună ceva la masă – cu ea nu vorbește niciodată – mătușa îl oprește mereu, îi zice: „Nu necăji băiatu', Andrew” sau „Sunt sigură că nu-l interesează așa ceva pe Digory” ori „Digory, n-ai vrea să te duci să te joci în grădină?”

— Da' ce încearcă să-ți spună?

— Nu știu. N-apucă niciodată să spună prea mult. Da' mai e ceva. Într-o seară – se înnoptase de fapt – în drum spre camera mea, când am trecut pe lângă scara care duce la pod (nici nu-mi place să trec pe-acolo), sunt sigur că am auzit un strigăt.

— Poate-și ține acolo vreo nevastă nebună.

— M-am gândit și eu la asta.

— Sau poate face bani falși.

— Sau o fi fost pirat, ca personajul din Comoara din Insulă și se ascunde de foștii camarazi.

— Poate ți se pare interesant, spuse Digory. Da' dac-ar trebui să dormi acolo, n-ai mai gândi la fel. Cum ți-ar plăcea să stai trează-n pat și să-l auzi pe unchiul Andrew trecând tiptil pe lângă camera ta? Și are niște ochi groaznici!

Așa s-au cunoscut Polly și Digory; și, cum vacanța de vară de-abia începuse și niciunul dintre ei nu mergea la mare în anul acela, se întâlneau aproape în fiecare zi.

Aventurile lor au început mai ales din pricină că era una din cele mai umede și mai reci veri din ultimii ani. Vremea i-a alungat în casă: sau, am putea spune, spre explorări în casă. E minunat să vezi câte lucruri poți explora într-o casă sau într-un șir de case, cu o bucătică de lumânare. Polly descoperise de multă vreme că, dacă deschizi o anume ușiță din podul casei ei, dai de un rezervor de apă și, în spatele lui, de un loc întunecos, în care puteai ajunge dacă te cățărai puțin, cu atenție.

Locul ăsta întunecos era ca un tunel lung, cu un perete de cărămizi de o parte și cu un acoperiș în pantă de cealaltă parte. Printre țiglele de pe acoperiș pătrundeau pete mici de lumină. Tunelul n-avea podea: trebuia să pășești de pe o grindă pe alta, iar între grinzi era numai ipsos.

Dacă din întâmplare călcăi pe el, te-ai fi trezit căzând prin tavan în camera de dedesubt. Polly folosisse bucățica de tunel din spatele rezervorului în chip de peșteră a hoților. Adunase acolo lăzi și cutii și scaune de bucătărie rupte și tot felul de lucruri de acest gen și le pusese între grinzi, să facă un fel de podea, își ținea aici o pușculiță în care avea tot soiul de comori, o poveste pe care o scria și, de obicei, câteva mere. Băuse de multe ori aici, în liniște, câte o sticlă de suc: sticlele vechi făceau locul să arate și mai mult a peșteră a hoților.

Lui Digory îi plăcu peștera (Polly nu l-a lăsat să-i citească povestea), dar el era și mai interesat să exploreze.

— Ia uită-te aici, zise. Până unde merge tunelu' ăsta? E numai cât casa ta sau merge mai departe?

— Merge mai departe, răspunse Polly. Da' nu știu până unde.

— Înseamnă că putem să mergem de-a lungul șirului de case.

— S-ar putea, spuse Polly. Și... mamă!

— Ce?

— Am putea intra în celelalte case!

— Sigur, să creadă oamenii că suntem hoți! Nu, mulțumesc.

— Nu mai face pe deșteptu'! Mă gândeam la casa de după casa voastră.

— Ce-i cu ea?

— Cum ce-i cu ea? E goală. Tata spune că e goală de când ne-am mutat noi aici.

— Atunci cred c-am putea să ne uităm prin ea, zise Digory.

Era cu mult mai nerăbdător decât s-ar crede, judecând după modul în care vorbise. Fiindcă se gândea, firește, la toate motivele pentru care casa era goală de atâta vreme. La fel și Polly. Niciunul dintre ei nu pomeni cuvântul „bântuită”. Și amândoi simțeau că, o dată ce propuseseră să meargă acolo, ar fi fost un semn de slăbiciune să nu se mai ducă.

— Să mergem să-ncercăm chiar acum? întrebă Digory.

— Bine, fu de acord Polly.

— Dacă nu vrei să mergi, nu veni, zise Digory.

— Dacă mergi tu, merg și eu, spuse fetița.

— Da' cum o să știm c-am ajuns în casa de după casa de-alături?

Hotărâra că trebuie să ajungă în dreptul debaralei și să meargă de-a lungul acesteia din grindă în grindă. În felul acesta puteau să-și dea seama cam câte grinzi erau deasupra unei camere. După care adunau încă patru grinzi pentru spațiul dintre cele două poduri din casa lui Polly și același număr pentru camera de serviciu și pentru debara. Puteau afla astfel lungimea casei în grinzi. După ce parcurgeau de două ori distanța asta, însemna că au ajuns la marginea casei lui Digory; orice ușă la care ajungeau după aceea dădea în podul casei nelocuite.

— Da' n-aș prea crede că e chiar goală, spuse Digory.

— Da' ce crezi că-i acolo?

— Cred că locuiește cineva în secret, cineva care iese de-acolo doar noaptea, cu o lanternă slabă. S-ar putea să dăm de vreo bandă de criminali desperați și-o să primim o recompensă. Nu se poate să fie o casă goală atâta vreme, dacă nu-i un mister la mijloc.

— Tata zicea că acolo sunt probabil conducte, spuse Polly.

— Pfui! Ce lipsiți de imaginație sunt oamenii mari! spuse Digory.

Acum, că vorbeau la lumina zilei, în pod și nu la lumina lumânării din Peștera Hoților, li se părea mult mai puțin probabil să fie fantome în casa

nelocuită.

După ce măsurară podul, luară un creion ca să socotească. La început, fiecare obținu alt rezultat și chiar și după ce ajunseră la același rezultat nu fură prea siguri că e cel corect. Erau grăbiți să pornească în expediție.

— Trebuie să mergem în liniște, spuse Polly în timp ce se cățarau înapoi în spatele rezervorului.

Fiindcă era o ocazie specială, luară fiecare câte o lumânare (Polly avea o provizie serioasă în peșteră).

Era întuneric, plin de praf și era curent. Pășeau de pe o grindă pe alta în tăcere. Doar din când în când își spuneau, în șoaptă:

— Suntem la capătul podului acum.

Sau:

— Probabil că suntem pe la jumătatea casei tale.

Niciunul dintre ei nu se împiedică și nici lumânările nu se stinseră. În cele din urmă ajunseră la un loc unde zăriră o ușită în peretele de cărămizi din partea dreaptă. Bineînțeles că nu avea nici zăvor, nici clanță pe partea asta, pentru că ușa fusese făcută ca să intri în pod, nu ca să ieși; dar avea un clempuș (cum are de obicei ușa de la dulapul de bucătărie) și erau siguri că au s-o poată deschide.

— Să-ncerc eu? întrebă Digory.

— Dacă mergi tu, merg și eu, răspunse ea la fel ca mai înainte.

Amândoi simțeau că lucrurile ajunseseră prea departe, dar niciunul nu voia să dea înapoi. Digory trase cu putere de clempuș. Ușa se deschise, iar lumina care pătrunse pe neașteptate îi făcu să clipească. După care, șocați, își dădură seama că în fața lor nu era un pod părăsit, ci o cameră mobilată. Părea destul de goală. Și era o liniște de moarte. Curiozitatea o ajută pe Polly să depășească acest moment. Stinse lumânarea și păși în încăperea ciudată, mișcându-se în liniște, ca un șoricel.

Avea, firește, forma unui pod, dar era mobilată ca o cameră de zi. Pereții erau plini de rafturi de sus până jos, iar rafturile erau pline de cărți. În cămin ardea focul (nu uitați că în anul acela vara era foarte umedă), iar în fața șemineului, cu spatele spre ei, era un fotoliu cu spătar înalt. Între fotoliu și Polly, ocupând aproape tot mijlocul încăperii, se afla o masă mare, pe care erau îngrămădite fel de fel de lucruri, cărți, caiete, cerneală și călimări, tocuri și ceară pentru sigiliu și un microscop. Dar ceea ce-i atrase atenția de la bun început fu o tavă din lemn roșiatic, pe care erau niște inele. Așezate

două câte două, unul galben și unul verde, urma apoi un spațiu liber și iar un inel galben și unul verde. Nu erau mai mari decât niște inele obișnuite și nu se putea să nu le observi, fiindcă erau foarte strălucitoare. Erau cele mai frumoase obiecte strălucitoare pe care ți le-ai putea imagina. Dacă Polly ar fi fost doar un pic mai mică, cu siguranță c-ar fi încercat să muște dintr-unul din ele.

În încăpere era atât de liniște, încât se auzea ticăitul ceasului. Totuși, după cum își dădu acum seama, nu era chiar așa liniște de fapt. Se auzea un zumzet foarte, foarte slab. Dacă ar fi fost deja inventate aspiratoarele, Polly ar fi crezut că dă cineva cu aspiratorul undeva departe, câteva camere mai încolo sau câteva etaje mai jos. Dar zgomotul care se auzea era mai plăcut decât cel făcut de un aspirator, era mai muzical; doar că era atât de slab, încât aproape că nu-l puteai auzi.

— E-n regulă, nu-i nimeni, îi spuse Polly lui Digory, peste umăr.

Nu mai vorbea în șoaptă acum. Digory intră și el în încăpere, clipind din ochi și extrem de murdar. De altfel și Polly era la fel de murdară.

— N-are nici un rost, spuse el. Asta nu-i o casă goală. Mai bine o ștergem de-aici înainte de a veni cineva.

— Ce crezi că sunt alea? îl întrebă Polly, arătând spre inelele colorate.

— Lasă asta, spuse Digory, cu cât plecăm mai repede...

Nu mai apucă să termine ce avea de spus, fiindcă în clipa aceea se întâmplă ceva. Fotoliul cu spătar înalt din fața căminului se mișcă deodată și din el, ca un diavol ieșind de sub o trapă, se ridică amenințător trupul unchiului Andrew. Deci nu erau în casa goală defel; erau în casa lui Digory, chiar în camera în care n-avea voie să intre! Copiii scoaseră amândoi un „O-o-o” și-și dădură seama ce greșeală îngrozitoare făcuseră. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu merseseră destul de departe.

Unchiul Andrew era înalt și foarte slab. Avea nasul ascuțit, ochii extrem de strălucitori și un smoc mare de păr cărunt ciufulit.

Digory rămăsese mut, fiindcă unchiul Andrew arăta de o mie de ori mai periculos decât oricând înainte. Polly nu era încă prea speriată; dar, nu după mult timp, fu și ea cuprinsă de frică. Pentru că primul lucru pe care-l făcu unchiul Andrew fu să se ducă până la ușă, s-o închidă și să răsucescă apoi cheia în broască. După care se întoarse spre copii, îi fixă cu ochii lui strălucitori și le zâmbi, arătându-și toți dinții.

— Așa! spuse. Proasta de soră-mea n-are cum să vină aici.

Era îngrozitor de diferit de ceea ce te-ai fi așteptat din partea unui adult. Polly nu mai putea de frică și o porniră și ea și Digory, cu spatele, spre ușița pe care intraseră. Dar unchiul Andrew fu mai rapid decât ei. Ajunse în spatele lor, închise și ușa aceea și se postă în dreptul ei. După care își frecă mâinile făcând să-i trosnească încheieturile. Avea degete frumoase, albe și lungi.

— Sunt încântat să vă văd, spuse. Chiar asta-mi doream: doi copii.

— Vă rog, domnule Ketterley, începu Polly. E aproape ora mesei și trebuie să mă duc acasă. Vreți să ne lăsați să ieșim de aici, vă rog?

— Nu încă, răspunse unchiul Andrew. Nu pot pierde o ocazie atât de bună. Aveam nevoie de doi copii. Știți, tocmai lucrez la un experiment epocal. Am încercat pe un cobai și se pare c-a mers. Dar un cobai nu-ți poate spune nimic. Și nici nu poți să-i explici cum să se-ntoarcă.

— Ascultă, unchiule Andrew, îi spuse Digory, chiar că e ora mesei. Au să-nceapă să ne caute. Trebuie să ne lași să plecăm.

— Trebuie? făcu unchiul Andrew.

Digory și Polly se uitară unul la altul. Nu îndrăzneau să spună nimic, dar privirile pe care și le aruncau spuneau „Ce îngrozitor!” și „Trebuie să-i cântăm în strună”.

— Dacă ne lăsați să mergem la masă, zise Polly, ne-am putea întoarce după ce mâncăm.

— Da' cine-mi garantează mie că vă-ntoarceți? întrebă unchiul Andrew cu un zâmbet viclean.

După care păru că s-a răzgândit.

— Bine, le spuse, dacă trebuie să plecați, asta e. Nu pot spera ca doi tineri ca voi să vrea să stea de vorbă cu un nătărău ca mine.

Oftă și continuă:

— Habar n-aveți ce singur mă simt uneori. Da' ce contează? Duceți-vă la masă. Numai stați un pic, să vă dau un cadou înainte. Nu mi se-ntâmplă prea des să mă viziteze o fetiță în biroul ăsta vechi și prăfuit; mai ales o domnișoară frumoasă ca tine, dacă mă pot exprima așa.

Polly începu să creadă că poate nu e nebun, la urma urmei.

— Vrei un inel, draga mea? o întrebă unchiul Andrew pe Polly.

— Vreți să spuneți un inel dintr-acela, galben sau verde? întrebă Polly. Ce drăguțe sunt!

— Verde nu, spuse unchiul Andrew. Mă tem că pe cele verzi nu le pot da nimănui. Dar aş fi încântat să-ţi dau oricare dintre inelele galbene. Din toată inima. Vino şi-ncearcă unul.

Lui Polly nu-i mai era frică şi era de-acum sigură că bătrânul domn nu e nebun; iar inelele acelea strălucitoare te atrăgeau într-un mod ciudat.

Păşi spre tavă.

— I-auzi, spuse, zgomotul ăla se aude mai tare aici. De parcă l-ar face inelele.

— Ce idee, draga mea, râse unchiul Andrew.

Părea un râs foarte natural, dar Digory zărise o privire de nerăbdare, aproape de lăcomie, pe chipul lui.

— Polly, nu fi proastă! strigă. Nu le-atinge!

Prea târziu. Chiar în clipa aceea mâna lui Polly atinse unul din inele. Şi imediat, fără nici o sclipire, nici un zgomot, nici un fel de semn, Polly dispăru. În încăpere rămaseră numai Digory şi unchiul Andrew.

2. DIGORY ŞI UNCHIUL ANDREW.

Totul fusese atât de neaşteptat, atât de oribil de diferit de tot ce i se mai întâmplase până atunci, chiar şi în coşmaruri, încât Digory scoase un ţipăt. Unchiul Andrew se repezi şi-i puse palma la gură.

— Fără de-astea! îi şopti la ureche. Dacă faci gălăgie, aude mama ta. Şi ştii ce i s-ar putea întâmpla dacă se sperie.

Cum avea să povestească Digory mai târziu, răutatea asta oribilă de a şantaja pe cineva în felul ăsta îi provocă silă. Dar bineînţeles că nu mai ţipă.

— Aşa-i mai bine, zise unchiul Andrew. Poate că nu te-ai putut abţine. E într-adevăr un şoc să vezi cum dispare cineva. Chiar şi eu m-am cam speriat când a dispărut cobaiul noaptea trecută.

— Deci de-asta ai ţipat? îl întrebă Digory.

— M-ai auzit, care va să zică. Sper că nu mă spionezi?

— Bineînţeles că nu, se revoltă Digory. Da' ce s-a întâmplat cu Polly?

— Felicită-mă, dragul meu, spuse unchiul Andrew, frecându-şi mâinile. Mi-a reuşit experimentul. Fetiţa a plecat – a dispărut – din această lume.

— Ce i-ai făcut?

— Am trimis-o..., am trimis-o altundeva.

— Cum adică? îl întrebă Digory.

Unchiul Andrew se așeză în fotoliu.

— Îţi spun imediat. Ai auzit vreodată de bătrâna doamnă Lefay?

— O strămătușă sau ceva de genul ăsta? întrebă Digory.

— Nu chiar, îi spuse unchiul Andrew. Era nașa mea. E persoana din tabloul de-acolo, de pe perete.

Digory se uită într-acolo și văzu o fotografie veche a unei femei bătrâne, cu bonetă pe cap. Și-și aminti că o mai văzuse într-o poză dintr-un sertar vechi, acasă la el, la țară. O întrebase pe mama cine e, dar ea nu voise să vorbească prea mult pe tema asta.

„Nu era prea drăguță, își spuse Digory în sinea lui, deși, sigur, din pozele astea vechi nu-ți poți da seama prea bine.”

— Era ceva... ceva ciudat în legătură cu ea, unchiule Andrew? întrebă apoi cu voce tare.

— Depinde de ce înțelegi prin ciudat, chicoti unchiul Andrew. Oamenii sunt tare încuiați. Spre sfârșitul vieții începuse, e adevărat, să se comporte tare ciudat. Făcea tot felul de lucruri prostești. De-asta au închis-o.

— La un azil de nebuni?

— Nu, nu, nu, răspunse unchiul Andrew șocat. Nici vorbă. La închisoare.

— Ah! Da' ce făcuse? întrebă Digory.

— Biata femeie! spuse unchiul Andrew. Niște prostii. E vorba de mai multe lucruri, da' n-are rost să intrăm în amănunte. Era tare bună cu mine.

— Da' ce legătură au toate astea cu Polly? Aș vrea să...

— Toate la vremea lor, băiete, îl întrerupse unchiul Andrew. Au eliberat-o pe bătrâna doamnă Lefay înainte să moară, iar eu am fost una dintre puținele persoane pe care le-a primit să le vadă pe patul de moarte. Nu mai putea suporta oamenii obișnuiți și ignoranți. Nici eu nu-i pot suporta. Dar pe noi ne interesau aceleași lucruri. Cu numai câteva zile înainte de a muri, mi-a spus să deschid un sertar secret de la un birou din casa ei și să-i aduc de-acolo o cutiuță. Mi-am dat seama de cum am pus mâna pe cutie că țin un mare secret în mână. Mi-a dat-o și m-a pus să-i promit c-o s-o ard, fără s-o deschid, imediat după moartea ei. Nu mi-am respectat promisiunea.

— Ce urât din partea ta, spuse Digory.

— Urât? făcu unchiul Andrew, privindu-l ușor încurcat. Ah, înțeleg. Vrei să spui că băieței trebuie să-și țină promisiunile. Așa e bine și frumos, desigur și mă bucur că și tu ai fost învățat să-ți respecti promisiunile. Dar bănuiesc că înțelegi că reguli de genul acesta, oricât de potrivite ar fi pentru băieței și pentru servitori sau pentru femei și poate chiar pentru oameni în general, nu sunt valabile și pentru cercetătorii adevărați ori pentru marii gânditori sau

înțelepți. Nu, Digory. Oamenii ca mine, care au o înțelepciune tainică, sunt absolviți de regulile obișnuite, după cum suntem lipsiți și de plăcerile oamenilor de rând. Destinul nostru, băiețel, e măreț, dar suntem condamnați la singurătate.

Pe când spunea toate acestea, ofta și părea atât de serios și de nobil și de misterios, încât Digory crezu pentru o clipă că spune ceva cu adevărat frumos. Dar își aminti imediat de privirea plină de răutate de pe fața unchiului lui în clipa în care dispăruse Polly. Și reuși să vadă dincolo de cuvintele mari ale unchiului Andrew. „De fapt, își spuse în sinea lui, își închipuie că are dreptul să facă orice ca să obțină ceea ce vrea.”

— Bineînțeles că n-am îndrăznit să deschid cutia mult timp, continuă unchiul Andrew, fiindcă știam că s-ar putea să fie ceva foarte periculos înăuntru. Nașa mea a fost o femeie cu adevărat remarcabilă. Adevărul e că a fost printre ultimele femei din această țară care aveau sânge de vrăjitoare. (Zicea că mai sunt două. O ducese și o servitoare.) Știi, Digory, s-ar putea să-l ai în fața ta pe ultimul om care a avut o nașă vrăjitoare. Cred că n-ai să uiți asta câte zile o să ai.

„Fac pariu că era o vrăjitoare rea”, își spuse Digory în gând.

— Dar Polly? întrebă apoi, cu glas tare.

— Nu mă mai bate la cap cu asta! făcu unchiul Andrew. De parcă asta ar avea vreo importanță! Mai întâi am studiat cutia. Era foarte veche. Și chiar de-atunci mi-am dat seama că nu e nici grecească, nici egipteană, nici babiloniană, nici hitită și nici chinezească. Era mai veche decât toate aceste popoare. Ziua în care am aflat adevărul a fost o zi mare pentru mine. Era din Atlantida, insula dispărută. Ceea ce înseamnă că era mai veche cu multe secole decât oricare dintre obiectele din epoca de piatră, descoperite în Europa. Și nu era primitivă ca acestea. Fiindcă atunci, la începutul tuturor timpurilor, Atlantida era deja un oraș măreț, cu palate și temple și oameni învățați.

Se opri o clipă, așteptând parcă să-i spună Digory ceva. Dar băiatului îi plăcea de el tot mai puțin, cu fiecare clipă, așa că nu-i spuse nimic.

— Între timp, continuă unchiul Andrew, am învățat o mulțime de lucruri (nu se cuvine să-i spun unui copil ce anume) despre Magie, în general. Așa c-am ajuns să am o oarecare idee despre ce anume ar putea fi în cutie. Prin diferite teste, am redus numărul posibilităților. A trebuit să cunosc niște... niște oameni foarte neobișnuiți și am trecut prin câteva experiențe tare

neplăcute. De aceea am și albit. Nu e ușor s-ajungi Magician. M-am și îmbolnăvit. Da' m-am mai întremat. Până la urmă, am reușit să știu.

Deși nu exista nici cea mai mică posibilitate să-i audă cineva, se aplecă și-i spuse aproape în șoaptă:

— În cutia din Atlantida era ceva care fusese adus din altă lume, pe vremea când lumea noastră era de-abia la început.

— Ce? întrebă Digory, care devenise curios, în ciuda voinței lui.

— Niște praf, răspunse unchiul Andrew. Un praf fin și uscat. Nu părea ceva deosebit. După o viață de trudă, nu era o răsplată prea mare, mi-ai putea spune. Da' când m-am uitat la el (am avut mare grijă să nu-l ating) și mi-am dat seama că fiecare fir de praf fusese odinioară în altă lume – nu în altă planetă; planetele fac parte din lumea noastră și dac-ai merge destul de mult ai putea ajunge la ele —, cu adevărat o Altă Lume, altă Natură, alt univers, un loc în care n-ai putea ajunge nici dac-ai călători la nesfârșit prin acest univers – o lume în care nu poți s-ajungi decât prin Magie!

Unchiul Andrew se opri și-și frecă mâinile până ce începură să-i pocnească toate încheieturile ca niște artificii.

— Știam, continuă el, că praful acela nu te poate duce înapoi în locul de unde provenea decât dacă-i dădeai forma potrivită. Dar tocmai asta era problema: cum să-i dai forma potrivită? Toate experimentele mele de până atunci dăduseră greș. Le încercasem pe cobai. Unii muriseră. Alții explodaseră ca niște bombițe...

— Ce crud din partea ta, spuse Digory, care avusese un cobai.

— Nu înțelegi esențialul, spuse unchiul Andrew. Creaturile acelea pentru asta erau făcute. Le cumpărasem chiar eu. Deci... unde rămăsesem? Ah, da. Până la urmă am reușit să fac inelele: inelele galbene. Dar acum s-a ivit altă problemă. Eram sigur că orice creatură care atinge un inel galben o s-ajungă în Cealaltă Lume. Dar la ce-mi folosea asta dacă nu o puteam aduce înapoi ca să-mi spună ce-a găsit acolo?

— Dar ei? întrebă Digory. Ce se întâmplă cu ei dacă nu se mai pot întoarce?

— Privești lucrurile dintr-un punct de vedere greșit, spuse unchiul Andrew măsurându-l enervat. Nu înțelegi că e vorba de un experiment epocal? Scopul principal al trimiterii pe cineva în Cealaltă Lume este să aflu cum e acolo.

— Atunci de ce nu te-ai dus tu?

Digory nu mai văzuse pe nimeni atât de ofensat și de surprins ca unchiul său.

— Eu? Eu? făcu el. Băiatul ăsta e nebun! Un om la vârsta mea și cu sănătatea mea, să risc eu șocul și pericolele unei asemenea călătorii într-un univers total diferit? N-am auzit ceva mai absurd de când sunt! Îți dai seama ce spui? Gândește-te numai ce-nseamnă o Altă Lume... poți da peste orice... absolut orice.

— Și bănuiesc că acolo ai trimis-o pe Polly, spuse Digory, cu obrajii arzându-i de furie. Deși ești unchiul meu, nu pot să nu-ți spun că te-ai purtat ca un laș; ai trimis o fetiță într-un loc în care ție ți-e frică să te duci.

— Liniște, domnule! strigă unchiul Andrew, rezemându-și capul de masă. Nu permit să-mi vorbească astfel un școlar jegos. Nu înțelegi nimic. Eu sunt marele învățat, magicianul, cel care face experimentul. E firesc să am nevoie de subiecți pe care să pot experimenta. Doamne, mai lipsește să-mi spui c-ar fi trebuit să le cer voie cobailor înainte de a experimenta pe ei! Nu poți dobândi înțelepciune fără sacrificii. Dar ar fi de-a dreptul ridicol să mă duc chiar eu. E ca și când ai cere unui general să lupte ca simplu soldat. Dacă mor, ce s-ar întâmpla cu munca mea de-o viață?

— Nu mai trăncăni atât, spuse Digory. O aduci pe Polly înapoi sau nu?

— Tocmai voiam să-ți spun, când m-ai întrerupt atât de nepolitic, spuse unchiul Andrew, că am reușit să găsesc până la urmă o cale de a-i aduce înapoi. Inelele verzi te aduc înapoi.

— Dar Polly n-are nici un inel verde.

— Nu, spuse unchiul Andrew zâmbind răutăcios.

— Deci nu se poate întoarce, strigă Digory. E ca și când ai fi omorât-o.

— Ba se poate întoarce, spuse unchiul Andrew, dacă se duce cineva după ea, cu un inel galben pentru el și două inele verzi – unul pentru el și altul pentru ea.

Digory înțelese în ce capcană căzuse; îl privi ținând pe unchiul Andrew, cu gura căscată, fără să scoată o vorbă. Era alb la față ca varul.

— Sper, spuse unchiul Andrew după scurt timp, cu glas tare și puternic, de parc-ar fi fost unchiul perfect care tocmai îi oferise un cadou generos și un sfat prețios, sper, Digory, că nu ești un fricos. Mi-ar părea tare rău să aflu că un membru al familiei mele nu este destul de cavaler și de demn să sară în ajutorul... unei domnișoare aflate la ananghie.

— Taci din gură! strigă Digory. Dacă ai avea destulă demnitate și toate celelalte, te-ai duce chiar tu. Dar știu că n-ai s-o faci. Ești o fiară. Bănuiesc că ai pus totul la cale, ai vrut să plece fără să știe, pentru ca apoi să plec și eu după ea.

— Bineînțeles, recunosc unchiul Andrew, zâmbind odios.

— Foarte bine. Mă duc. Da' mai vreau să-ti spun ceva înainte. Până azi n-am crezut în Magie. Acum mi-am dat seama că există. Deci, dacă există, înseamnă că și toate poveștile cu vrăjitoare sunt și ele mai mult sau mai puțin adevărate. Iar tu ești un Magician crud și rău, cum sunt cei din povești. Dar n-am citit nici o poveste în care oamenii ca tine să nu fie pedepsiți până la urmă și fac pariu că și tu vei plăti. Și-ai s-o meriți pe deplin!

De data asta Digory lovise din plin. Unchiul Andrew tresări. Pe față i se putea citi teama și, așa fiară cum era, aproape că nu se putea să nu ți se facă milă de el. Dar după o clipă se liniști și spuse râzând forțat:

— Sigur, e normal ca un copil să gândească așa, mai ales dacă a crescut, așa ca tine, printre femei. Povești de-ale babelor, nu? Nu e nevoie să te gândești la ce pericole m-așteaptă pe mine, Digory. N-ar fi mai bine să te gândești la pericolul în care se află prietena ta? A plecat de destulă vreme. Dacă sunt pericole Acolo, ar fi păcat s-ajungi prea târziu, fie și numai cu o clipă.

— Îți pasă de nu mai poți! spuse Digory înfuriat. Da' m-am săturat de trăncăneala ta. Ce trebuie să fac?

— Dragul meu băiat, trebuie să te controlezi, spuse unchiul Andrew calm. Altfel o s-ajungi ca mătușa Letty. Acum vino cu mine.

Se ridică, își puse o pereche de mănuși și se duse spre tava pe care se aflau inelele.

— Au efect numai dacă te ating direct pe piele. Dacă-mi pun mănuși, le pot ridica așa și nu mi se-ntâmplă nimic. Dacă-ți pui unul în buzunar, nu ți se-ntâmplă nimic. Numai că, firește, trebuie să ai grijă să nu-ți bagi mâna în buzunar, ca să nu-l atingi din greșeală. Cum ai atins un inel galben, cum ai dispărut din lumea asta. Când ești în Celălalt Loc, bănuiesc că – desigur, n-am testat asta încă, dar bănuiesc – că, în clipa în care atingi un inel verde, dispari din lumea aceea și bănuiesc că apari din nou în lumea noastră. Uite, îți pun inelele astea două verzi în buzunarul drept. Nu uita în ce buzunar sunt inelele verzi. Unul pentru tine și celălalt pentru fetiță. Acum alege-ți tu

singur unul galben. Dacă-ș fi în locul tău, mi l-aș pune în deget, ca să nu-l scap.

Digory fu cât pe ce s-atingă un inel galben, când își aduse aminte:

— Cum rămâne cu mama? întrebă. Ce-i spui dacă întreabă unde sunt?

— Cu cât pleci mai repede, cu atât o să te-ntorci mai repede, spuse unchiul Andrew vesel.

— Da' nu știi sigur dacă-o să mă mai întorc.

Unchiul Andrew dădu din umeri, merse până la ușă, o descuie și o deschise larg.

— Foarte bine, zise, cum vrei. Du-te jos la masă. Las-o pe biata copilă pradă animalelor sălbatice sau să se înece sau să moară de foame în Cealaltă Lume sau să se piardă acolo pentru totdeauna, dacă așa vrei. Mie mi-e totuna. Poate c-ar fi bine să te duci înainte de ceai la doamna Plummer să-i spui că n-o s-o mai vadă pe fata ei niciodată, pentru că ți-a fost frică să-ți pui un inel.

— Dumnezeule, spuse Digory, ce rău îmi pare că nu sunt mai mare ca să-ți pot trage una-n cap!

Își încheie nasturii de la haină, respiră adânc și luă inelul. Și își spuse, după cum avea să povestească după aceea, că n-are de ales.

3. PĂDUREA DE LA HOTARUL DINTRE TĂRÂMURI.

Unchiul Andrew și odăița lui dispărură pe dată. După care, pentru o clipă, totul deveni tulbure. Digory zări o lumină slabă, verzuie, care venea de undeva de deasupra lui; dedesubt, totul era ascuns în beznă. Nu stătea și nici nu pășea pe nimic. Nu se atinge de nimic.

„Cred că sunt în apă, își spuse Digory. Sau poate sub apă.”

Ceea ce-l sperie un pic, dar, în aceeași clipă, își dădu seama că merge în sus. După care capul îi ieși undeva la suprafață și se trezi îndreptându-se târâș spre pământul acoperit de iarbă de la marginea unui ochi de apă.

Când se ridică în picioare, își dădu seama că nu-i șiroia apa din haine și nici nu gâfâia, cum te-ai fi așteptat în cazul unei persoane care tocmai ieșise din apă. Hainele îi erau perfect uscate. Se afla la marginea unui ochi de apă, care nu avea mai mult de trei metri lungime, în mijlocul unei păduri. Copacii erau atât de aproape unii de alții, iar frunzișul atât de bogat, încât nu se putea vedea nici un petic de cer. Singura lumină din jur era o lumină verde, care cobora printre frunze: dar probabil că undeva sus era un soare foarte puternic, pentru că lumina aceasta verde era strălucitoare și caldă. Era

cea mai liniștită pădure pe care v-ați fi putut-o imagina vreodată. Nici urmă de păsări, animale sau insecte; nu adia nici o boare de vânt. Aproape că puteai auzi cum cresc copacii. Ochiul de apă din care ieșise nu era singurul din pădure.

Mai erau vreo douăsprezece – câte unul la fiecare câțiva metri, cât putea cuprinde Digory cu privirea. Aproape că auzai rădăcinile copacilor sorbind apa din pământ. Pădurea asta era plină de viață. Mai târziu, de câte ori încerca s-o descrie, Digory spunea mereu același lucru:

— Era un loc minunat, ca o prăjitură plină cu stafide.

Lucrul cel mai ciudat era că, înainte chiar de a se uita în jur, aproape uitase de ce venise acolo. Și cu siguranță că nu se gândea nici la Polly, nici la unchiul Andrew și nici măcar la mama. Nu-i era deloc teamă; și nu era nici emoționat, nici curios. Dacă l-ar fi întrebat cineva de unde vine, ar fi spus probabil:

— Sunt aici dintotdeauna.

Fiindcă acesta era sentimentul pe care-l aveai în locul acela, că ești acolo dintotdeauna și că nu te plictisești niciodată, deși nu se întâmpla nimic. Așa cum a spus Digory mult timp după aceea:

— Nu e genul de loc unde se întâmpla ceva. Acolo doar cresc copaci.

După ce privi îndelung pădurea, observă că sub un copac, la câțiva metri depărtare de locul unde se afla el, dormea o fată. Avea ochii închiși, dar nu de tot, de parcă era pe punctul de a se trezi din somn. Se uită la ea un timp fără să spună nimic. În cele din urmă, fata deschise ochii, se uită și ea la el o vreme, tot fără să spună nimic. După care începu să vorbească, cu o voce visătoare, mulțumită de sine:

— Am impresia că te-am mai văzut undeva.

— Și eu, zise Digory. Ești de mult timp aici?

— Da, dintotdeauna, răspunse fata. Cel puțin... nu știu, cred că de foarte mult timp.

— Și eu la fel, spuse Digory.

— Nu-i adevărat, îl contrazise ea. Te-am văzut ieșind din ochiul acela de apă nu de mult.

— Cred că ai dreptate, spuse Digory, încurcat. Uitasem.

După care nu mai spuse nimic niciunul dintre ei.

— Știi ce, începu fata dintr-o dată, nu cumva ne-am mai întâlnit undeva? Am senzația că-mi amintesc de un băiat și o fată, așa ca noi, care locuiesc

într-un loc cu totul diferit și care fac fel de fel de năzdrăvăanii. Poate că am visat doar.

— Și eu am avut exact același vis, cred, spuse Digory. Despre un băiat și o fată, care locuiau în case vecine – și care se târau printre grinzi. Fata era foarte murdară pe față.

— Nu încurci lucrurile? În visul meu, băiatul era murdar pe față.

— Nu-mi amintesc cum era fața băiatului, spuse Digory. Hei, ce-i aia? întrebă.

— Aa, e un cobai, spuse fata.

Era un cobai gras, care căuta ceva prin iarbă. Cineva îi lipise cu bandă adezivă, de jur împrejur, un inel galben.

— Uite! strigă Digory. Inelul! Și uite și tu ai unul, pe deget. Și eu.

Fata se ridică acum, curioasă. Se uitară fix unul la celălalt, încercând să-și amintească. Aproape în aceeași clipă, ea strigă „Domnul Ketterley!”, iar băiatul strigă „Unchiul Andrew!”, și-și amintiră cine sunt și de unde vin și tot ce li se întâmplase. După câteva minute, înțelesesă. Digory îi povesti ce fiară fusese unchiul lui.

— Și-acum ce facem? întrebă Polly. Luăm cobaiul și ne întoarcem acasă?

— N-avem nici un motiv să ne grăbim, spuse Digory, căscând.

— Ba da, eu cred că avem, spuse Polly. Locul ăsta e prea liniștit. E foarte... e ca într-un vis. Aproape că te adoarme. Dacă mai stăm aici, o să ne întindem în iarbă și-o să adormim pe veci.

— Aici e tare frumos, spuse Digory.

— Da, e tare frumos, spuse și Polly. Dar trebuie să ne întoarcem.

Fata se ridică și o porni încet spre cobai. După care se răzgândi.

— Ce-ar fi să lăsăm cobaiul aici? întrebă. Aici e fericit; dacă-l ducem înapoi acasă, unchiul tău i-ar putea face cine știe ce lucru oribil.

— Fac pariu că așa ar fi, spuse Digory. Uită-te cum s-a purtat cu noi. Apropo, noi cum ajungem acasă?

— Cred că intrăm înapoi în apă.

Se duseră până la marginea apei și se uitară la suprafața ei liniștită, în care se oglindea mulțimea de frunze verzi, făcând-o să pară foarte adâncă.

— N-avem costumele de baie, spuse Polly.

— N-avem nevoie de costume, prostuțo, spuse Digory. Intrăm cu hainele pe noi. Ai uitat că nu ne-am udat când am venit aici?

— Știi să înoți?

— Un pic. Da' tu?

— Nu prea.

— Nu cred că trebuie să înotăm, spuse Digory. Doar vrem să mergem în jos, nu?

Nu le surâdea nici unuia să sară în apă, dar nu spuseră niciunul nimic. Se luară de mână și strigară:

— Unu, doi, trei, și!

Pleosc! Copiii închiseră ochii. Dar când îi deschiseră din nou, se treziră că sunt tot în pădurea cea verde, ținându-se de mână, iar apa de-abia dacă le ajungea până la glezne. Nu părea să aibă mai mult de câțiva centimetri adâncime.

Săriră înapoi pe mal.

— Ce se întâmplă? întrebă Polly, cu teamă în glas.

Dar nu-i era chiar așa teamă cum ați putea crede, pentru că în pădurea aceea e greu să-ți fie cu adevărat teamă. E un loc mult prea liniștit.

— Știu! strigă Digory. Sigur că n-am reușit. Avem încă inelele galbene. Astea sunt pentru când vrei să vii aici. Cele verzi ne vor duce acasă. Trebuie să ne schimbăm inelele. Ai buzunare? Bun. Pune-ți inelul galben în buzunarul stâng. Am eu două inele verzi. Uite, unul e pentru tine.

Își puseră inelele verzi și se întoarseră la ochiul de apă. Dar, înainte de a încerca din nou să sară, Digory scoase un strigăt:

— Ooo!

— Ce e? întrebă Polly.

— Mi-a venit o idee cu adevărat nemaipomenită, spuse Digory. Ce-or fi celelalte ochiuri de apă?

— Cum adică?

— Păi, dacă ne putem întoarce în lumea noastră sărind în apa asta, oare n-am putea ajunge altundeva dacă sărim într-una din celelalte? Poate că pe fundul fiecărui ochi de apă există câte o altă lume.

— Da' eu credeam că suntem în Cealaltă Lume a unchiului Andrew, sau în Celălalt Loc, sau cum vrei să-i spui. Nu ziceai tu că...

— Lasă-l pe unchiu' Andrew, o întrerupse Digory. Cred că habar n-are de ochiurile astea de apă. N-a avut curajul să vină aici. El vorbea numai de o Altă Lume. Dar dacă sunt de fapt zeci de alte lumi?

— Vrei să spui că pădurea asta ar putea fi doar una dintre ele?

— Nu, nu cred că pădurea asta e o lume. Cred că e doar un fel de loc de trecere.

Polly era nedumerită.

— Nu-nțelegi? întrebă Digory. Uite, gândește-te la tunelul nostru de sub țigle, de-acasă. Nu e o încăpere din niciuna dintre case. Într-un fel, nici nu aparține nici uneia dintre case. Dar, o dată ce-ai intrat în tunel, poți merge de-a lungul lui și ajungi la oricare casă de pe stradă. N-ar putea fi și aici la fel? Un loc care nu aparține nici uneia dintre lumi, dar, odată ce l-ai găsit, poți ajunge de aici în toate lumile.

— Bine, dar chiar dacă poți..., începu Polly.

— Și bineînțeles că asta explică totul, continuă Digory, de parcă n-ar fi auzit-o. De aceea e totul atât de liniștit. Aici nu se întâmplă nimic. Exact ca acasă, în case, oamenii vorbesc, fac fel de fel de lucruri, mănâncă. În locurile de trecere, în spatele pereților, deasupra tavanelor ori sub podele, sau în tunelul nostru, nu se întâmplă nimic. Da' când ieși din tunel, te poți trezi în orice casă. Cred că de-aici putem ajunge absolut Oriunde! Nu trebuie să sărim înapoi în aceeași apă prin care am venit. Sau, în orice caz, nu încă.

— Pădurea de la Hotarul dintre Tărâmurii, spuse Polly visătoare. Sună foarte bine.

— Hai! Ce apă vrei să-ncercăm?

— Uite, știi ceva? începu Polly. Nu vreau să-ncerc nimic până când nu suntem siguri că putem să ne întoarcem de unde am venit. Nici măcar nu știm dacă se poate.

— Sigur, făcu Digory, ca să ne prindă unchiu' Andrew și să ne ia inelele înainte să ne putem distra. Nu, mulțumesc.

— Da' n-am putea să mergem numai un pic? întrebă Polly. Numai să vedem dacă se poate. Și, dacă se poate, ne schimbăm inelele și ne întoarcem aici înainte de-a ajunge în odaia domnului Ketterley.

— Oare putem să coborâm numai un pic prin ochiul de apă?

— Păi, a durat ceva până ce-am urcat. Bănuiesc că durează și să te întorci.

Digory nu prea era de acord, dar până la urmă fu nevoit să cedeze, pentru că Polly refuza cu înverșunare să meargă să exploreze orice altă lume înainte de a se asigura că se poate întoarce în lumea ei. Era la fel de curajoasă ca el când era vorba de pericole (viespile, spre exemplu), dar n-o interesa tot la fel de mult să descopere lucruri de care nu mai auzise nimeni până atunci;

pentru că Digory era genul de persoană care vrea să știe totul și, când s-a făcut mare, a devenit profesorul Kirke, care o să apară în următoarele cărți.

După o îndelungă târguială, căzură de acord să-și pună inelele verzi.

— Verdele e pentru când vrei să fii în siguranță, spuse Digory, așa că nu se poate să uiți pentru ce e fiecare inel.

După care urmau să se ia de mână și să sară. Iar în clipa în care simțeau că se apropie de odaia unchiului Andrew, sau numai de lumea lor, Polly trebuia să strige „Schimbăm!” și-și scoteau amândoi inelele verzi și și le puneau pe cele galbene. Digory voia să fie el cel care să strige „Schimbăm!”, dar Polly nu fu de acord.

Își puseră inelele verzi, se luară de mână și mai strigară o dată:

— Unu, doi, trei, și!

De data asta reușiră. E foarte greu de spus cum anume a fost, pentru că totul s-a întâmplat extrem de repede. La început, au apărut niște lumini strălucitoare care se mișcau pe un cer întunecos; Digory crede și-acum că erau stele și jură chiar că a văzut planeta Jupiter de aproape – suficient de aproape ca să-i poată vedea luna. Dar aproape în aceeași clipă apărură șiruri întregi de acoperișuri cu hornuri și văzură Catedrala Sfântul Paul; era Londra. Puteau vedea prin zidurile tuturor caselor, îl zăriră apoi pe unchiul Andrew, undeva în umbră, dar devenind tot mai clar și mai solid. Dar înainte de a deveni cât se poate de real, Polly strigă:

— Schimbăm!

Ceea ce și făcură; lumea noastră se risipi ca un vis, iar lumina verde de deasupra deveni tot mai puternică, până când ajunseră la suprafața apei și ieșiră la mal. În jurul lor se vedea pădurea, verde și strălucitoare și liniștită ca întotdeauna. Totul durase mai puțin de un minut.

— Ai văzut? spuse Digory. E-n ordine! Acum începe aventura! Putem intra în oricare ochi de apă. Hai să-l încercăm pe ăla!

— Stai! făcu Polly. Nu facem un semn aici? Se uitară unul la altul și se făcură albi ca varul dându-și seama ce lucru îngrozitor fuseseră cât pe ce să facă. Fiindcă în pădure erau nenumărate ochiuri de apă și erau toate la fel, iar copacii erau și ei la fel, așa că, dacă plecai de la ochiul care ducea spre lumea ta fără să lași nici un semn, aveai șanse unu la sută să-l mai găsești vreodată.

Cu mâna tremurând, Digory își desfăcu briceagul și tăie o fâșie în iarba de la marginea apei. Pământul (care mirosea plăcut) era maroniu-roșiatic și se

asorta cu verdea frunzelor.

— Noroc că unul dintre noi are ceva minte, zise Polly.

— Nu te mai lăuda acum, spuse Digory. Hai odată, vreau să văd ce-i în celelalte ochiuri de apă.

Polly îi răspunse arțăgoasă, iar el îi spuse ceva și mai urât. Cearta a durat preț de câteva minute, dar ar fi plicticos să o redau în scris. Mai bine să trecem direct la momentul în care stăteau cu inimile aproape sărindu-le din piept și cu teama pe fețe la marginea unui ochi de apă necunoscut, cu inelele galbene în deget. Se luară de mână și spuseră încă o dată:

— Unu, doi, trei, și!

Pleosc! Nici de data asta nu reușiră. Apa de aici părea să fie o simplă băltoacă, în loc să ajungă în altă lume, se treziră doar cu picioarele ude și împrășcați de apă, pentru a doua oară în dimineața aceea (dacă era într-adevăr dimineață, fiindcă în Pădurea dintre Tărâmurii timpul pare să stea pe loc).

— La naiba! exclamă Digory. Acum ce n-am mai făcut? Doar ne-am pus inelele galbene. Așa a zis: inelele galbene pentru când vrei să ieși.

Adevărul e că unchiul Andrew, care nu știa nimic despre Pădurea dintre Tărâmurii, avea o idee greșită despre inele. Cele galbene nu erau inele „care te duc în afară” și nici cele verzi nu te duceau „acasă”; cel puțin, nu așa cum credea el. Erau făcute dintr-o substanță care provenea din pădure. Substanța din care erau făcute inelele galbene avea puterea să te aducă în pădure; era o substanță care voia să se întoarcă la locul de origine, în locul de trecere. Dar substanța din inelele verzi era o substanță care încerca să plece de la locul ei: așa că inelul verde te scotea din pădure și te ducea în altă lume. Unchiul Andrew, după cum puteai vedea, se ocupa de lucruri pe care nu le înțelegea prea bine; ca mai toți Magicienii, de altfel. Bineînțeles că nici Digory nu descoperi adevărul, sau cel puțin nu prea curând. Dar după ce discutară ce-ar fi de făcut, hotărâră să încerce inelele verzi, să vadă ce se întâmplă.

— Eu sunt gata, dacă ești și tu, spuse Polly.

Dar de fapt spusese asta deoarece, în adâncul sufletului ei, era sigură că niciunul dintre inele n-o să aibă nici un efect în niciunul dintre ochiurile de apă, așa că n-avea ce să li se întâmple; cel mult, se stropeau puțin cu apă. Nu știu sigur dacă nu cumva gândea și Digory la fel.

În orice caz, după ce-și puseră amândoi inelele verzi și după ce se apropiară de marginea apei și se luară iar de mână, erau evident cu mult mai

veseli și mai relaxați decât fuseseră prima dată.

— Unu, doi, trei, și! spuse Digory.

4. CLOPOTELUL ȘI CIOCANUL.

De data aceasta nu mai încăpea nici cea mai mică îndoială că există Magie. Alunecară tot mai jos, la început prin beznă și apoi printre niște siluete care ar fi putut fi aproape orice. Întunericul începu să se risipească și, dintr-o dată, se treziră stând pe ceva solid. O clipă mai târziu, se dezmeticiră și putură să se uite în jur.

— Ce loc ciudat! exclamă Digory.

— Nu-mi place, spuse Polly, cutremurându-se.

Lumina fu cea care le atrase atenția mai întâi. Nu semăna cu lumina soarelui, nici cu lumina electrică și nici cu lumina lumânărilor; nu semăna cu nici o lumină pe care o mai văzuseră până atunci. Era o lumină slabă, roșiatică, destul de mohorâtă. Nu pâlpâia nici un pic. Se aflau pe o suprafață dreaptă, pavată și erau înconjurați de clădiri. Locul nu avea acoperiș, era un fel de curte. Cerul avea o culoare neobișnuită – un albastru atât de închis, încât aproape că părea negru. După ce te uitai la cer, te mirai cum de mai este lumină.

— Ce ciudat e aici, spuse Digory. Oare se pornește vreo furtună sau o să fie eclipsă?

— Nu-mi place, spuse Polly.

Vorbeau amândoi, fără să știe prea bine de ce, în șoaptă. Și, deși nu mai aveau nici un motiv, se țineau în continuare de mână.

Curtea era înconjurată de ziduri foarte înalte, cu multe ferestre care nu aveau geam și dincolo de care era beznă. Puțin mai încolo, erau câteva arcade mari, susținute de stâlpi, întunecate ca niște guri de tunel. Era frig.

Totul părea construit dintr-o piatră roșie, dar s-ar fi putut să pară așa din cauza luminii ciudate. Era chiar foarte frig. Multe dintre pietrele de pavaj din curte erau crăpate și tocite la colțuri. Unul dintre portaluri era pe jumătate plin de moloz. Copiii se tot întorceau dintr-o parte în alta, să se uite de jur împrejurul curții. Asta și din cauză că se temeau ca nu cumva cineva sau ceva să se uite la ei pe fereastră, când erau cu spatele.

— Crezi că locuiește cineva aici? întrebă Digory într-un sfârșit, tot în șoaptă.

— Nu, îi răspunse Polly. Sunt numai ruine. Nu s-a auzit nici un sunet de când suntem aici.

— Hai să stăm nemișcați, să vedem dacă se-aude ceva, propuse Digory.

Rămaseră nemișcați, cu urechile ciulite, dar nu-și auziră decât tic-tac-ul inimilor. Locul acesta era cel puțin la fel de liniștit ca Pădurea de la Hotarul dintre Tărâmurii. Doar că era un alt fel de liniște. Cea din Pădure fusese caldă (aproape că puteai auzi cum cresc copacii) și plină de viață; liniștea de aici era fără viață, rece, goală. Nu-ți puteai imagina crescând nimic aici.

— Hai să mergem acasă, spuse Polly.

— Da' n-am văzut nimic încă, spuse Digory. Dacă tot suntem aici, trebuie să ne uităm un pic...

— Sunt sigură că nu-i nimic interesant.

— Ce rost mai are să ai un inel magic care te duce în alte lumi, dacă o dată ajunsă acolo ți-e frică să te uiți în jur?

— Cine vorbește de frică! făcu Polly, dându-i drumul la mână.

— Mi s-a părut că nu prea ai chef să explorăm locul.

— Vin cu tine oriunde mergi.

— Putem să plecăm oricând vrem, spuse Digory. Hai să ne scoatem inelele verzi și să le punem în buzunarul din dreapta. Trebuie doar să nu uităm că inelele galbene sunt în buzunarul din stânga. Poți să-ți ții mâna cât de aproape de buzunar vrei, da' ai grijă să n-o bagi în buzunar, fiindcă astfel poți atinge inelul galben și dispari.

După ce-și puseră inelele în buzunar, se îndreptară spre unul din portalurile care dădeau spre interiorul unei clădiri. Când ajunseră acolo și se uitară înăuntru, văzură că nu era chiar așa de întuneric cum crezuseră la început. Înăuntru se vedea un hol întunecos, care părea pustiu; undeva în spate se vedea un șir de stâlpi cu arcade, printre care se strecura aceeași lumină slabă. Traversară holul cu multă grijă, temându-se să nu fie găuri în pietrele de pavaj sau să nu cumva să se împiedice în cine știe ce. Când ajunseră în capătul celălalt, ieșiră pe sub arcade și se treziră într-o altă curte și mai mare.

— E cam periculos aici, spuse Polly, arătând spre un loc unde zidul era înclinat în afară, de parc-ar fi fost gata să se prăbușească în curte. În alt loc, lipsea stâlpul dintre două arcade și porțiunea care-ar fi trebuit să se sprijine de stâlp atârna în gol. Era clar că locul era pustiu de sute, dacă nu chiar de mii de ani.

— Dacă rezistat până acum, cred că o să mai reziste un pic, zise Digory. Dar trebuie să avem grijă să nu facem gălăgie. Știi că zgomotul poate face

lucrurile să cadă – cum se întâmplă cu avalanșele din Alpi.

Ieșiră și din curtea aceea prin alt portal, urcară un șir lung de trepte și trecură apoi prin niște camere mari, care dădeau una în alta; locul era imens. Din când în când credeau că au ajuns la ieșire și c-au să vadă ce este în jurul palatului acela enorm. Numai că de fiecare dată intrau în altă curte. Curțile astea fuseseră cu siguranță minunate pe vremea când erau locuite. Într-una existase pe vremuri o fântână: un monstru imens, din piatră, cu aripile întinse, stătea cu gura larg deschisă și înăuntru se vedeau niște conducte prin care cursese pe vremuri apa. Sub el era un bazin mare din piatră, în care se aduna apa; dar acum era gol. În alte părți, de jur împrejurul stâlpilor, crescuse o plantă agățătoare care stricase și ea zidurile.

Dar se uscaseră de mult. Nu se zărea nici o furnică, nici un păianjen, nici o ființă pe care te-ai aștepta s-o vezi printre ruine; iar acolo unde se vedea pământul între pietrele crăpate, nu crescuse nici iarbă și nici mușchi.

Era atât de lugubru totul și atât de monoton, încât până și Digory se gândi c-ar fi mai bine să-și pună inelele galbene și să se întoarcă în pădurea caldă, verde și plină de viață de la Hotarul dintre Tărâmurii. Când iată că a-junseră în fața a două uși imense, dintr-un metal care părea să fie aur. Una din ele era ușor întredeschisă. Și, bineînțeles, intrară. Făcură amândoi un pas înapoi și respirară adânc: aici era, în sfârșit, ceva ce merita văzut.

Timp de o clipă avură impresia că încăperea e plină de oameni – sute de oameni care stăteau pe scaune, nemișcați. Polly și Digory rămaseră și ei, firește, nemișcați o bună bucată de vreme, privind înăuntru. Dar apoi își dădură seama că nu puteau fi oameni adevărați. Nu se mișca și nu răsufla niciunul. Semănau cu cele mai frumoase figuri de ceară pe care le-ați văzut vreodată.

De data aceasta Polly fu cea care avu inițiativa. În încăperea aceasta era ceva ce o interesa mai mult pe ea decât pe Digory: toate figurile de ceară purtau haine minunate. Dacă te interesau cât de cât hainele, cu greu te-ai fi putut abține să mergi să le vezi mai de aproape. Strălucirea culorilor dădea încăperii un aer nu chiar vesel, dar, în orice caz, bogat și maiestuos în comparație cu praful și goliciunea din restul palatului. Avea și mai multe ferestre și era cu mult mai luminată.

Mi-e tare greu să descriu hainele. Toate figurile de ceară erau înveșmântate în haine de sărbătoare și avea fiecare o coroană pe cap. Veșmintele erau purpurii, argintii și verde aprins, brodate cu modele, cu flori și animale

ciudate. Coroanele erau împodobite cu pietre prețioase de dimensiuni uimitoare; șiragurile de la gât străluceau și ele.

— Hainele astea cum de nu s-au stricat după atâta timp?

— Magie, șopti Digory. Nu simți? Fac pariu că încăperea asta e plină de Magie. Am simțit din clipa când am intrat.

— Un veșmânt ca ăsta ar costa sute de lire, zise Polly.

Dar pe Digory îl interesau mai mult fețele, care meritau într-adevăr toată atenția. Oamenii stăteau în jilțurile lor din piatră, de o parte și de alta a încăperii, iar mijlocul rămăsese liber, așa că te puteai duce să te uiți la fiecare chip în parte.

— Cred că erau niște oameni drăguți, spuse Digory.

Polly dădu din cap aprobator. Toate fețele pe care le vedeau erau într-adevăr drăguțe. Atât bărbații, cât și femeile aveau un aer de oameni buni și înțelepți și păreau să aparțină unei rase de oameni chipeși.

Dar după ce avansară câțiva pași, copiii dădură și de niște chipuri care arătau puțin altfel. Erau foarte serioase. Aveai senzația că, dacă ai întâlni oameni ca aceștia, ar trebui să fii cu mare băgare de seamă. După ce mai merseră puțin, cam până în mijlocul încăperii, dădură de niște chipuri care nu le plăcură. Chipurile de aici păreau puternice, mândre și fericite, dar nemiloase. Puțin mai încolo, păreau și mai crude. Iar mai încolo, păreau tot crude, dar nu mai aveau un aer fericit, ci disperat, de parcă persoanele cărora le aparțineau săvârșiseră niște fapte îngrozitoare și suferiseră lucruri la fel de îngrozitoare. Ultima figură era cea mai interesantă – o femeie cu veșminte mai bogate decât ale celorlalți, foarte înaltă (dar toate figurile de ceară din încăperea aceea erau mai înalte decât oamenii din lumea noastră) și cu un aer atât de mândru și de plin de cruzime, încât ți se tăia respirația numai văzând-o. Cu toate acestea și ea era frumoasă. Mulți ani mai târziu, la bătrânețe, Digory spunea că nu a văzut în toată viața lui o femeie atât de frumoasă. Trebuie însă să adaug că Polly spunea mereu că ei nu i s-a părut chiar așa de grozavă.

Această femeie, după cum v-am spus, era ultima: dar după ea urmau nenumărate jilțuri goale, ca și când încăperea ar fi fost pregătită pentru o colecție mai mare de manechine.

— Mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat, spuse Digory. Hai înapoi în mijlocul încăperii, să ne uităm la chestia aia care seamănă cu o masă.

Obiectul din mijlocul încăperii nu era chiar o masă. Era un stâlp pătrătos, înalt de vreun metru, de pe care se ridica un arc mic din aur, de care era atârnat un clopoțel de aur; și alături se găsea un ciocănaș, de aur, cu care să lovești clopoțelul.

— Oare... oare... oare..., începu Digory.

— Parc-ar fi ceva scris aici, spuse Polly, aplecându-se și uitându-se pe o latură a stâlpului.

— Chiar! spuse Digory. Da' precis că n-o să putem citi.

— De ce nu? Eu nu sunt chiar așa sigură, spuse Polly.

Se uitară amândoi atenți, și, după cum era de așteptat, literele săpate în piatră erau ciudate. Dar se întâmplă o minune: în timp ce se uitau la litere, deși forma acestora nu se schimbă cu nimic, își dădură seama că înțeleg. Dacă Digory și-ar fi amintit ce spusese chiar el cu numai câteva minute înainte, că încăperea aceea era fermecată, ar fi bănuiră că Magia începuse să-și facă efectul. Dar ardea de curiozitate, așa că nu se putea gândi la asta. Își dorea tot mai mult să știe ce scrie pe stâlp. Și foarte curând aflară amândoi. Scria cam așa – cel puțin acesta este sensul, deși poezia, atunci când o citeai acolo, era mai frumoasă:

De ești viteaz, fă acum alegerea:

Lovește clopotul și înfruntă primejdia.

Sau te întreabă, pân' ce înnebunești, Cum ar fi fost să îndrăznești.

— Nu te teme! spuse Polly. N-avem chef de primejdii.

— Da' nu vezi că n-avem ce face? o întreabă Digory. Nu mai putem da înapoi. O să ne întrebăm mereu ce s-ar fi întâmplat dac-am fi lovit clopotul. N-am de gând să mă-ntorc acasă și să înnebunesc gândindu-mă mereu la asta. Nici vorbă!

— Nu fi prost, spuse Polly. Cine crezi că vrea așa ceva? Și ce contează ce s-ar fi întâmplat?

— Cred că dacă ai venit până aici, nu mai ai de ales; o să te tot întrebi ce s-ar fi întâmplat, până ce-o ieși razna. Asta-nseamnă Magie, nu înțelegi? Eu o simt deja acționând asupra mea.

— Eu nu, spuse Polly supărată. Și cred că nici tu n-o simți. Te prefaci.

— Ce știi tu? făcu Digory. Ești fată, asta e și fetele habar n-au de nici unele, știu doar să bârfească și să trăncănească despre cine cu cine s-a logodit.

— Parcă erai unchiu' tău când ai spus asta, zise Polly.

— De ce tot schimbi vorba? întrebă Digory. Noi vorbeam despre...

— Tipic pentru bărbați! spuse Polly pe tonul unui adult.

Dar adăugă repede, cu vocea ei obișnuită:

— Și te rog să nu-mi spui și tu acum că mă port exact ca o femeie.

— Nici nu-mi trece prin cap să-i spun unei puștoaice ca tine că se poartă ca o femeie, spuse Digory cu nasul pe sus.

— Puștoaică, zău? începu Polly, care era de-acum de-a dreptul furioasă. Înseamnă că n-ai nevoie de o puștoaică, să nu te deranjeze. Plec. M-am săturat de locul ăsta. Și m-am săturat și de tine. Ești un catâr încăpățânat, rău și înfumurat!

— Gata! strigă Digory cu o voce mult mai răutăcioasă decât intenționase.

Văzuse mâna lui Polly apropiindu-se de buzunar ca să ia inelul galben. Și nu pot să-i găsesc nici o scuză pentru ce-a făcut mai apoi, decât poate faptul că se căi după aceea (ca mulți alții, de fapt). Înainte ca mâna lui Polly să ajungă în dreptul buzunarului, o apucă de încheietură și se sprijini cu spatele de pieptul ei. După care, punându-și cotul în calea celeilalte mâini, se aplecă în față, luă ciocanul și lovi ușor în clopoțelul de aur. Îi dădu apoi drumul fetei; se priveau unul pe altul, cu respirația tăiată. Polly tocmai dădea să plângă, nu de frică, nici măcar fiindcă o duruse când o strânsese de încheietura mâinii, ci de furie. Numai că asta dură numai două secunde, fiindcă imediat se întâmplă ceva care le dădu de gândit și care-i făcu să uite de ceartă.

În clipa în care Digory atinsese clopoțelul, acesta scosese un sunet, un sunet plăcut, după cum probabil vă așteptați, un sunet nu foarte puternic. Dar, în loc să înceteze, se repetă; și pe măsură ce se repeta, devenea tot mai puternic. După numai un minut, era de două ori mai puternic decât la început. Și curând deveni atât de asurzitor, încât copiii nici nu s-ar fi putut auzi dacă ar fi încercat să-și vorbească (numai că nici nu le trecea prin cap să vorbească – rămăseseră cu gurile căscate). Nu după mult timp, sunetul deveni atât de puternic, încât nu s-ar fi auzit unul pe altul nici dac-ar fi strigat. Și devenea tot mai puternic: același sunet, un sunet plăcut, continuu, deși avea ceva oribil în el. În cele din urmă, aerul din încăpere vibră în ritmul sunetului și copiii simțiră podeaua clătinându-se. Apoi, sunetul începu să se amestece cu un alt sunet, un zgomot nedeslușit, îngrozitor, care păru la început șuierul unui tren îndepărtat, iar mai apoi o bufnitură ca de copac care cade la pământ. Se auzeau parcă prăbușindu-se fel de fel de

obiecte grele, în cele din urmă, se auzi un tunet și încăperea începu să se clatine atât de tare, încât aproape că-și pierdură echilibrul. După care, se prăbuși cam un sfert din tavan; căzură în jurul lor bucăți mari de tencuială, iar pereții se cutremurară. Clopoțelul tăcu. Norii de praf se risipiră. Se așternu din nou liniștea.

N-au aflat niciodată dacă acoperișul căzuse din cauza Magiei sau fiindcă zgomotul acela asurzitor pe care-l făcuse clopoțelul fusese mai puternic decât puteau suporta zidurile, care erau oricum pe cale de a se prăbuși.

— Acum sper că ești mulțumit, găfâi Polly.

— Oricum, a trecut, spuse Digory.

Așa credeau amândoi; dar nu se înșelaseră niciodată atât de tare.

5. CUVÂNTUL DEPLORABIL.

Copiii stăteau față în față, de o parte și de alta a stâlpului de care atârna clopoțelul care încă se mai legăna, deși nu mai scotea nici un sunet. Dintr-o dată auziră un zgomot ușor dinspre partea încăperii care era încă întreagă. Se întoarseră repede să vadă ce este. Una dintre figurile frumos înveșmântate, cea din capătul cel mai îndepărtat, femeia care i se păruse frumoasă lui Digory, tocmai se ridica din jilț. Când se ridică, își dădura seama că e mult mai înaltă decât crezuseră. Și-ți dădea seama pe dată, nu numai după coroană și după veșminte, ci și după sclipirea din ochi și după conturul buzelor, că e o mare regină. Se uită prin încăpere, văzu tavanul prăbușit, îi văzu și pe copii, dar era imposibil să citești pe chipul ei ce credea despre toate acestea sau dacă era mirată. Se apropie de ei cu pași mari și repezi.

— Cine m-a trezit? Cine a rupt vraja? Întrebă.

— Mă tem că eu, spuse Digory.

— Tu! Spuse Regina, punându-i mână pe umăr.

Era o mână albă și frumoasă, dar lui Digory i se păru puternică de parc-ar fi fost din oțel.

— Tu? Păi, ești un copil, un copil obișnuit. Se vede de la o poștă că n-ai nici o picătură de sânge nobil în tine. Cum ai îndrăznit să intrați în această casă?

— Venim din altă lume; prin Magie, spuse Polly, care se gândea c-ar fi cazul s-o bage și pe ea în seamă Regina, nu numai pe Digory.

— Adevărat? Întrebă, uitându-se în continuare la Digory, fără să-i arunce nici măcar o privire lui Polly.

— Da, e adevărat, răspunse el.

Regina îi ridică bărbia cu mâna cealaltă ca să-i vadă fața mai bine. Digory încercă să se uite și el la ea, dar fu nevoit să-și plece privirea. Era ceva în modul ei de a-l privi care era mai puternic decât el. Regina îl studie cu atenție preț de un minut, după care își luă mâna de pe bărbia lui și-i spuse:

— Nu ești Magician. Nu ai nici un semn că ai fi. Ești probabil servitorul unui Magician. Ai venit aici folosindu-te de Magia altcuiva.

— Da, a unchiului Andrew, spuse Digory.

În aceeași clipă se auzi, nu din încăpere, ci de undeva de foarte aproape, un bubuit mai întâi, apoi un scârțâit și imediat după aceasta un zgomot infernal de zidărie care se prăbușește; podeaua se cutremură.

— Suntem în mare pericol aici, spuse Regina. Se prăbușește întreg palatul. Dacă nu ieșim în câteva minute, o să fim îngropați sub ruine.

Vorbea calm, de parcă ar fi spus cât e ceasul.

— Haideți, adăugă, luându-i pe copii de mâna.

Polly, căreia nu-i plăcea deloc de Regină și care era foarte îmbufnată, nu i-ar fi dat mâna dacă ar fi avut de ales. Dar Regina vorbise atât de calm, iar mișcărilor ei fură extrem de rapide. Înainte ca Polly să-și dea seama de ce se întâmplă, se trezi cu mâna stângă într-o mână cu mult mai mare și cu mult mai puternică decât a ei; n-avea ce face.

„Ce femeie îngrozitoare, își spuse în sinea sa. E atât de puternică, încât ar putea să-mi rupă brațul cu o simplă răsucire. Și acum nici nu mai pot să-mi iau inelul galben, m-a apucat de mâna stângă. Dacă-aș încerca să-mi întind brațul și să-mi bag mâna dreaptă în buzunarul stâng n-aș reuși să-l apuc înainte să mă-ntrebe ce fac. Orice-ar fi, nu trebuie s-o lăsăm să afle despre inelele galbene. Sper ca Digory să aibă atâta minte și să-și țină fleanca. Ce n-aș da să putem sta de vorbă între patru ochi!”

Regina îi conduse spre un culoar lung și apoi printr-un întreg labirint de holuri și scări și curți. Din când în când auzeau prăbușindu-se părți din palat, uneori chiar foarte aproape de ei. La un moment dat o arcadă căzu cu un bufnet chiar în clipa în care ei tocmai trecuseră pe sub ea. Regina mergea repede – copiii trebuiau să alerge ca să poată ține pasul cu ea – dar nu dădea nici un semn cum că i-ar fi frică.

„E extraordinar de curajoasă, își spuse Digory în sinea lui. Și puternică. Este exact așa cum îmi închipuiam că trebuie să fie o regină. Sper c-o să ne spună povestea acestui loc.”

Și chiar le spuse câte ceva în timp ce mergeau:

— Aceea este ușa spre temniță. Pasajul acela duce spre încăperile principale pentru tortură. Aceasta este sala de banchete, în care străbunicul meu a invitat șapte sute de nobili la un ospăț și i-a ucis pe toți înainte de a avea timp să bea după pofta inimii. Avuseseră de gând să se răzvrătească.

În cele din urmă ajunseră într-un hol mai mare și mai înalt decât toate celelalte pe care le văzuseră până atunci. Judecând după dimensiuni și după ușile mari din capătul celălalt, Digory se gândi că, în fine, aveau să ajungă la intrarea principală. Și avu dreptate. Ușile erau negre-negre, din abanos sau dintr-un fel de metal negru care nu există în lumea noastră. Erau blocate cu niște drugi, dintre care cei mai mulți erau prea sus iar alții prea grei ca să poată fi dați la o parte. Se întrebă cum au să iasă de-acolo.

Regina îi dădu drumul la mână și își ridică brațul, își îndreptă spatele și rămase nemișcată. Spuse apoi ceva ce nu putură înțelege (dar care suna oribil) și se făcu că aruncă spre ușă cu ceva. Ușile mari și grele tremură o clipă de parcă ar fi fost făcute din mătase, după care se prăbușiră până când nu mai rămase din ele decât o grămăjoară de praf.

— Uau! Făcu Digory.

— Unchiul tău, Magicianul, e la fel de puternic ca mine? Întrebă Regina, apucându-l din nou de mână. O să-mi spui mai târziu. Până una-alta, nu uita ce-ai văzut. Asta pătesc lucrurile și oamenii care-mi stau în cale.

Prin spațiul unde fusese ușa, năvălea acum lumină cum nu mai văzuseră încă în acel tărâm. Așa că, atunci când ajunseră la ieșire, nu fură mirați că sunt în sfârșit în aer liber. Vântul care le lovea obrajii era rece, dar oarecum stătut. Erau undeva pe o terasă înaltă și în jos se vedea un peisaj nemaipomenit.

Jos, aproape de orizont, se zărea un soare mare și roșu, cu mult mai mare ca soarele nostru: un soare care se apropia de sfârșitul vieții, ostenit de cât privise tărâmul acela. În partea stângă a soarelui, puțin mai sus, se vedea o singură stea, mare și strălucitoare. Acestea erau singurele două lucruri care se puteau distinge pe cerul întunecat; arătau deprimant. Iar pe pământ, în toate direcțiile, se întindea, cât puteai vedea cu ochii, un oraș imens, în care nu se zărea nici o ființă. Și toate templele, turnurile, palatele, piramidele și podurile aruncau niște umbre sinistre în lumina acelui soare ofilit. Pe vremuri, orașul fusese traversat de un mare fluviu, dar apele secaseră de mult și nu mai rămăsese decât un șanț larg, plin de praf cenușiu.

— Uitați-vă bine, nu va mai exista niciodată, spuse Regina. Acela a fost Charn, un oraș măreț, orașul regilor și-al reginelor, minunea lumii, poate a tuturor lumilor. Unchiul tău domnește asupra unui oraș măreț ca ăsta, băiete?

— Nu, îi răspunse Digory.

Tocmai voia să-i spună că unchiul Andrew nu domnea asupra nici unui oraș, dar Regina continuă:

— Acum totul e învăluit în liniște. Dar eu am trăit vremuri în care aerul era plin de zgomotele Charnului: zgomot de pași, scârțâit de roți, pocnete de bici și gemetele sclavilor, hurducăitul carelor și tobele care răsunau în temple. Am trăit și vremurile când (dar asta era spre sfârșit) nu se mai auzea de pe străzi decât zgomot de luptă și când fluviul din Charn s-a făcut roșu.

Făcu o pauză după care adăugă:

— Într-o singură clipă, o femeie a distrus totul pe veci.

— Cine? Întrebă Digory cu voce slabă, fiindcă ghicise deja răspunsul.

— Eu, răspunse Regina, eu, Jadis, ultima Regină, dar Regină a Întregii Lumi.

Cei doi copii rămaseră tăcuți, tremurând în bătaia vântului rece.

— Sora mea e de vină, spuse Regina. Ea m-a făcut să distrug totul. Fie să o ajungă blestemul tuturor Forțelor. Eu am vrut mereu să ajungem la pace, da și să-i cruț și ei viața, cu condiția să-mi dea mie tronul. Mândria ei a distrus întreaga lume. Chiar și după ce începuse războiul, exista o promisiune solemnă că niciuna din părți nu va folosi Magia. Dar dacă ea și-a încălcat promisiunea, eu ce puteam face? Proasta! De parcă n-ar fi știut că eu am mai multă Magie decât ea! Știa și că eu dețin secretul Cuvântului Deplorabil. Ce credea ea, că n-am să mă folosesc de el?

— Ce secret? Întrebă Digory.

— Era secretul secretelor, îi răspunse Regina Jadis. Marii regi ai rasei noastre știau de multă vreme că există un cuvânt care, dacă este rostit după anumite reguli, poate distruge toate ființele, cu excepția celei care rostește cuvântul. Dar vechii regi erau slabi și buni la inimă și-au făcut legământ ca nici ei și nici urmașii lor să nu încerce să afle care este acel cuvânt. Dar eu l-am aflat totuși într-un loc secret și am plătit scump asta. Nu l-am folosit decât atunci când ea m-a obligat să-l folosesc. Am încercat s-o înving prin orice mijloace. A curs mult sânge.

— Bestie! Mormăi Polly.

— Ultima bătălie, continuă Regina, a durat trei zile, chiar aici, în Charn. Timp de trei zile am urmărit lupta chiar din locul acesta. Nu mi-am folosit puterea decât după ce mi-a murit și ultimul soldat și când blestemata aceea de femeie, sora mea, în fruntea rebelilor ei, ajunsese deja la jumătatea scărilor care duceau dinspre oraș spre terasă. Atunci am așteptat până când s-a apropiat destul de mult ca să ne putem vedea fețele. Și-a aruncat o privire oribilă și răutăcioasă și a spus: „Victorie.” „Da, am zis, victorie. Dar nu a ta.” După care am rostit Cuvântul Deplorabil. Un moment mai târziu, eram singura ființă sub soare.

— Și oamenii? Întrebă Digory cu sufletul la gură.

— Care oameni, băiete? Întrebă Regina.

— Oamenii de rând, spuse Polly, cei care nu-ți făcuseră nici un rău. Femeile și copiii și animalele.

— Chiar nu înțelegi? Spuse Regina (care încă vorbea doar cu Digory). Erau toți oamenii mei. Care era rostul lor acolo dacă nu acela de a se supune dorințelor mele?

— Totuși, n-a fost prea bună soarta cu ei, spuse el.

— Am uitat că ești un băiat obișnuit. Cum să înțelegi tu treburi de stat? Trebuie să știi, băiete, că tot ceea ce nu se cade să faci tu sau orice alt om de rând are voie să facă o Regină atât de importantă cum sunt eu. Lumea se sprijină pe umerii mei. Trebuie să fiu în afara oricărei legi. Destinul meu este măreț și unic.

Digory își aminti că unchiul Andrew folosise exact aceleași cuvinte. Dar acestea sunaseră mult mai măreț spuse de Jadis; poate că din pricină că unchiul Andrew nu era înalt de peste doi metri și nici nemaipomenit de chipeș.

— Și ce le-ai făcut? O întrebă Digory.

— Făcusem deja vrăji în holul în care se aflau figurile de ceară ale strămoșilor mei. Și aceste vrăji aveau harul de a mă face să dorm printre ei, ca o figură de ceară, care n-are nevoie de nimic, deși trebuia să stau acolo printre ei o mie de ani, până când urma să vină cineva să lovească clopotul și să mă trezească.

— E din pricina Cuvântului Deplorabil că soarele este așa cum e? Întrebă Digory.

— Cum anume? Întrebă Jadis.

— Mare, roșu și rece.

— Așa a fost întotdeauna, îi răspunse Jadis. Cel puțin de sute de mii de ani. În lumea voastră aveți altfel de soare?

— Da, mai mic și mai galben. Și dă mult mai multă căldură.

Regina făcu:

— Aha!

Digory observă pe fața ei aceeași privire înfometată și lacomă pe care o văzuse de curând pe fața unchiului Andrew.

— Care va să zică, lumea voastră e o lume mai nouă.

Se opri și mai aruncă o privire spre orașul părăsit. Dacă se căia pentru răul pe care-l făcuse acolo, cu siguranță că știa să-și ascundă regretele.

— Acum, haideți să mergem, spuse apoi. E frig aici, la sfârșitul tuturor epocilor.

— Unde mergem? Întrebară amândoi copiii.

— Cum unde? Repetă Jadis; surprinsă, în lumea voastră, firește.

Polly și Digory se uitară unul la altul, cu gura căscată. Lui Polly nu-i plăcuse de Regină de la bun început; și chiar și Digory, acum, după ce auzise povestea, avea sentimentul că o văzuse destul. Fără îndoială, nu era genul de persoană pe care să vrei s-o duci la tine acasă. Și chiar dac-ar fi vrut s-o ia cu ei, nu prea vedeau cum s-ar fi putut. Ceea ce-și doreau era să plece ei acasă: dar Polly nu putea ajunge la inelul din buzunar, iar Digory nu putea pleca fără ea. Digory se înroși la față și începu să se bâlbâie.

— Aa... În lumea noastră. Nn... Nu știam că vrei să mergi acolo.

— Da' voi nu de-asta ați fost trimiși aici, să mă luați în lumea voastră? Întrebă Jadis.

— Sunt sigur că n-o să-ți placă lumea noastră deloc, începu Digory. Nu e genul ei, nu-i așa, Polly? E foarte plicticos. N-ai ce vedea, pe cuvânt.

— O să ai ce vedea când o s-o conduc eu, îi răspunse Jadis.

— Da' n-ai să poți, spuse Digory. Nu e cum crezi tu. N-au să te lase.

Regina zâmbi disprețuitoare.

— Mulți regi importanți au crezut că se pot pune în calea casei de Charn. Dar au căzut cu toții și nimeni nu le mai știe numele. Băiat prost ce ești! Crezi că eu, cu frumusețea și cu Magia mea, n-o să reușesc să am lumea voastră la picioare într-un an? Pregătește-ți incantațiile și du-mă acolo imediat.

— E de-a dreptul înspăimântător, îi spuse Digory lui Polly.

— Poate ți-e teamă pentru unchiul ăla al tău, spuse Jadis. Dar dacă mă onorează cum se cuvine, o să rămână în viață și-o să-și poată păstra și tronul. Nu am de gând să lupt împotriva lui. Trebuie să fie un Magician foarte mare dacă a reușit să afle cum să vă trimită aici. E Regele Întregii Lumi sau doar al unei părți?

— Nu e Rege nicăieri, îi răspunse Digory.

— Minți, spuse Regina. Magia merge mână în mână cu sângele nobil. Cine-a mai pomenit ca un om simplu să fie Magician? Eu știu care e adevărul, chiar dacă nu mi-l spui. Unchiul tău este marele Rege și marele Magician al lumii voastre. Prin arta lui, a reușit să-mi vadă chipul într-o oglindă magică sau într-un lac fermecat; încântat de frumusețea mea, a făcut o vrajă care a cutremurat lumea voastră din temelii și v-a trimis pe voi peste marea prăpastie care desparte țărmurile să mă rugați să merg la el. Spuneți-mi, nu-i așa că așa a fost?

— Nu tocmai, spuse Digory.

— Nu tocmai! Strigă Polly. E o prostie de la un capăt la altul.

— Servitori ce sunteți! Strigă Regina și se întoarse furioasă spre Polly, apucând-o de păr exact de acolo unde doare mai tare.

Dar, în aceeași clipă, le dădu drumul amândurora.

— Acum, strigă Digoiy.

— Repede! Strigă și Polly.

Își vârâă amândoi mâinile în buzunar. Nici n-a mai fost nevoie să-și pună inelele. În clipa în care le atinseră, lumea aceea înspăimântătoare dispăru cu totul din fața ochilor lor. Goneau în sus, apropiindu-se de o lumină caldă și verde.

6. ÎNCEP NECAZURILE UNCHIULUI ANDREW

— Dă-mi drumu'! Dă-mi drumu'! Strigă Polly.

— Da' nici nu te-ating! Ripostă Digory.

Într-o clipită ieșiră din ochiul de apă și, încă o dată, se simțiră înconjurați de liniștea însoțită din Pădurea de la Hotarul dintre Țărâmurile, care părea acum mai bogată, mai caldă și mai liniștită ca oricând, după ruinele și urâciunea locului pe care de-abia îl părăsiseră. Cred că dacă ar mai fi putut, ar fi uitat încă o dată cine sunt și de unde vin și s-ar fi culcat pe jos, ascultând, bucuroși, pe jumătate adormiți, cum cresc copacii. Numai că de data asta era ceva care-i ținea cât se poate de treji: fiindcă de îndată ce ieșiră din apă, își dădură seama că nu sunt singuri. Regina sau Vrăjitoarea (cum

vreți să-i spuneți) venise cu ei, ținându-se strâns de părul lui Polly. De aceea țipase Polly „Dă-mi drumu'!”.

Ceea ce scoase la iveală încă un secret despre inele, secret pe care unchiul Andrew nu-l cunoștea. Ca să poți trece dintr-o lume în alta cu ajutorul inelelor, nu era nevoie să-l porți sau să-l atingi tu personal; era suficient să atingi o persoană care atinge inelul. Astfel, acționau ca un magnet; și oricine știe că, dacă ridici un ac cu un magnet, orice ac care atinge primul ac se va ridica și el.

Acum, în pădure, Regina Jadis arăta altfel. Era mult mai palidă ca înainte; era atât de palidă, încât îi dispăruse aproape toată frumusețea. Și era adusă de spate și îi era parcă greu să respire, de parcă aerul de-acolo ar fi înăbușit-o. Copiilor nu le mai era frică de ea deloc.

— Dă-mi drumu'! Dă-mi drumu' la păr! Spuse Polly. Ce înseamnă asta?

— N-auzi? Dă-i drumu'. Imediat, spuse și Digory.

Se întoarseră amândoi și începură să se lupte cu Regina. Erau mai puternici decât ea și în numai câteva secunde fu obligată să-i dea drumul lui Polly. Se clătină, gâfâind și în ochi i se putea citi frica.

— Repede, Digory! Spuse Polly. Schimbă inelele și hai în ochiul de apă care duce acasă.

— Ajutor! Ajutor! Fie-vă milă! Strigă Vrăjitoarea cu glas stins, clătinându-se în urma lor. Luați-mă cu voi. Nu mă puteți lăsa în locul ăsta oribil. O să mor.

— E interes de stat, îi spuse Polly cu ciudă. Ca atunci când i-ai omorât pe oamenii din lumea ta. Grăbește-te, Digory.

Își puseră inelele verzi, dar Digory spuse:

— La naiba! Ce ne facem acum? Îi era totuși un pic milă de Regină.

— Nu fi prost, spuse Polly. Fac pariu că se preface. Hai odată!

Și amândoi copiii săriră în apa care ducea acasă.

„Ce bine c-am însemnat locul”, se gândi Polly.

Dar, în clipa în care săreau, Digory simți două degete mari și reci apucându-l de ureche. Și în timp ce coborau și începeau să zărească formele vagi ale lumii noastre, cele două degete îl strângeau tot mai tare. Vrăjitoarea părea să-și revină. Digory încercă să scape, dădu din picioare, dar în zadar. Într-o clipă se treziră în odăița unchiului Andrew; unchiul Andrew rămase cu ochii ațintiți la minunata creatură pe care o adusese Digory de dincolo de lumea noastră.

Și chiar avea de ce s-o privească. Digory și Polly se uitau și ei la ea. Era evident că Regina își revenise; acum, în lumea noastră, înconjurată de lucruri banale, își tăia respirația. În Charn, li se păruse o ființă de temut, dar acum, în Londra, era de-a dreptul înfricoșătoare. În primul rând, de-abia acum își dădura seama cât era de mare.

„N-ai zice că e ființă umană”, se gândi Digory, privind-o.

Și nu era departe de adevăr, fiindcă se spune că în venele celor din familia regală de Charn curge și ceva sânge de uriaș. Dar înălțimea era nimic pe lângă frumusețea, sălbăticia și cruzimea Reginei. Părea de zece ori mai vie decât marea majoritate a oamenilor din Londra. Unchiul Andrew dădea din cap, își freca mâinile și arăta, ce e drept, extrem de speriat. Părea o stârpitură pe lângă Vrăjitoare. Cu toate acestea, după cum avea să spună Polly mai târziu, exista o asemănare între fața lui și a ei, expresia lor avea ceva în comun. Era genul de privire pe care îl au numai Magicienii, „semnul” pe care spusese Jadis că nu-l vede pe fața lui Digory. Singurul lucru bun era că, uitându-te la amândoi, cum stăteau așa, unul lângă altul, știai că n-o să-ți mai fie frică niciodată de unchiul Andrew. În orice caz, nu mai tare decât de-un vierme după ce te-ai întâlnit cu un șarpe sau de o vacă după ce-ai văzut un taur nebun.

„Pfui! Își spuse Digory în gând. Auzi, el și Magician! Nu s-ar prea spune. Acum ea este un Magician adevărat.”

Unchiul Andrew se tot apleca și-și tot freca mâinile. Încerca să spună ceva politicos, dar gura i se uscaseră atât de tare, încât nu mai putea să vorbească. „Experimentul” cu inelele, cum îi spusese el, se dovedise cu mult mai reușit decât ar fi vrut: fiindcă, deși se ocupase de Magie de ani și ani, lăsase pericolele (în măsura posibilului) pe seama altor oameni. Nu i se mai întâmplase așa ceva niciodată. Deodată, Jadis spuse:

— Unde este Magicianul care m-a chemat în această lume?

Nu vorbise prea tare, dar era ceva în vocea ei care făcu odaia să se cutremure.

— Ăăă, stimată doamnă, începu unchiul Andrew, cu răsuflarea tăiată, mă simt onorat... Deosebit de încântat... E o plăcere neașteptată... Dacă aș fi putut face unele pregătiri... Eu, eu...

— Unde e Magicianul, prostule? Întrebă Jadis.

— Eu sunt, stimată doamnă. Sper că nu v-au supărat copiii aceștia. Vă asigur că n-am avut nici cea mai mică intenție...

— Tu? Făcu Regina cu o voce și mai înspăimântătoare.

Apoi, traversă încăperea dintr-un singur pas, îl apucă pe unchiul Andrew de părul cărunt și-i dădu capul pe spate astfel încât să stea cu fața spre a ei. După care îi studie chipul așa cum făcuse cu Digory în palatul din Charn. Unchiul Andrew clipea și-și lungea buzele neliniștit. În cele din urmă, îi dădu drumul, dar atât de brusc, încât acesta se izbi de perete.

— Ești și tu un fel de Magician, zise ea plină de dispreț. Ridică-te, câine, nu sta acolo tolănit de parc-ai sta de vorbă cu niște egali. De unde știi despre Magie? Bag mâna-n foc că n-ai sânge regesc.

— Ăăă... Poate că nu, strict vorbind..., se bâlbâi unchiul Andrew. Nu tocmai regesc, stimată doamnă. Familia Ketterley este, totuși, o familie foarte veche. O familie veche din Dorsetshire, doamnă.

— Liniște, spuse Vrăjitoarea. Văd foarte bine ce ești: un Magician mărunț, de duzină, care face magii după reguli și cărți. N-ai nici un strop de Magie adevărată nici în sânge, nici în inimă. Cei de teapa ta au fost stârpiți acum o mie de ani în lumea mea. Dar aici o să-ți dau voie să fii servitorul meu.

— Aș fi foarte fericit... Încântat să vă stau la dispoziție... E o p... plăcere, vă asigur.

— Liniște! Vorbești mult prea mult. Uite ce ai de făcut mai întâi. Văd că ne aflăm într-un oraș mare. Fă-mi rost imediat de o caleașcă sau de un covor zburător ori un dragon bine dresat sau orice folosesc persoanele din familia regală sau nobilii din această țară. După care va trebui să mă duci în locurile unde-mi pot găsi haine și bijuterii pe măsura rangului meu. Măine voi începe cucerirea lumii.

— O să... O să... Comand o trăsură imediat, spuse unchiul Andrew cu răsuflarea tăiată.

— Stai! Spuse Vrăjitoarea, chiar când unchiul Andrew ajunsese la ușă. Să nu care cumva să-ți treacă prin cap să mă trădezi. Eu văd prin ziduri și în mințile oamenilor. O să te urmăresc oriunde te-ai afla. La primul semn de nesupunere, o să-ți fac asemenea vrăji încât oriunde te-ai așeza o să ți se pară totul din fier înroșit în foc și, de câte ori ai să te întinzi în pat, o să simți blocuri de gheață la picioare. Acum du-te.

Bătrânul plecă; arăta ca un câine cu coada între picioare.

Copiilor le era teamă să nu le spună Jadis ceva despre cele întâmplare în pădure. Totuși, după cum avea să se dovedească, nu pomeni nimic despre asta, nici atunci și nici mai târziu. Cred (și la fel crede și Digory) că mintea

ei nu-și putea aminti nimic din locul acela liniștit și că, ori de câte ori ai duce-o acolo și oricât de mult ai lăsa-o să stea acolo, tot nu și-ar aminti nimic. Acum, că rămăsese singură cu copiii, nici nu-i băga în seamă pe niciunul dintre ei. Și asta era tot ceva care ținea de modul ei de a fi. În Charn n-o băgase în seamă pe Polly (decât la urmă de tot), pentru că nu voia să se folosească decât de Digory. Acum, că-l avea pe unchiul Andrew, nu-l mai băga în seamă pe Digory. Cred că așa sunt toate vrăjitoarele. Nu le interesează decât lucrurile sau oamenii de care se pot folosi; sunt cât se poate de pragmatice. În încăpere se așternu liniștea preț de câteva minute. Dar se vedea din cum lovea podeaua cu vârful piciorului că e tot mai neliniștită.

Deodată spuse, ca pentru sine:

— Ce naiba face prostul ăla bătrân? Ar fi trebuit s-aduc un bici.

Ieși maiestuoasă din cameră, în căutarea unchiului Andrew, fără s-arunce nici o privire spre copii.

— Uf! Făcu Polly, răsuflând ușurată. Trebuie să mă duc acasă. E îngrozitor de târziu. Au să mă certe.

— Bine, da' întoarce-te cât poți de repede, spuse Digory. E pur și simplu sinistru cu ea aici. Trebuie să punem ceva la cale.

— Asta e treaba unchiului tău de-acum, spuse Polly. El a început toată încurcătura asta cu Magia.

— Da' totuși, ai să vii înapoi, nu-i așa? Ce naiba, doar nu mă poți lăsa singur în buclucul ăsta în care-am intrat.

— Mă duc acasă prin tunel, spuse Polly cu răceală, cred că e drumul cel mai scurt. Și dacă vrei să mă-ntorc, n-ar fi mai bine să-mi ceri scuze?

— Scuze? Exclamă Digory. Numai o fată se putea gândi la asta! Da' ce-am făcut?

— Nimic, desigur, răspunse Polly sarcastic. Doar că aproape mi-ai sucit mâna în încăperea aceea cu figuri de ceară, ca un laș. Doar că ai lovit cu ciocanul în clopot, ca un idiot. Doar că te-ai întors în pădure dându-i timp să se agațe de tine înaintea să sarim în apă. Nimic mai mult.

— Oh, făcu Digory, mirat. Bine, atunci o să-mi cer scuze. Și chiar îmi pare rău pentru ce-am făcut în sala cu figuri de ceară. Gata: mi-am cerut scuze. Iar tu fii bună și întoarce-te. Nu știu ce mă fac dacă nu te întorci.

— Nu văd ce ți s-ar putea întâmpla ție. Domnul Ketterley este cel care o să stea pe scaune din fier înroșit în foc și cu gheață la picioare în pat. Nu tu.

— Nu asta-i problema, spuse Digory. Sunt îngrijorat din cauza mamei. Dacă se duce creatura asta la ea în cameră? S-ar putea speria de moarte.

— Aa, înțeleg, spuse Polly cu o voce total schimbată. Bine. Hai să facem o înțelegere. Dacă pot, vin. Dar acum trebuie să mă duc acasă.

Și ieși pe ușița care dădea în tunel; locul acela întunecos dintre grinzi, care i se păruse atât de interesant și de plin de aventură cu câteva ore înainte, i se păru acum familiar și blând.

Să ne întoarcem însă la unchiul Andrew. Inima îi spărgea pieptul în timp ce cobora pe scările dinspre pod și se tot ștergea la frunte cu batista. Când ajunse în dormitor, cu un etaj mai jos, se încuie acolo. Și primul lucru pe care-l făcu fu să scotocească în șifonier după o sticlă și un pahar pe care le ținea ascunse acolo, să nu le găsească mătușa Letty. Își turnă un pahar din băutura aceea groaznică, pe care o beau oamenii mari și o dădu pe gât dintr-o înghițitură. După care respiră adânc.

— Zău, își spuse. Sunt groaznic de tulburat. Ce neplăcut! La vârsta mea!

Își mai turnă un pahar și-l bău și pe acesta. După care începu să-și schimbe hainele. Voi n-ați văzut așa haine niciodată, dar eu mi le mai amintesc. Își puse un guler foarte înalt, strălucitor și tare, care te face să-ți ții bărbia ridicată tot timpul, își puse o vestă albă și-și aranjă lanțul de aur de la ceas. Își puse cel mai bun frac; cel pe care-l ținea pentru nunți și înmormântări. Scoase cel mai bun joben și-l scutură de praf. Pe masa de toaletă era o vază cu flori (pe care o pusese acolo mătușa Letty); luă o floare și și-o prinse la butonieră. Luă o batistă curată (una foarte frumoasă, cum nu se mai găsesc în zilele noastre) din micuțul sertar din stânga și puse câteva picături de colonie pe ea. Își luă monoculul, și-l puse la ochi și se uită în oglindă.

Copiii sunt proști în felul lor, după cum știți, iar adulții sunt și ei proști în felul lor. În acest moment, unchiul Andrew începea să fie prost ca adulții. Acum, că Vrăjitoarea nu mai era în aceeași cameră, uită repede cât de tare îl speriasse și se gândea tot mai mult la cât era de frumoasă, își tot spunea:

— O femeie tare faină, domnule, tare faină. O creatură superbă.

Reușise să uite oarecum și că, de fapt, copiii fuseseră cei care aduseseră această „creatură superbă”: se simțea de parcă el ar fi fost cel care o adusesese, prin Magie, din lumi necunoscute.

— Andrew băiatule, își spuse privindu-se în oglindă, ești un tip care se ține foarte bine pentru vârsta lui. Un bărbat distins, domnule.

Vedeți deci că bătrânul începuse chiar să creadă, în prostia lui, că Vrăjitoarea o să se îndrăgostească de el. Probabil că și cele două pahare pe care le băuse contribuiseră la asta, precum și hainele lui cele mai bune. În orice caz, era vanitos cât încape; de-asta se și făcuse Magician.

Descuie ușa, coborî pe scări, îi spuse servitoarei să cheme o birjă (pe vremea aceea toată lumea avea mulți servitori) și se uită în camera de zi unde se afla, după cum se așteptase, mătușa Letty. Repara o saltea pe care o pusese pe jos, lângă fereastră și stătea în genunchi pe ea.

— Letty, draga mea, trebuie să plec, îi spuse unchiul Andrew. Fii bună și împrumută-mi vreo cinci lire.

— Nu, Andrew dragă, spuse mătușa Letty cu vocea ei liniștită și fermă, fără să-și ridice privirea. Ți-am spus de nenumărate ori că nu-ți dau bani cu împrumut.

— Hai, te rog, nu-mi face necazuri, fii fată bună, continuă unchiul Andrew. E foarte important. Dacă nu-mi dai, o să mă pui într-o situație foarte neplăcută.

— Andrew, spuse mătușa Letty, privindu-l în ochi, mă mir că nu ți-e rușine să-mi ceri mie bani cu împrumut.

În spatele acestor cuvinte era o poveste veche, pentru oameni mari. Tot ce trebuie să știți voi este că, „având grijă de afacerile bieteii Letty” și nemuncind niciodată, cheltuind enorm pe băutură și țigări (din banii mătușii Letty), unchiul Andrew reușise s-o facă să fie cu mult mai săracă decât fusese cu treizeci de ani înainte.

— Draga mea, spuse unchiul Andrew, nu înțelegi. Astăzi o să am niște cheltuieli neprevăzute. Am niște invitați. Haide, nu mă obosi.

— Și ce invitați ai, mă rog? Îl întrebă mătușa Letty.

— Un invitat deosebit de distins, care tocmai a sosit.

— Distins pe naiba! Spuse mătușa Letty. N-a sunat nimeni la ușă în ultima oră.

În clipa aceea ușa se deschise larg. Mătușa Letty întoarse capul și văzu cu uimire o femeie enormă, îmbrăcată superb cu o rochie fără mâneci, cu ochi scânteietori, care se oprise în pragul ușii. Era Vrăjitoarea.

7. CE S-A ÎNTÂMPLAT LA UȘA DE LA INTRARE

— Ascultă, sclavule, cât trebuie să mai aștept să-mi aduci caleașca? Tună Vrăjitoarea.

Unchiul Andrew făcu un pas înapoi. Acum, când era cu adevărat prezentă, toate gândurile prostești care-i trecuseră prin minte când se privise în oglindă începură să se risipească. Mătușa Letty sări în picioare și se duse drept în mijlocul camerei.

— Andrew, cine e persoana aceasta, dacă nu te superi? Întrebă mătușa Letty cu o voce ca de gheață.

— O străină distinsă... O p-p-p... Persoană f-f... Foarte importantă, se bâlbâi el.

— Aiureli! Făcu mătușa Letty.

Se întoarse apoi spre Vrajitoare:

— Ieși afară din casa mea, în clipa asta, târâtură, îi spuse. Dacă nu, chem poliția.

Credea că Vrajitoarea e de la vreun circ și, oricum, nu-i plăceau femeile care umblă cu brațele goale.

— Cine e femeia asta? Întrebă Jadis. În genunchi, creatură, până nu te fac praf!

— În casa asta nu se folosesc cuvinte urâte, duduie, dacă nu te superi, spuse mătușa Letty.

Unchiului Andrew i se păru că Regina devine pe loc și mai înaltă. Ochii îi scoteau scântei; își ridică în aer brațul cu același gest și cu aceleași cuvinte îngrozitoare care transformaseră porțile palatului Charn în țărână. Dar nu se întâmplă nimic; numai că mătușa Letty, crezând că vorbele acelea oribile erau în engleză, îi spuse:

— Eram sigură. Femeia asta-i beată. Beată! Nici măcar nu poate să vorbească clar.

Vrajitoarea trecea printr-un moment îngrozitor: își dăduse seama că puterea ei de a transforma oamenii în țărână, care fusese cât se poate de reală în lumea ei, aici nu mai avea nici un fel de efect. Dar nu-și pierdu cumpătul nici o clipă. Nelăsându-se învinsă de deziluzie, se întinse în față și o apucă pe mătușa Letty de după gât și de după genunchi, o ridică deasupra capului ca pe-o păpușă și-o aruncă în celălalt capăt al camerei.

În timp ce mătușa Letty zbura încă prin aer, servitoarea (care avusese o dimineață plină de evenimente plăcute) își vârî capul pe ușă, spunând:

— Fiți amabil, domnule, a sosit birja.

— Ia-o înainte, Sclavule, îi spuse Vrajitoarea unchiului Andrew.

Acesta începuse să mormăie ceva despre „violență regretabilă... Mă simt obligat să protestez”, dar fu destul ca Jadis să-i arunce o singură privire și tăcu pe dată. Ieșiră din cameră și-apoi din casă. Digory, care venise alergând pe scări, nu mai văzu decât ușa de la intrare închizându-se.

— Mamă! Spuse. Umblă liberă prin Londra. Cu unchiul Andrew. Cine știe ce-o să se-ntâmpale acum.

— Oo, conașule, spuse servitoarea (care chiar avea o zi minunată), cred că doamna Ketterley s-a lovit.

Dădură amândoi buzna în camera de zi să vadă ce s-a întâmplat.

Dacă mătușa Letty ar fi căzut pe podea sau chiar și pe covor, cred că și-ar fi rupt toate oasele: dar, din fericire, căzuse pe saltea. Mătușa Letty, ca mai toate mătușile din vremea aceea, era o mătușă foarte rezistentă. După ce mirosi niște săruri și stătu liniștită câteva minute, spuse că n-are nimic în afară de niște zgârieturi. Foarte curând era din nou stăpână pe situație.

— Sarah, îi spuse servitoarei (care nu mai trăise așa o zi în viața ei), du-te imediat la poliție și spune-le că a scăpat o nebună periculoasă. O să-i duc eu mâncarea doamnei Kirke.

Doamna Kirke era, desigur, mama lui Digory.

După ce-i duseră mâncarea, Digory și mătușa Letty mâncară și ei. Apoi, Digory începu să se gândească.

Problema era cum să facă s-o ducă pe Vrajitoare înapoi în lumea ei sau, în orice caz, s-o scoată din lumea noastră, cât mai curând posibil.

Orice-ar fi, nu trebuia lăsată să umble prin casă. Mama nu trebuia s-o vadă. Și, în măsura posibilului, nu trebuia lăsată nici să umble prin Londra.

Digory nu fusese în camera de zi când Vrajitoarea încercase s-o „facă praf pe mătușa Letty, dar o văzuse „făcând praf porțile Charnului: știa ce puteri îngrozitoare are, dar nu și că le pierduse venind în lumea noastră. Și mai știa și că are de gând să ne cucerească lumea. Din câte putea bănuși, acum putea foarte bine să facă praf Palatul Buckingham sau Parlamentul; și era aproape sigur că mai mulți polițiști fuseseră făcuți deja țărână. Iar el nu avea ce face.

„Dar inelele par să acționeze ca un magnet, se gândi Digory. Dacă-aș putea s-o ating doar și apoi să-mi pun repede inelul galben, am ajunge amândoi în Pădurea de la Hotarul dintre Tărâmurile. Mă-ntreb dacă s-ar simți din nou slăbită acolo. Oare a fost din cauza locului sau a fost numai șocul că ieșise din propria-i lume? Cred că o să trebuiască să risc. Da' unde-o fi? Nu cred ca mătușa Letty să-mi dea voie să ies din casă, dacă nu-i spun unde mă duc.

Și n-am decât doi peni. Mi-ar trebui niște bani pentru autobuz și tramvai, dacă vreau să mă duc s-o caut prin Londra. Și oricum, habar n-am unde s-o caut. Mă-ntreb dacă unchiul Andrew mai e cu ea.”

Până la urmă, își dădu seama că singurul lucru pe care-l putea face era să stea și să spere că unchiul Andrew și Vrajitoarea au să se întoarcă. Dacă se întorceau, atunci trebuia să iasă repede afară, să pună mâna pe Vrajitoare și să-și pună inelul galben înainte ca aceasta să poată intra în casă. Asta însemna că trebuie să pândească ușa de la intrare fără să se dezlipească de acolo. N-avea curaj să plece nici o clipă. Așa că se duse în camera de zi și-și lipi fața de fereastră. Era o fereastră arcuită, de la care se vedeau treptele care duceau la ușa de la intrare și strada, astfel că nu putea veni nimeni la ușă fără să-l vezi.

„Ce-o fi făcând Polly?”, se întrebă Digory.

Se gândi mult la asta în prima jumătate de oră, care părea că de-abia trece. Dar voi nu trebuie să vă întrebați ce făcea Polly, pentru că o să vă spun eu. Întârziase la masă și avea pantofii și ciorapii uzi. Și când o întrebară pe unde umblase și ce făcuse, le răspunse că s-a jucat cu Digory Kirke. După mai multe insistențe, le spuse că s-a udat la picioare într-un ochi de apă, într-o pădure. Întrebată unde era pădurea asta, le spuse că nu știe. Iar când o întrebară dacă era într-un parc, le răspunse, fără să mintă prea tare, că ar fi putut fi un fel de parc. Din toate acestea, mama lui Polly deduse că fusese, fără să spună nimănui, într-o parte a Londrei pe care n-o știa și că intrase într-un parc unde se distrase sărind în băltoace. Drept care îi spuseră că fusese un copil rău și că, dacă se mai întâmplă, n-o să mai aibă voie să se joace cu „Kirke ăla”. După care primi de mâncare, fără desert și fu trimisă la culcare pentru două ore bune. Copiilor li se întâmpla adesea așa ceva pe vremea aceea.

Așa că, în timp ce Digory se uita pe fereastra camerei de zi, Polly stătea în pat și amândoi se gândeau la cât de groaznic de încet poate trece timpul. Cred că eu aș fi preferat să fiu în locul lui Polly. Pentru că ea nu avea nimic altceva de făcut decât să aștepte să treacă două ore, pe când Digory tresărea la fiecare câteva minute când auzea vreo birjă sau vreo furgonetă ori vreun ajutor de la măcelărie care livra carnea la domiciliu și de fiecare dată se gândea „Vine!”, dar descoperirea că de fapt nu era ea. Iar între aceste false alarme, timp care părea nesfârșit, ceasul ticăia întruna și o muscă imensă bâzâia undeva în dreptul ferestrei, prea sus ca să ajungă la ea. Casa era

dintre acelea care devin foarte liniștite după-amiaza și care parcă miros întotdeauna a carne de oaie.

În timpul acestei lungi așteptări se întâmplă totuși ceva despre care aș vrea să vă spun, pentru că din pricina acestui ceva se petrecu un lucru important mai târziu. O doamnă îi aduse mamei lui Digory niște struguri; și, cum ușa camerei de zi era deschisă, Digory nu putu să nu le audă pe mătușa Letty și pe doamnă vorbind în hol.

— Ce struguri minunați! Se auzi vocea mătușii Letty. Sunt sigură că, dacă ar putea-o ajuta ceva, atunci strugurii ăștia ar fi aceia. Dar biata Mabel! Mă tem că numai niște fructe din tărâmul tinereții ar mai putea-o ajuta. Nimic din lumea asta nu mai poate face nimic pentru ea.

După care amândouă începură să vorbească în șoaptă despre lucruri pe care el nu le mai putu auzi.

Dac-ar fi auzit despre tărâmul tinereții cu câteva zile înainte, ar fi crezut că mătușa Letty vorbea doar așa, fără să se refere la ceva anume, așa cum fac oamenii mari și nu i-ar fi trezit interesul.

Aproape că nici acum nu i se păru ceva demn de luat în seamă. Dar deodată îi veni în minte că acum știe (chiar dacă mătușa Letty nu știa) că există și alte lumi și că el însuși fusese într-una din ele. Înseamnă că undeva putea să existe și o Lume a Tinereții. Ar putea exista aproape orice. Ar putea exista chiar și niște fructe, undeva în altă lume, care ar putea-o vindeca pe mama lui! Și... Știți și voi cum e când începi să sperii ceva ce-ți dorești cu disperare; aproape că începi să lupți cu speranța, pentru că ți se pare că ar fi prea frumos să poată fi adevărat; ai fost dezamăgit de prea multe ori. Exact așa simțea și Digory. N-avea nici un rost să-și înăbușe această speranță. Poate chiar era adevărat. Doar se întâmplaseră deja atâtea lucruri ciudate. Și avea inelele magice. Probabil că existau și alte lumi în care puteai ajunge prin fiecare din ochiurile de apă din pădure. Ar fi putut merge în toate. Și-apoi... Mama ar putea fi iar sănătoasă. Totul ar fi fost din nou bine. Uită cu totul de Vrajitoare. Era deja cu mâna la buzunarul în care avea inelul galben, când auzi apropiindu-se ceva în galop.

— Hei! Ce se-ntâmplă? Se întrebă Digory. Pompierii? Oare ce casă a luat foc? Doamne, aici vine. Oo, ea e!

Nu cred că mai e nevoie să vă spun despre care Ea era vorba.

Mai întâi apăru birja. Pe locul birjarului nu era nimeni. Pe acoperiș – nu stând jos, ci în picioare într-un echilibru perfect, în ciuda vitezei cu care

birja luă colțul cu o roată în aer – era însăși Jadis, Regina Reginelor și Teroarea Charnului. Venea cu gura deschisă, lăsând să i se vadă dinții, ochii îi străluceau ca focul, iar părul îi zbura în spate de parc-ar fi fost coada unei comete. Biciuia fără milă calul deja spumegând, ale cărui nări erau larg deschise. Acesta se apropie în galop de ușa de la intrare, trecând la un milimetru de felinarul de pe stradă și se ridică pe picioarele din spate. Birja se izbi de felinar și se făcu bucățele. Vrajitoarea sărise în ultima clipă de pe birjă pe spatele calului. Se aplecă apoi în față și-i spuse ceva la ureche. Probabil ceva menit nu să-l liniștească, ci să-l înnebunească și mai tare. Calul se ridică iar pe picioarele din spate, iar nechezatul lui păru un strigăt; se zvârcolea atât de tare, că numai un călăreț extraordinar ar fi putut să-l călărească.

Înainte ca Digory să-și revină, se mai întâmplară o mulțime de alte lucruri. Apăru în viteză o a doua birjă, din care săriră un domn gras în frac și un polițist. După care se ivi și o a treia birjă, cu alți doi polițiști, urmată de vreo douăzeci de persoane (majoritatea comisionari) pe biciclete, toți claxonând, huiduind și fluierând. La urmă de tot apăru o mulțime de oameni care veneau pe jos; erau toți încinși de atâta alergat, dar era evident că se distrau. La toate casele de pe stradă se deschiseră ferestrele. Servitoarele și majordomii ieșiră în uși, să vadă ce se întâmplă.

Între timp, printre ruinele primei birje, apăru un domn bătrân, care încerca să se ridice. Mai mulți oameni se repeziră să-l ajute; dar cum fiecare trăgea de el în altă direcție, probabil că s-ar fi ridicat mai repede fără ajutorul lor. Digory bănuie că domnul era probabil unchiul Andrew, dar nu-i putea vedea fața peste care-i căzuse jobenul.

Băiatul dădu buzna afară.

— Ea e, ea e, strigă domnul cel gras, arătând spre Jadis. Fă-ți datoria, domnule polițist. Mi-a furat din magazin marfă de mii de lire. Vezi șiragul ala de perle pe care-l poartă la gât? E al meu. Și mi-a mai și învinețit un ochi pe deasupra!

— Asta se vede, șefu! Strigă cineva din mulțime. E un ochi învinețit pe cinste! A lucrat meseriaș! Mamă, da' știu c-are forță!

— Ar trebui să-ți pui o bucată de carne crudă la ochi, domnule, zise ajutorul de măcelar.

— Spuneți-mi, se auzi vorbind cel mai important dintre polițiști, ce se întâmplă?

— Da' v-am spus că..., începu domnul cel gras, dar fu întrerupt de cineva care strigă:

— Prindeți-l pe bătrânul din birjă. El a pus totul la cale.

Bătrânul, care era unchiul Andrew, tocmai reușise să se ridice și-și pipăia zgârieturile.

— Spuneți-mi, domnule, îl întrebă polițistul, întorcându-se spre el, ce se întâmplă?

De sub joben se auziră niște sunete înfundate.

— Fără de-astea, făcu polițistul cu severitate. N-avem timp de glumit. Scoateți-vă jobenu' ăla!

Ușor de spus, dar mai greu de făcut. Unchiul Andrew se chinui să-și scoată jobenul, dar... În zadar, așa că doi polițiști se apropiară și i-l smulseră de pe cap.

— Mulțumesc, domnilor, spuse unchiul Andrew cu voce slabă. Mulțumesc. Sunt foarte zguduit. Dacă mi-ar da cineva un păhăruț de coniac...

— Fiți amabil și ascultați-mă cu atenție, îi spuse polițistul, scoțând un carnetel gros și un creion micuț, dumneavoastră aveți grijă de tânăra aceea?

— Păzea! Strigară mai multe voci.

Polițistul se dădu înapoi la țanc. Calul fusese cât pe-acți să-i tragă un picior, ceea ce probabil l-ar fi omorât. După care Vărajitoarea întoarse calul astfel încât să poată sta cu fața spre mulțime și cu picioarele din spate pe trotuar. Avea în mână un cuțit lung și strălucitor, cu care tăiașe hățurile care-l legau pe cal de resturile birjei.

În tot acest timp, Digory încercase să ajungă destul de aproape de Vărajitoare, ca s-o poată atinge, ceea ce nu era chiar ușor, pentru că pe partea aceea a străzii se afla o mulțime de oameni. Și, ca să ajungă în partea cealaltă, ar fi trebuit să treacă printre copitele calului și peste grilajul care înconjură casa. Dacă știți ceva cât de cât despre cai sau dac-ați fi văzut în ce hal era calul acela, vă veți da seama că ar fi fost mult prea periculos. Digory știa multe despre cai, dar își luă inima în dinți și se pregăti să se repeadă spre acesta de îndată ce se ivea un moment favorabil.

Un bărbat cu melon reușise să-și facă drum până în fața mulțimii.

— Hei, domnule polițist, strigă el, calul pe care-l călărește e al meu, iar trăsura aceea făcută zob e birja mea.

— Pe rând, vă rog, spuse polițistul.

— Da' nu mai e timp, spuse Birjarul. Eu cunosc calu' ăsta mai bine ca dumneata. Nu-i un cal ca toți caii. Taică-său a fost al unui ofițer din cavalerie... Și dacă femeia aia îl mai asmute mult, o să se lase cu morți. Dați-mi voie să mă apropii de el.

Polițistul fu bucuros că are motiv să se îndepărteze de cal. Birjarul făcu un pas înainte, se uită la Jadis și-i spuse cu o voce nu chiar nepoliticoasă:

— Ascultă, drăguțo, lasă-mă să-l apuc de căpăstru și dă-te jos. Ești o doamnă, nu? Fără îndoială că vrei să mergi acasă, să bei un ceai bun și să te liniștești puțin. O să te simți mult mai bine.

În același timp, își întinse mâna spre capul calului și-i spuse:

— Ușurel, Căpșunel, ușurel, băiete.

Pentru prima dată grăi și Vrajitoarea ceva:

— Câine! Se auzi vocea ei rece și limpede, care acoperi toate celelalte zgomote. Câine, ia mâna de pe calul Maiestății sale, Împărăteasa Jadis.

8. LUPTA DE LÂNGĂ FELINAR

— I-auzi, împărăteasă! Vedem noi imediat! Se auzi o voce.

— De trei ori ura pentru împărăteasa lui Papură-Vodă, se auzi o alta, după care mai multe voci i se alăturară.

Împărăteasa se înroși și-și înclină ușor capul. Dar strigătele se transformară în hohote de râs și-și dădu seama că-și băteau joc de ea. Expresia feței i se schimbă pe dată și-și mută cuțitul strălucitor în mâna stângă. După care, fără nici un avertisment, făcu un lucru nemaipomenit. Își întinse brațul drept și, cu cea mai mare ușurință, de parcă ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume, smulse una din barele transversale ale stâlpului de felinar. Chiar dacă-și pierduse puterea magică, forța nu și-o pierduse: putea rupe o bară de fier cum ai rupe o acadea. Își aruncă noua armă în sus, o prinse iar și o roti în aer. Dădu pînteni calului.

— Acum e momentul, își spuse Digory.

Fugi repede printre cal și grilaj. Dacă animalul ar fi stat măcar o clipă locului, ar fi putut s-o apuce pe Vrajitoare de călcâi. În timp ce alerga, auzi o pocnitură și apoi o lovitură surdă. Vrajitoarea îl pocnise pe polițistul-șef cu bara de fier în cap; acesta căzu jos grămadă.

— Repede, Digory. Trebuie să facem ceva, se auzi o voce din spatele lui.

Era Polly, care venise cât putuse de repede, de îndată ce avusese voie să se scoale din pat.

— Ești o fată nemaipomenită, spuse Digory. Ține-mă strâns. Tu trebuie să atingi inelul. Cel galben, nu uita. Și nu ți-l pune decât atunci când îți spun eu.

Se mai auzi o pocnitură și mai căzu un polițist. Dinspre mulțime se auzi un urlat furios:

— Dați-o jos! Aduceți niște pietre! Chemați armata!

Dar cei mai mulți se îndepărtau cât puteau. Birjarul, totuși, evident cea mai cumsecade și cea mai curajoasă persoană de acolo, rămase aproape de cal, ferindu-se din calea barei și încercând să-l apuce pe Căpșunel de căpăstru.

Mulțimea huidui și urlă iar. O piatră trecu în zbor pe lângă capul lui Digory. Se auzi apoi vocea Vrajitoarei, cristalină și răsunătoare. Părea aproape fericită.

— Gunoaielor! Veți plăti scump pentru asta după ce vă cuceresc lumea. Nu o să mai rămână întreagă nici o piatră din orașul ăsta. O să-l distrug cum am distrus Charnul, Felinda, Sorloisul și Bramandinul.

Digory reuși, în fine, s-o apuce de gleznă. Ea izbi în spate cu călcâiul și-l lovi în gură. De durere, îi dădu drumul. Avea buza spartă și gura plină de sânge. De undeva de foarte aproape se auzi vocea unchiului Andrew, care strigă cu glas tremurând:

— Doamnă, stimată doamnă, potoliți-vă, pentru numele Domnului!

Digory se repezi din nou la călcâiul ei, dar fu iar lovit. Alți oameni căzuseră la pământ, izbiți cu bara de fier. Digory mai încercă o dată, o prinse de călcâi, strânse cât putu el de tare și-i strigă lui Polly:

— Acum!

După care, slavă Domnului, chipurile furioase și speriate dispărură. Vocile furioase și speriate se risipiră undeva în depărtare. Nu se mai auzea decât vocea unchiului Andrew, care, de undeva din spatele lui Digory, se tot văicărea:

— Of, ce-i nebunia asta? O fi sfârșitul? Nu mai pot suporta. Nu-i cinstit. Eu n-am vrut niciodată să fiu Magician. E o neînțelegere. Numai nașa mea e de vină; o să protestez. Un om cu sănătatea șubredă, ca mine... Dintr-o familie respectabilă.

— Fir-ar să fie! Nu pe el voiam să-l luăm cu noi. Mamă, ce încurcătură! Polly, ești aici?

— Da, da' nu mai lovi.

— Nu lovesc pe nimeni, încep Digory.

Dar nu mai apucă să spună nimic, pentru că se trezise sub razele calde și verzi ale pădurii. După ce ieșise din apă, Polly strigă:

— Ia te uită! Am adus și calu'! Și pe domnul Ketterley. Și pe Birjar. Ce mai zăpăceală!

Când își dădu seama că a ajuns din nou în pădure, Vrajitoarea se făcu albă ca varul și se aplecă atât de tare în față, încât chipul său atinse coama calului. Era clar că-i e groaznic de rău. Unchiul Andrew tremura. Dar Căpșunel, calul, dădu din cap și necheză vesel. Se pare că el se simțea în largul lui. Era pentru prima dată, de când îl văzuse Digory, când stătea liniștit. Urechile, până acum aplecate, reveniseră la poziția lor normală, iar privirea părea și ea calmă.

— Așa, băiete, îi spuse Birjarul, mângâindu-l pe gât. Așa-i mult mai bine. Ușurel.

Căpșunel făcu lucrul cel mai firesc. Cum era foarte însetat (nici nu-i de mirare), se duse încet până la cel mai apropiat ochi de apă și intră în el. Digory o ținea încă pe Vrajitoare de călcâi, iar Polly îl ținea pe Digory de mână. Birjarul avea o mână pe Căpșunel, iar unchiul Andrew, care încă mai tremura, tocmai îl apucase pe Birjar de cealaltă mână.

— Repede, spuse Polly, uitându-se spre Digory. Inelele verzi!

Așa că bietul cal nu mai apucă să bea nici o gură de apă. Toată ceata se trezi afundându-se în beznă. Căpșunel necheză; unchiul Andrew scoase un scâncet.

— Am avut mare noroc! Zise Digory.

După un moment de tăcere, Polly întrebă:

— N-ar trebui să ne cam apropiem de-acum?

— Parcă am ajuns undeva, spuse Digory. Eu, cel puțin, stau pe ceva solid.

— Chiar și eu la fel, dacă mă gândesc mai bine, zise Polly. Da' de ce-i așa întuneric? Crezi c-am intrat în alt ochi de apă?

— Poate că suntem în Charn, spuse Digory. Doar că de data asta am ajuns aici în miez de noapte.

— Nu e Charn, se auzi vocea Vrajitoarei. Suntem pe un tărâm pustiu. Aici e Nimic.

Locul semăna foarte tare a Nimic. Nu lumina nici o stea. Era o beznă atât de adâncă, încât nu se puteau vedea unul pe altul; nici nu conta dacă țineai ochii închiși sau deschiși, oricum nu vedeai nimic. Stăteau cu picioarele pe

ceva rece și plat, ceva ce-ar fi putut fi pământ și care nu era, în nici un caz, iarbă ori lemn. Aerul era rece și uscat și nu adia nici o boare de vânt.

— Mi-a sosit sfârșitul, spuse Vrăjitoarea cu o voce îngrozitor de calmă.

— De ce vorbești așa? Bolborosi unchiul Andrew. Draga mea doamnă, vă rog să nu spuneți așa ceva. Nu poate fi chiar atât de rău. Birjarule, dragul meu, nu cumva ai o sticlă la tine? Mi-ar face bine o gură de ceva tare.

— Acum gata, se auzi vocea Birjarului, o voce fermă și puternică. Fiți calmi, atâta vă spun. Și-a rupt cineva ceva? Bun. Imediat o să ni se întâmple și ceva bun. Ceva mai bun decât ne-am putea aștepta după ce-am căzut la o adâncime atât de mare. Acum, dacă am căzut în niște săpături – parc-am fi într-o stație nouă de metrou – o să vină imediat cineva și-o să ne scoată de aici. Și dacă murim până atunci, ceea ce nu pot nega că s-ar putea întâmpla – nu uitați totuși că e și mai rău pe mare și că, oricum, toți murim odată și odată. Și nici n-ai de ce să-ți fie frică dac-ai dus o viață decentă. Și, dacă vreți să știți, eu cred că ar fi cel mai bine dacă ne-am petrece timpul cântând.

Ceea ce și făcu. Începu să cante un imn de recunoștință, despre recolte care fuseseră „strânse cu bine”. Nu se potrivea prea bine cu un loc unde se părea că nu crescuse nimic niciodată de la începutul lumii, dar era singurul pe care și-l putea aminti în întregime. Avea o voce plăcută și copiii începură să cante cu el. Le dădea curaj. Unchiul Andrew și Vrăjitoarea tăceau.

Spre sfârșitul cântecului, Digory simți că-l trage cineva de cot și, după mirosul de tutun, coniac și haine bune, deduse că e probabil unchiul Andrew. Unchiul Andrew îl trase discret într-o parte și-i șopti în ureche:

— Acum, băiete. Pune-ți inelul. Hai să plecăm.

Dar Vrăjitoarea avea urechi foarte bune.

— Prostule! I se auzi vocea. Ai uitat că eu aud gândurile oamenilor? Întrebă, descălecând. Dă-i drumu' băiatului! Dacă-ncerci să mă trădezi, o să mă răzbun cum nu s-a mai pomenit în nici o lume de la începutul timpului.

— Și dacă-ți închipui că sunt așa de egoist, încât să plec și s-o las pe Polly – și pe Birjar – și calul – într-un asemenea loc, te înșeli.

— Ești un băiețel obraznic și impertinent, îi spuse unchiul Andrew.

— Șșt! Făcu Birjarul.

Ciuliră cu toții urechile.

În sfârșit, se întâmpla ceva. Undeva, foarte departe. Digory nu se putu hotărî din ce direcție venea zgomotul. Uneori, părea că vine din toate

direcțiile în același timp. Alteori, că vine din pământul de sub ei. Nu erau cuvinte. Nu puteai spune nici măcar că e o melodie. Dar era, fără îndoială, cel mai frumos zgomot pe care-l auzise vreodată. Era atât de frumos, încât aproape că nu putea să-l suporte. Se pare că și calului îi plăcu; scoase un nechezat de cal care, după ani și ani de tras la birjă, se trezește din nou pe câmpul pe care zburda când era mânz și vede pe cineva drag, de care n-a uitat, venind spre el cu un cub de zahăr.

— Oh! Făcu Birjarul. Nu-i așa că-i minunat?

După care se întâmplară două minuni într-o singură clipă. Începură să se audă mai multe voci; atât de multe, încât era imposibil să le numeri. Cântau toate cu prima voce, dar ceva mai sus. Erau niște voci reci și ascuțite. După care beznă de deasupra fu luminată de stele. Nu răsăriseră una câte una, așa cum se întâmpla în serile de vară. Cu o clipă înainte nu fusese nimic decât beznă; acum apăruseră mii, mii de puncte luminoase – stele, constelații și planete, mai mari și mai strălucitoare decât cele din lumea noastră. Nu era nici un nor. Vocile se auziseră exact în clipa în care apăruseră stelele. Dacă le-ați fi auzit și văzut și voi, ca Digory, ați fi fost siguri că stelele erau cele care cântau și că Prima Voce fusese cea care le făcuse să apară și să cante.

— Doamne! Exclamă Birjarul. Dacă-aș fi știut că există așa ceva, aș fi fost un om mai bun toată viața.

Vocea de pe pământ se auzea acum mai tare și triumfătoare; dar vocile din cer, după ce cântară cu ea o vreme, deveniră tot mai slabe. Și acum se întâmplă altceva.

Departe, undeva la orizont, cerul începu să se lumineze. Se simți o adiere de vânt. Și, în locul acela, cerul începu să devină, încet, tot mai palid. Se puteau desluși contururile unor dealuri. Și în tot acest tinap, Vocea continua să cante.

Curând, se lumină destul de tare; acum se puteau vedea unii pe alții. Birjarul și cei doi copii rămăseseră cu gura căscată. Ochii le străluceau. Parcă sorbeau din ochi sunetul acela care părea să le amintească de ceva. Unchiul Andrew rămăsese și el cu gura căscată, dar nu de bucurie. Arăta mai degrabă de parcă-i căzuse falca. Stătea cu umerii aplecați și-i tremurau genunchii. Nu-i plăcea Vocea. Dacă ar fi putut să se ascundă, să n-o mai audă, undeva într-o gaură de șobolan, ar fi făcut-o. Vrajitoarea părea că înțelege muzica aceea mai bine decât ei toți. Stătea cu gura închisă, cu buzele strânse și cu pumnii încheștați. De când începuse să se audă cântecul,

simțise că tărâmul acesta era plin de o Magie altfel decât a ei, de o Magie mai puternică. Nu-i plăcea deloc. Ar fi zdrobit întreaga lume, sau chiar toate lumile, numai să poată opri cântecul ăsta. Calul stătea cu urechile ciulite. Fornăia din când în când și izbea pământul cu copitele. Nu mai era calul obosit de la birjă; acum se vedea că tatăl lui luase parte la lupte.

Înspre răsărit, cerul se preschimbă din alb în rozaliu și apoi în auriu. Vocea deveni tot mai puternică, până când aerul începu să vibreze. Și, în clipa în care se auzi sunetul cel mai puternic și mai măreț de până atunci, răsări soarele.

Digory nu mai văzuse niciodată un asemenea soare. Soarele de deasupra Charnului fusese mai bătrân decât cel din lumea noastră. Cel de aici arăta mai tânăr. Aveai senzația că râde de bucurie. Și când razele lui începură să lumineze pământul, călătorii noștri putură vedea în sfârșit unde se află. Era o vale în care curgea, spre răsărit, un râu cu albia largă și ape repezi; în partea de sud se ridica munți, la nord erau niște dealuri mai joase. Dar era o vale alcătuită numai din pământ, piatră și apă; nu se vedea nici un copac, nici un tufiș, nici măcar un fir de iarbă. Pământul avea diferite culori, toate vii și aprinse; îți dădeau o senzație de agitație; dar asta numai până-n clipa când apărură Cântărețul în persoană și toate fură date uitării.

Cam la trei sute de metri în fața lor se afla un Leu uriaș, cu blana aspră și strălucitoare, care stătea cu fața spre soarele care se ridica pe cer.

Cânta cu gura larg deschisă.

— Aici e o lume îngrozitoare, spuse Vrajitoarea. Trebuie să fugim imediat. Pregătiți Magia.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă, spuse unchiul Andrew. E un loc foarte neplăcut. Complet sălbatic. Dacă-ș fi mai tânăr și dacă-ș avea o pușcă...

— Doamne, se miră Birjarul. Doar nu-ți închipui că l-ai putea împușca?

— Da' ar putea cineva? Întrebă Polly.

— Pregătește Magia, prostule, zise Jadis.

— Imediat, doamnă, spuse unchiul Andrew, șiret. Trebuie să vină copiii amândoi lângă mine. Digory, pune-ți imediat inelul de mers acasă.

Voia să plece, fără Vrajitoare.

— Aha, deci e vorba de inele! Strigă Jadis. Și-ar fi băgat mâna în buzunarul lui Digory cât ai zice pește, dar Digory o apucă pe Polly de mână și strigă:

— Fiți atenți. Dacă se apropie vreunul din voi un centimetru măcar, dispărem și rămâneți aici pe veci. Da, am în buzunar un inel care o să ne ducă pe Polly și pe mine acasă. Uitați-vă, mâna mea e pregătită. Așa că stați la distanță! Îmi pare rău de tine, spuse uitându-se spre Birjar și de cal, da' n-am ce face. Cât despre voi, zise uitându-se spre unchiul Andrew și spre Vrăjitoare, ar trebui să vă placă să trăiți împreună, doar sunteți Magicieni amândoi.

— Da' mai țineți-vă pliscul, spuse Birjarul, vreau s-ascult muzica.

Leul cânta acum alt cântec.

9. DESCOPERIREA NARNIEI.

Leul mergea de colo-colo, cântând. De data aceasta, cântecul era mai dulce și mai vesel decât cel cu care adusesse stelele și soarele; era aidoma unui murmur blând. Și în tot acest timp, valea se acoperea de iarbă verde. La început se zări doar o pată de culoare de jur împrejurul Leului. După care aceasta se întinse pe colinele joase și, în numai câteva minute, începu să se cațere pe povârnișurile munților din depărtare. Și, cu fiecare clipă, tărâmul acela tânăr devenea tot mai blând. Vântul adia acum prin iarbă. Curând apărură și alte lucruri. Povârnișurile mai înalte se acoperiră de arbuști verzi, în vale începură să se zărească pete de un verde mai aspru. Digory nu-și dădu seama ce anume erau decât în clipa în care, chiar lângă el, începu să crească o tulpiniță din care țâșniră zeci de brațe care înfrunziră și care creșteau mereu, cu vreo doi-trei centimetri la fiecare două secunde. În jurul lui crescuseră acum zeci de asemenea plante. Când fură la fel de înalte ca el, își dădu seama ce erau.

— Copaci! Exclamă.

Ceea ce era enervant, după cum avea să povestească Polly mai târziu, era că nu puteai să stai să te uiți la toate astea în liniște. Pentru că, de îndată ce Digory spuse „Copaci!”, fu nevoit să sară într-o parte; unchiul Andrew se apropiase din nou de el și voia să-i bage mâna în buzunar. Nu că i-ar fi fost de mare folos unchiului Andrew dac-ar fi reușit s-o facă, fiindcă el voia să-i umble în buzunarul din dreapta, crezând că inelele verzi erau și acum inelele de întoarcere acasă. Dar bineînțeles că Digory nu voia să se dea bătut.

— Stop! Strigă Vrăjitoarea, înapoi! Nu și mai înapoi! Dacă se mai apropie cineva de copii, îl pocnesc de-i sar creierii.

Apucă și mai bine bara de fier pe care o smulsese de la stâlpul de pe stradă, gata să lovească. Nu se îndoia niciunul dintre ei că la o adică putea nimeri

perfect ținta.

— Așa, care va să zică! Spuse. Vrei să pleci hoțeste înapoi în lumea ta, cu băiatul și să mă lași aici.

Unchiul Andrew reuși, în sfârșit, să-și învingă teama.

— Da, doamnă, exact, zise. Bineînțeles că așa aș face. Și aș avea tot dreptul. Am fost tratat în modul cel mai rușinos, cel mai abominabil cu putință. Mi-am dat silința să fiu cât se poate de politicoș. Ați jefuit – exact așa, repet – ați jefuit un bijutier respectabil. Ați insistat să mâncăm un prânz extraordinar de scump, ca să nu spun exorbitant, deși am fost obligat să-mi amanetez ceasul și lanțul (și dați-mi voie, doamnă, să vă spun că nimeni din familia mea nu și-a amanetat lucrurile, poate doar vărul Edward, cel care trăia la țară), în timpul acelei mese indigeste – încă-mi mai e rău și-acum – purtarea și modul dumneavoastră de a vorbi au atras atenția tuturor celor prezenți. Am fost făcut de râs în public. N-o să mai pot apărea în restaurantul acela niciodată. Ați atacat poliția. Ați furat...

— Gura, șefu', gura, strigă Birjarul. Acum ne uităm și ascultăm, nu vorbim.

Și aveai ce să vezi și ce să ascuți. Copacul pe care-l văzuse Digory crescând era acum un fag mare, cu crengile aplecându-se ușor în bătaia vântului. La picioare, li se așternuse un covor de iarbă verde, cu mănunchiuri de margarete și piciorul-cocoșului. Puțin mai încolo, pe malul râului, creșteau sălcii, în partea cealaltă, înfloreau coacăzii, liliiecii, trandafirii sălbatici și rododendronii. Calul se înfrupta din iarba proaspătă.

În tot acest timp, Leul continua să cânte și să umble maiestuos de colo- - colo. Ceea ce-i neliniștea însă era că se tot apropia de ei. Lui Polly cântecul i se părea tot mai interesant, fiindcă avea impresia că acum reușise să înțeleagă care era legătura dintre muzică și ceea ce se întâmpla. I se păru că între apariția unui șir de brazi undeva în depărtare și un șir de note prelungi cântate de Leu cu doar o secundă înainte există o legătură directă. Iar când acesta începu să cânte o serie rapidă de note mai vesele nu fu deloc surprinsă să vadă răsărind de jur împrejur ciuboțica-cucului. Cutremurându-se, își dădu seama că toate lucrurile veneau (după cum avea să povestească Polly mai târziu) „din capul Leului”. Dacă-i ascultai cântecul, auzeai lucrurile pe care le crea; dacă te uitai în jur, le vedeai. Era atât de fascinată, încât nici nu mai avea timp să-i fie frică. Dar Digory și Birjarul erau destul de neliniștiți văzând cum Leul se apropie tot mai mult. Cât despre unchiul

Andrew, lui îi era atât de frică, încât îi clănțăneau dinții-n gură. Și, din pricină că-i tremurau genunchii, nu putea s-o ia la goană.

Deodată, Vrăjitoarea făcu un pas spre Leu. Acesta continuă să se apropie, cu pași rari și greoi, cântând întruna. Era la numai zece metri de ei.

Vrăjitoarea ridică brațul și aruncă bara de fier drept în capul Leului.

Nimeni și cu atât mai puțin Jadis, n-ar fi putut rata de la așa o distanță. Bara îl izbi pe Leu drept între ochi. După care căzu cu o bufnitură în iarbă. Leul se apropia. Nu mergea nici mai repede, nici mai încet decât înainte; nici nu puteai să-ți dai seama dacă simțise lovitura. Deși pășea fără zgomot, se auzea pământul zguduindu-se sub greutatea lui.

Vrăjitoarea scoase un țipăt și o luă la goană: în câteva clipe dispăru printre copaci. Unchiul Andrew se întoarse și el, vrând să facă același lucru, dar se împiedică de-o rădăcină și căzu cu fața într-un izvorăș care se vărsa în râu. Copiii stăteau nemișcați. Nici nu știau dacă vor să facă vreo mișcare sau nu. Leul nici nu-i băga în seamă. Avea gura roșie larg deschisă, dar cânta, nu dădea semne c-ar vrea să-i atace. Trecu atât de aproape de ei, că i-ar fi putut pune mâna pe coamă. Le era groaznic de frică să nu se întoarcă și să se uite la ei, deși, în mod ciudat, aproape că-și doreau să se întâmple așa. Dar el trecu pe lângă ei de parc-ar fi fost invizibili sau inodori. Mai merse apoi câțiva pași, după care se întoarse, trecu din nou pe lângă ei și se duse spre est.

Unchiul Andrew, tușind și mormăind, se ridică de pe jos.

— Digory, acum am scăpat de femeie, bestia asta de leu a plecat. Haide, dă-mi mâna și pune-ți inelul.

— Nu te-apropia! Strigă Digory, făcând câțiva pași înapoi. Polly, ai grijă, vino lângă mine. Unchiule Andrew, fii atent, dacă mai faci un singur pas, dispărem.

— Fă imediat ce ți-am spus, spuse unchiul Andrew. Ești un copil foarte neascultător și prost crescut.

— Nu-ți fie frică, îi spuse Digory. Vrem să stăm să vedem ce se-ntâmplă. Credeam că vrei să știi cum e în alte lumi. Nu-ți place aici?

— Să-mi placă?! Exclamă unchiul Andrew. Nu vezi în ce hal sunt? Era cea mai bună haină pe care o aveam. Și cea mai bună vestă.

Într-adevăr, arăta jalnic pentru că, firește, cu cât ești mai bine îmbrăcat la început, cu atât arăți mai rău după ce te târăști dintr-o birjă făcută praf și după ce-ai căzut într-un pârau plin de noroi.

— Nu vreau să spun că nu e un loc foarte interesant, adăugă, dacă aş fi fost mai tânăr... Poate-aş putea aduce aici un tânăr plin de viaţă. Un vânător viteaz. S-ar putea face multe aici. Clima e încântătoare. N-am mai respirat asemenea aer niciodată. Cred că mi-ar fi făcut tare bine... În alte împrejurări, mai favorabile. Ce n-aş da să avem o puşcă!

— La naiba cu puştile, spuse Birjarul. Mă duc să văd ce face Căpşunel. Calul ăsta are mai multă minte decât unii oameni pe care-i ştiu eu.

Şi se îndreaptă spre Căpşunel.

— Chiar mai crezi că poţi să omori Leul ăsta cu o puşcă? Îl întrebă Digory. Nu prea i-a păsat de bara de fier.

— O fi având ea defecte, spuse unchiul Andrew, da' a fost tare curajoasă. A făcut un lucru înţelept.

Îşi frecă mâinile pocnindu-şi degetele din încheieturi, de parc-ar fi uitat din nou cât de frică îi fusese de Vrajitoare când era lângă el.

— A fost foarte urât din partea ei, spuse Polly. Ce-i făcuse Leul?

— Hei! Ce se-ntâmplă? Întrebă Digory.

O luă la goană să se uite la ceva la câţiva metri în faţa lui.

— Polly, vino să vezi.

Unchiul Andrew veni şi el. Nu pentru că ar fi fost curios să vadă şi el, ci pentru că voia să stea lângă copii, sperând că reuşeşte să le fure inelele. Dar când văzu la ce se uita Digory, chiar şi el păru impresionat. Era un model în miniatură al unui felinar; nu avea mai mult de un metru înălţime, dar devenea tot mai înalt şi mai gros văzând cu ochii; creştea exact cum crescuseră şi copacii.

— E viu..., luminează, vreau să spun, zise Digory.

Şi chiar aşa era, deşi, în lumina soarelui, era greu să bagi de seamă dacă nu-ţi cădea umbra peste lampă.

— Remarcabil, absolut remarcabil, mormăi unchiul Andrew. Nici măcar eu nu mi-am putut imagina asemenea Magie. Ne aflăm pe un tărâm unde totul, chiar şi felinarele, prinde viaţă şi creşte. Oare din ce sămânţă cresc felinarele?

— Tu nu vezi? Aici a căzut bara... Bara pe care a smuls-o de la stâlpul de-acasă. A intrat în pământ şi acum creşte din ea un stâlp micuţ.

Nu mai era chiar aşa micuţ! În clipa în care Digory rostise cuvintele acestea, stâlpul era deja cât el.

— Exact! Uluitor, uluitor! Spuse unchiul Andrew, frecându-și mâinile mai tare ca oricând. Ha, ha! Au râs de Magia mea. Proasta aia de soră-mea crede că sunt nebun. Acum ce-au să mai zică? Am descoperit un tărâm unde totul mustește de viață. Toată lumea vorbește despre Columb. Dar America e nimic pe lângă lumea asta. Locul ăsta are un potențial comercial de nebănuț. Aduci câteva bucăți de fier vechi, le îngropi și din ele cresc locomotive nou- -nouțe, vase de război, tot ce vrei. Pe gratis. Și le pot vinde apoi în Anglia pe bani buni. O să fiu milionar. Și clima! Mă simt cu mult mai tânăr acum. Aș putea face aici o stațiune balneoclimaterică. Un sanatoriu bun mi-ar putea aduce vreo douăzeci de mii de lire pe an. Bineînțeles c-ar trebui să le mai dezvălui secretul unor persoane. Dar mai întâi trebuie să împușc animalul ăsta.

— Ești exact ca Vrăjitoarea, spuse Polly. Nu te gândești decât la omorât.

— Iar în ceea ce mă privește, continuă unchiul Andrew ca într-un vis fericit, nu se știe cât aș putea trăi dacă mă stabilesc aici. Și asta e de avut în vedere, mai ales când ai deja șaiszeci de ani. Nu m-ar mira dacă n-aș mai îmbătrâni nici măcar cu o zi aici! Uluitor! Tărâmul tinereții!

— Tărâmul tinereții! Exclamă Digory. Chiar crezi că ăsta e Tărâmul tinereții?

Bineînțeles, își amintise ce-i spusese mătușa Letty doamnei care adusese strugurii și se simți din nou cuprins de speranță.

— Unchiule Andrew, crezi că există aici vreun leac care s-o vindece pe mama? Îl întrebă.

— Ce-ți trece prin cap? Doar nu suntem la farmacie. Dar, așa cum spuneam...

— Nu-ți pasă nici cât negru sub unghie de ea, spuse Digory furios. Credeam că s-ar putea să-ți pese cât de cât; la urma-urmei, e sora ta. Dar nu-i nimic. O să mă duc să-l întreb pe Leu dacă mă poate ajuta.

Se întoarse și-o porni spre acesta. Polly stătu pe loc o clipă, după care se duse pe urmele lui.

— Hei, opriți-vă! Veniți înapoi! Băiatul ăsta a luat-o razna, strigă unchiul Andrew.

Se duse după copii, dar rămase la o oarecare depărtare, fiindcă n-avea chef să fie nici prea departe de inelele verzi, dar nici prea aproape de Leu.

Digory ajunse la marginea pădurii în câteva minute. Se opri. Leul cânta în continuare. Dar melodia se schimbase iar. Era ceea ce-am putea numi o

melodie, dar era cu mult mai sălbatică. Ascultând-o, îți venea să ȝopăi, să fugi, să te cațări, îți venea să ȝipi. Îți venea să te repezi la ceilalți oameni și să-i strângi la piept sau să te iei la trântă cu ei. Digory se înroși la față. Melodia avu efect și asupra unchiului Andrew, pe care Digory îl auzi spunând:

— Ce fată curajoasă, domnule! Păcat că are așa un temperament... Da' e o femeie a naibii de frumoasă.

Efectul pe care-l avusese cântecul asupra oamenilor era nimic pe lângă efectul pe care-l avu asupra peisajului.

Vă puteți imagina o fâșie de pământ acoperit de iarbă clocotind ca apa într-o oală? Fiindcă asta este cea mai bună descriere a ceea ce se întâmpla. Peste tot creșteau cocoase din pământ, care mai mari, care mai mici. Unele erau cam cât un mușuroi de cârțiță, altele cât o roabă, două erau cât niște căsuțe. Și cocoasele astea se tot mișcau de colo-colo și se tot umflau, mai tare și mai tare, până ce pocniră. Țărâna se risipi în toate direcțiile și, din fiecare cocoasă, ieși câte un animal. Cârțițele ieșiră exact așa cum iese o cârțiță din pământ în lumea noastră. Crinii începură să latre de cum își scoaseră capul în lumină. Se chinuiau să iasă așa cum i-ați văzut făcând când încearcă să treacă printr-o crăpătură mică dintr-un gard. Cel mai interesant era să te uiți cum ies cerbii, fiindcă le vedeai mai întâi coarnele rămuroase cu mult înainte de a le vedea restul corpului. La început, Digory crezu că sunt copaci. Broaștele, care apărură toate chiar lângă râu, săriră imediat în apă orăcăind cât puteau de tare. Panterele, leopardzii și alte animale de acest fel se apucară imediat să se curețe de bulgărașii de pământ, după care se duseră spre copaci să-și ascută colții. Din copaci zburară stoluri întregi de păsări. Văzduhul era plin de fluturi. Albinele porniră la lucru, din floare-n floare, zorite nevoie mare. Dar de-abia acum urmă momentul cel mai spectaculos. Cea mai mare dintre cocoase se zgudui ca de un cutremur și din ea se iviră, pe rând, spinarea arcuită, apoi capul imens și înțelept, precum și cele patru picioare groase ale unui elefant. Cântecul Leului aproape că nu se mai distingea; din toate părțile, se auzeau alte creaturi croncănind, ciripind, nechezând, lătrând, behăind și făcând tot felul de alte zgomote.

Deși nu-l mai putea auzi pe Leu, Digory îl mai vedea însă. Era atât de mare și de strălucitor, încât nu-și putea lua ochii de la el. Celorlalte animale nu părea să le fie frică de el. Într-adevăr, chiar în acea clipă, Digory auzi zgomot de copite în spatele lui; o secundă mai târziu, calul de la birjă trecu

în galop pe lângă el, alăturându-se celorlalte animale. (Aerul de-acolo îi pria și lui asemeni unchiului Andrew. Nu mai era bietul sclav bătrân din Londra; galopa elegant și-și ținea capul drept.) Acum, pentru prima dată, Leul tăcu de tot. Începu să se plimbe printre celelalte animale. Din când în când, se apropia de două dintre ele (întotdeauna de două în același timp) și-și freca nasul de-al lor. Alese doar doi castori dintre toți castorii, doi leoparzi dintre toți leoparzii, un cerb și o căprioară dintre toți cerbii și toate căprioarele. Alte animale rămaseră nebăgate în seamă. Dar perechile pe care le atinse plecară pe dată de lângă celelalte animale, urmându-l. După o vreme, Leul se opri și toate creaturile pe care le atinsese se așezară în cerc în jurul lui. Celelalte, pe care nu le atinsese, plecară în treaba lor. Zgomotele se îndepărtară. Animalele care rămăseseră nu scoteau nici ele nici un sunet; stăteau cu privirile ațintite spre Leu.

Felinele mai mișcau ușor din coadă, dar altfel toate celelalte stăteau nemișcate. Pentru prima dată în ziua aceea se făcuse liniște deplină. Nu se auzea decât susurul apei. Lui Digory îi bătea inima gata să-i sară din piept. Era sigur că se va întâmpla ceva solemn. Nu uitase de mama; dar știa că nici măcar pentru ea nu putea întrerupe un lucru ca acesta.

Leul se uita atât de fix la celelalte animale, încât aveai senzația c-o să le ardă cu privirea, încet, acestea începură să se schimbe. Cele mai mici – iepurii, cârțițele și celelalte – crescură. Cele foarte mari – se vedea cel mai bine la elefanți – se făcură puțin mai mici. Multe animale se ridicară pe picioarele din spate. Multe își aplecară capul într-o parte, de parcă ar fi făcut eforturi să înțeleagă ce se întâmplă. Leul își deschise gura, dar nu se auzi nici un sunet. Respiră cald și respirația lui păru să clatine toate animalele, așa cum clatină vântul copacii. De undeva de departe, din spatele vălului de cer albastru care le ascundea, se auziră din nou cântând stelele. Era o melodie pură, rece, greu de înțeles. După care locul fu străbătut de o rază fierbinte, ca un foc (dar nu arse nimic), care venise dinspre cer sau chiar dinspre Leu. Copiii tresăriră până în adâncul sufletului la auzul celei mai profunde și mai sălbatice voci pe care o auziseră vreodată:

— Narnia, Narnia, Narnia, trezește-te, spunea vocea. Iubește. Gândește. Glăsuiește. Copaci, umblați! Jivine, cuvântați! Ape, fiți sfinte!

10. PRIMA GLUMĂ ȘI ALTE ÎNTÂMPLĂRI.

Era, desigur, vocea Leului. Copiii aveau de mult convingerea că vorbește; cu toate acestea, fură plăcut surprinși când îl auziră glăsuind.

Din păduri ieșiră oameni sălbatici, zeii și zeițele pădurii; o dată cu ei, apărură și fauni, satiri și pitici. Din râu se ridică zeul râului, însoțit de naiade. Și toți aceștia, împreună cu toate animalele și cu toate păsările îi răspunseră, fiecare pe limba lui:

— Te salutăm, Aslan. Am auzit. Vom face întocmai. Ne-am trezit. Iubim. Gândim. Cuvântăm. Știm.

— Numai că încă nu știm prea multe, se auzi o voce fornăită.

De data aceasta copiii chiar că tresăriră, mirați, fiindcă era vocea calului de la birjă.

— Bietul Căpșunel, spuse Polly. Ce bine-mi pare că a fost unul dintre animalele alese să fie Animale Cuvântătoare.

Iar Birjarul, care era acum în spatele copiilor, exclamă:

— Fir-aș al naibii! Totdeauna mi s-a părut că-i deștept calu' ăsta!

— Creaturi, vă dăruiesc pe voi vouă înșivă, se auzi vocea puternică și fericită a lui Aslan. Vă dau pentru totdeauna tărâmul acesta numit Narnia. Vă dau codrii, poamele și apele de aici. Vă dau stelele și pe mine însumi. Animalele Necuvântătoare pe care nu le-am ales sunt și ele ale voastre. Purtați-vă cu milă cu ele și îndrăgiți-le. Dar nu vă comportați ca ele, fiindcă altfel veți înceta să mai fiți Animale Cuvântătoare. Căci ați fost și voi ca ele și puteți deveni ca ele din nou. Aveți grijă să nu se întâmple astfel.

— Nu, Aslan, nu ne vom purta ca ele, spuseră toate animalele într-un glas.

Doar o stăncuță țanțoșă se trezi adăugind cu voce tare:

— Nu vă temeți!

Cum toate celelalte animale tăcuseră chiar în clipa în care aceasta începuse să vorbească, vorbele sale se auziră foarte clar în liniștea care se așternuse; și poate că știți și voi ce neplăcut poate fi dacă ți se întâmplă așa ceva la vreo petrecere, spre exemplu. Stăncuța se simți atât de prost, încât își ascunse capul sub o aripă, de parcă ar fi dormit. Și toate celelalte animale începură să scoată fel de fel de zgomote, care de care mai ciudate, fiindcă fiecare animal avea modul său de a râde. La început, au încercat să se abțină, dar Aslan le spuse:

— Nu vă fie teamă să râdeți, creaturilor. Acum, că nu mai sunteți mute și proaste, nu trebuie să fiți mereu serioase. Fiindcă, o dată cu darul vorbirii, ați căpătat și darul de a glumi și de a împărți dreptatea.

Așa că începură toate să râdă. Și râdeau cu atâta poftă, încât până. Și Stăncuța prinse curaj, zbură pe capul calului de la birjă, i se așeză între

urechi, dădu din aripi și spuse:

— Aslan! Aslan! Nu-i așa că eu am făcut prima glumă? Nu-i așa că de-acum o să afle toată lumea cum am făcut eu prima glumă?

— Nu, micuța mea prietenă, răspunse Leul. Nu ai făcut prima glumă. Ai fost prima glumă.

Toată lumea râse și mai tare. Dar Stăncuței nu-i pășă și râse și ea atât de tare, încât bietului cal i se cutremură capul, iar Stăncuța își pierdu echilibrul și căzu; noroc că-și aminti că are aripi (era ceva nou pentru ea) înainte de a ajunge la pământ.

— Acum, după ce am pus treburile la cale în Narnia, spuse Aslan, nu ne mai rămâne decât să ne gândim cum s-o apărăm. O să vă convoc pe unele dintre voi la sfat. Să vină la mine Piticul-șef, Zeul-râului, Stejarul și Bufnița, amândoi Corbii și Elefantul. Trebuie să ne sfătuim. Fiindcă, deși lumea noastră nu există decât de cinci ore, ne paște deja un pericol.

Creaturile pe care le numise ieșiră în față și plecară cu el spre est. Celelalte începură să vorbească, mtrebându-se:

— Ce zicea că ne paște? Un ricol? Ce-i aia ricol? Ba nu, n-a spus un ricol, a spus rigol... Asta ce-o mai fi?

— Ascultă, Polly, îi spuse Digory, trebuie să mă duc după el, după Aslan, după Leu, vreau să spun. Trebuie să vorbesc cu el neapărat.

— Crezi c-ai să reușești? Îl întrebă Polly. Eu n-aș îndrăzni.

— Trebuie, spuse Digory. E vorba de mama. Dac-o poate ajuta cineva, atunci el e acela.

— Vin și eu cu tine, spuse Birjarul, îmi place de el. Și nu cred să se repeadă la noi creaturile celelalte. Și vreau și eu să-i spun ceva lui Căpșunel.

Porniră toți trei curajos – mă rog, cât de curajos puteau – spre adunarea animalelor. Creaturile erau atât de absorbite de conversație și atât de ocupate să se împrietenească între ele, încât nici nu-i observară pe cei trei decât când se apropiară foarte tare; nici pe unchiul Andrew nu-l auziră. Acesta stătea tremurând mai departe și striga (dar nu cât putea el de tare):

— Digory! Vino înapoi! Vino înapoi imediat când îți spun. Nu mai face nici un pas mai departe.

Când ajunseră chiar în mijlocul animalelor, acestea tăcură și se holbară la ei.

— Ei, făcu Castorul în cele din urmă, da' ăștia ce mai sunt, pentru numele lui Aslan?

— Vă rog, începu Digory cu răsuflarea tăiată, dar fu întrerupt de un Iepure.
— Cred că sunt un fel de salată verde și mare, eu așa cred, spuse acesta.
— Nu-i adevărat, pe cuvântu' meu că nu suntem salate, se repezi Polly. Nu suntem buni de mâncat.

— Ia te uită! Făcu Cârțița. Vorbesc. Cine-a mai pomenit salate vorbitoare?

— Or fi A Doua Glumă, sugeră Stăncuța.

O Panteră, care până atunci se spălase pe față, se opri o clipă și spuse:

— Chiar dacă sunt, nu sunt nici pe departe o glumă așa bună cum a fost prima. Eu una nu văd nimic amuzant.

Căscă și-și văzu mai departe de spălat.

— Vă rog, spuse Digory. Mă grăbesc foarte tare. Trebuie să vorbesc cu Leul.

În tot acest timp, Birjarul încercase să-i atragă atenția lui Căpșunel. Ceea ce, în sfârșit, reuși.

— Căpșunel, dragul meu, începu el. Doar știi cine sunt. Sper că n-ai de gând să stai acolo și să te faci că nu mă cunoști.

— Despre ce vorbește Lucrul ăla, Calule? Întrebară mai multe voci.

— Nu știu nici eu prea bine, spuse Calul foarte rar, cred că niciunul dintre noi nu știe prea multe încă. Dar am o bănuială. Cred că am fost și eu un lucru ca ăsta înainte. Am sentimentul c-am mai trăit undeva – sau c-am fost altceva – înainte să ne fi trezit pe toți Aslan acum câteva minute. E foarte încâlcit totul. Ca într-un vis. Dar în vis erau lucruri ca astea trei.

— Cum? Făcu Birjarul. Nu mă recunoști? Pe mine, care-ți aduceam terci cald când nu te simțeai bine? Eu, care te curățăm cât puteam de bine? Eu, care nu uitam niciodată să te acopăr când stăteai în frig? Nu mă așteptam la una ca asta din partea ta.

— Parcă-ncep să-mi amintesc, spuse Calul gânditor. Da. Stai puțin. Știu, mă puneai să trag un lucru negru, oribil și mă loveai ca să alerg și oricât de departe fugeam, obiectul acela negru venea mereu în urma mea, hurducându-se.

— Trebuia să ne câștigăm existența, spuse Birjarul. Și a ta și a mea. Dacă n-am fi avut de lucru și dacă n-am fi avut bici, n-am fi avut nici grajd, nici fân, nici terci, nici ovăz. Fiindcă-ți plăcea ovăzul când aveam bani să-ți cumpăr. Și nu poți să zici că nu-ți cumpăram.

— Ovăz? Întrebă Calul, ciulindu-și urechile. Da, parcă-mi amintesc ceva. Da, îmi amintesc tot mai mult. Tu stăteai undeva în spatele meu, iar eu

fugeam mereu; te trăgeam și pe tine și obiectul acela negru. Știu că eu făceam toată munca.

— Vara, da, de acord, spuse Birjarul. Tu munceai la căldură, iar eu stăteam la răcoare. Dar iarna, dragul meu, când ție ți-era cald, iar eu stăteam sus pe capră, cu picioarele reci ca gheața și cu nasul înghețat și pișcat de vânt, cu mâinile înțepenite de nu mai puteam nici să țin frâul?

— Era un loc rău, spuse Căpșunel. Nu era nici un pic de iarbă. Numai piatră tare.

— Adevărat, amice, adevărat, spuse Birjarul. Era tare greu. Eu am spus mereu că pietrele alea nu sunt bune pentru cai. Nici mie nu-mi plăceau. Tu erai un cal de țară și eu eram tot de la țară. Am cântat și-n cor la mine-n sat. Da' a trebuit să plec de-acolo, să-mi câștig pâinea...

— Vă rog, vă rog, spuse Digory. Ne dați voie să trecem? Leul se îndepărtează tot mai mult. Și eu trebuie să vorbesc neapărat cu el.

— Ascultă, Căpșunel, spuse Birjarul. Tânărul ăsta are o problemă și trebuie să vorbească cu Leul, cel căruia îi spuneți Aslan. Ce zici, n-ai putea să-l lași să te călărească (o să-ți fie recunoscător pentru asta) și să-l duci tu până la Leu? Fetița și cu mine o să venim pe jos.

— Să mă călărească? Întrebă Căpșunel. Ah, da, îmi amintesc. Adică să-l car în spate. Îmi amintesc cum mă călărea un biped micuț ca voi, cu mult timp în urmă. Îmi dădea niște cubulețe albe și tari. Erau tare bune, minunate, erau mai dulci ca iarba.

— O fi fost zahăr, spuse Birjarul.

— Te rog, Căpșunel, îl imploră Digory, te rog, lasă-mă să te încalec și du-mă la Aslan.

— Bine, n-am nimic împotrivă. Hai, urcă!

— Dragul de Căpșunel! Îi spuse Birjarul. Hai, tinere, te ajut să încaleci.

Digory încalecă repede. Se simțea destul de în largul lui pe Căpșunel, fiindcă mai călărise fără șa pe poneiul lui de acasă.

— Dii, Căpșunel! Spuse.

— N-ai cumva niște cubulețe din alea albe la tine? Îl întrebă Calul.

— Îmi pare rău, n-am, spuse Digory.

— Nu-i nimic, zise Căpșunel și porniră.

În clipa aceea, un Bulldog mare, care tot mirosise și se tot uitase în toate părțile, spuse:

— Nu cumva mai e o creatură din asta ciudată acolo, pe malul râului, sub copaci?

Toate animalele se uitară într-acolo și-l zăriră pe unchiul Andrew, care stătea nemișcat printre rododendroni, sperând să nu-l vadă nimeni.

— Hai să vedem! Strigară mai multe voci.

Așa că, în timp ce Căpșunel galopa cu Digory într-o direcție (iar Polly și Birjarul îi urmau pe jos), majoritatea creaturilor se năpustiră spre unchiul Andrew cu gemete, lătrături, guițături și diferite alte zgomote prin care-și manifestau curiozitatea.

Acum însă trebuie să ne întoarcem un pic și să vedem cum se petrecuseră lucrurile din perspectiva unchiului Andrew. Impresiile lui fuseseră diferite de cele ale copiilor și ale Birjarului. Ceea ce auzi și vezi depinde în mare măsură de locul în care te afli, precum și de ce fel de persoană ești.

Din momentul în care apăruseră animalele, unchiul Andrew se făcuse tot mai mic în pădure. De acolo urmărirea totul cu multă atenție, firește. Dar pe el nu-l interesa ce anume făceau, ci numai dacă au să se repeadă la el sau nu. La fel ca Vrăjitoarea, avea un simț practic neobișnuit. Nici nu observase că Aslan alesese câte o pereche din fiecare specie de animale. El nu văzuse decât o mulțime de animale sălbatice periculoase, care umblau înapoi și-ncolo. Și se tot întreba cum de nu fug celelalte animale de Leu.

Din momentul măreț în care Animalele începuseră să cuvânte, el nu înțelese nimic; și aceasta dintr-un motiv foarte interesant. Când Leul începuse să cânte, chiar la început, când era încă beznă, își dăduse seama că e vorba de un cântec. Un cântec care nu-i plăcuse deloc, fiindcă-l făcuse să se gândească și să simtă lucruri la care nu voia să se gândească și pe care nu voia să le simtă. Apoi, când se ridicase soarele pe cer și văzuse că era vorba de un leu („e doar un leu”, își spusese în sinea lui), încercase din răspuț să creadă că de fapt nu cântă și că nici nu cântase niciodată – ci doar răgea așa cum ar face orice leu la grădina zoologică din lumea noastră.

— Bineînțeles că nu se poate să fi cântat cu adevărat, își spusese. Mi s-a părut, fără îndoială. Mi-a luat-o mintea razna. Cine-a mai auzit de lei care cântă?

Și cu cât cânta mai mult și mai frumos Leul, cu atât mai tare se chinuia unchiul Andrew să se convingă că nu auzea decât un răget. Necazul e că, dacă încerci să fii mai prost decât ești de fapt de cele mai multe ori și reușești. Ceea ce se întâmplă și în cazul unchiului Andrew. Curând nu mai

auzi decât răgetul lui Aslan. Și nu-i mai trebuia mult să nu mai poată auzi nimic altceva, nici să fi vrut. Și când, în cele din urmă, Leul vorbise și spusese „Narnia, trezește-te”, el nu auzise nici un cuvânt, ci doar un fel de lătrat. Iar când Animalele îi răspunseră, el nu auzi decât lătrături, mârâieli și zbiecrete. Când râseseră, ei bine, cred că vă puteți imagina. Asta i se păru cu mult mai groaznic unchiului Andrew decât tot ce se întâmplase până atunci. I se părea că nu mai văzuse în viața lui așa o adunătură de fiare oribile, crude, flămânde și furioase. După care, spre marea lui oroare, văzu cu stupefacție cum celelalte trei ființe umane o porniseră spre animale.

— Proștii! Își spusese. Fiarele alea au să mănânce și inelele când au să-i mănânce pe copii și n-o să mă mai pot întoarce acasă niciodată. Ce egoist poate fi Digory ăsta! Ceilalți doi nu sunt nici ei mai buni. Dacă au chef să moară, n-au decât. Dar eu? La mine nu se gândesc. Nimănui nu-i pasă de mine.

Văzând că toate animalele se năpustesc spre el, o luă la fugă cât putu de repede. Acum, oricine putea vedea că aerul acestei lumi tinere chiar îi pria acestui bătrânel. La Londra fusese mult prea bătrân ca să mai poată alerga: acum alerga cu o viteză cu care ar fi câștigat cu siguranță cursa de o sută de metri de la orice școală din Anglia. Coadă fracului îi flutura în spate. Dar, firește, fugea degeaba. Multe din animalele care veneau în urma lui erau bune alergătoare; era prima dată că alergau și erau nerăbdătoare să-și încerce mușchii.

— După el! După el! Țipau. Poate el e Răul! Haideți! Încercuiți-l! Nu vă opriți! Ura!

În numai câteva minute unele animale i-o luaseră deja înainte. Se așezară în linie în calea lui și-i barară drumul. Altele îl atacară din spate. Era înconjurat. Deasupra capului, zări coarnele renilor și fața imensă a unui elefant, în spate, mormăiau niște urși furioși și niște porci mistreți. Leoparzii și panterele îl priveau sarcastic (cel puțin așa i se părea lui) și dădeau din coadă. Ceea ce-l șoca însă cel mai tare fu numărul gurilor deschise. Animalele deschiseseră de fapt gura ca să respire, dar lui i se părea că vor să-l înghită pe el.

Unchiul Andrew tremura, nu știa încotro s-o apuce. Nu-i plăcuseră niciodată animalele, nici în momente mai bune, fiindcă de obicei îi era frică. Și, firește, după atâția ani de experiențe crude pe animale, ajunsese să le urască și să se teamă de ele și mai mult.

— Deci, domnule, începu Bulldogul, pe tonul lui de om de afaceri, sunteți animal, plantă sau mineral?

El asta-l întrebase, dar unchiul Andrew auzi un fel de „Gr... rrr... Rr!”.

11. DIGORY ȘI UNCHIUL LUI DAU DE BELEA.

Poate că vă întrebați cum de nu puteau animalele să-și dea seama că unchiul Andrew era același fel de creatură ca Birjarul și cei doi copii. Dar nu uitați că ele n-aveau nici cea mai vagă idee despre haine. Ele credeau că rochița lui Polly, costumul lui Digory și pălăria Birjarului sunt un fel de blană sau de pene. Nici nu s-ar fi gândit că sunt toți același fel de creaturi, dacă nu i-ar fi auzit vorbind și dacă nu le-ar fi spus Căpșunel. Iar unchiul Andrew era cu mult mai înalt decât copiii și mult mai slab decât Birjarul. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu excepția vestei, care era albă (de fapt, nu mai era chiar așa albă), iar smocul de păr pe care-l avea în vârful capului nu semăna deloc cu podoaba capilară a celorlalți trei. Așa că nu e de mirare că animalele erau nedumerite. Cel mai rău era că părea să nu poată vorbi.

Încercase. Când îi vorbise Bulldogul (sau, după cum i se păruse, lui, când mârâise la el), întinsese o mână tremurândă și spusese cu răsuflarea tăiată:

— Cățeluș drăguț, dragu' de el...

Dar animalele nu mai putură înțelege nici ele ce spune, după cum nici el nu înțelegea ce spuneau ele. Nu reușeau să deslușească nici un cuvânt, doar un zgomot vag, de parcă ar fi sfârâit ceva. Și poate că e mai bine că nu-l înțelegeau, fiindcă n-am cunoscut nici un câine și cu atât mai puțin un Câine Cuvântător din Narnia, căruia să-i placă să i se spună Cățeluș Drăguț. În orice caz, nu mai mult decât v-ar plăcea vouă să vi se spună Puișor.

După care unchiul Andrew leșină și căzu.

— Ah! Spuse un Porc Mistreț. E copac. Eram sigur.

Nu uitați că animalele nu mai văzuseră niciodată pe cineva leșinând sau căzând.

Buldogul, care-l tot adulmecase pe unchiul Andrew, spuse, ridicându-și capul:

— E animal. E cu siguranță animal. Și, probabil, din aceeași specie cu ceilalți trei.

— Mie nu mi se pare, zise unul dintre Urși. Un animal nu s-ar prăbuși la pământ. Noi suntem animale și noi nu ne prăbușim la pământ. Noi stăm drepte. Așa.

Se ridică pe labelle din spate, făcu un pas înapoi, se împiedică de o creangă mai joasă și căzu lat pe spate.

— A Treia Glumă, A Treia Glumă, A Treia Glumă! Strigă Stăncuța, amuzată.

— Eu cred totuși că-i un fel de copac, spuse Porcul Mistreț.

— Dacă e copac, spuse celălalt Urs, ar putea avea un roi de albine în el.

— Sunt sigur că nu e copac, spuse Castorul. Mi s-a părut c-a vrut să spună ceva înainte de a cădea.

— Era vântul prin crengi, zise Porcul.

— Doar nu crezi, îi spuse Stăncuța Castorului, că e un animal care cuvântă! N-a rostit nici un cuvânt!

— Totuși, începu Elefantița (soțul ei, după cum probabil vă amintiți, plecase cu Aslan), totuși s-ar putea să fie un fel de animal până la urmă. Guguloiul ăla alb din capăt n-ar putea fi un fel de cap? Iar găurile alea ochii și gura? Firește, n-are nas. Dar, mă rog, n-ar trebui să avem vederi atât de înguste. Nu mulți dintre noi au ceea ce s-ar putea numi Nas.

Și-și arată trompa în toată lungimea ei cu îndreptățită mândrie.

— Nu sunt de acord deloc, spuse Bulldogul.

— Elefantița are dreptate, spuse Tapirul.

— Știți ce? Făcu Măgarul luminându-se la chip, poate că e un animal care nu poate să vorbească, dar crede că poate.

— Nu-l putem face să stea în picioare? Întrebă Elefantița gânditoare.

Apucă trupul inert al unchiului Andrew cu trompa, ținându-l în poziție verticală; numai că-l ținea din păcate cu capul în jos, așa că îi căzură toți banii din buzunar. Dar degeaba. Unchiul Andrew căzu la loc.

— Clar! Se auziră mai multe voci. N-are cum să fie animal. Nu e viu.

— Credeți-mă că e animal, insistă Bulldogul. Adulmecați-l și voi.

— Mirosul nu e totul, îl contrazise Elefantița.

— Cum adică? Făcu Bulldogul. Dacă nu poți avea încredere nici în propriul tău nas, atunci în ce mai poți avea încredere?

— În creier, poate, răspunse ea blând.

— Nu sunt de acord, se opuse Bulldogul.

— Trebuie să facem ceva, spuse Elefantița. Fiindcă s-ar putea să fie Răul și atunci trebuie să i-l arătăm lui Aslan. Ce credeți? Este animal sau un fel de copac?

— Copac! Copac! Se auziră vreo zece, douăsprezece voci.

— Foarte bine, zise Elefăntița. Dacă e copac, atunci trebuie plantat. Să facem o groapă.

Cele două Cârțițe rezolvară acest aspect al problemei foarte repede. Urmă o oarecare dispută dacă să-l planteze cu capul în sus sau în jos și fură cât pe ce să-l planteze cu capul în jos. Mai multe animale credeau că picioarele erau crengile și că partea aceea gri și pufoasă (se refereau la cap) era rădăcina. Dar altele se opuseră, spunând că partea ramificată era mai plină de noroi și că se întindea mai mult, așa cum fac rădăcinile. Până la urmă îl plantară cu capul în sus și-i îngropară picioarele până la genunchi.

— Arată foarte ofilit, spuse Măgarul.

— Bineînțeles, trebuie udat, zise Elefăntița. Și cred că pot spune (fără să jignesc pe nimeni) că poate, pentru acest fel de muncă, nasul meu...

— Nu sunt de acord, făcu Buldogul.

Dar Elefăntița se duse calmă spre râu, își umplu trompa cu apă și se întoarse să-l ude pe unchiul Andrew. Și făcu asta cu multă sânguință, turnând litri de apă peste unchiul Andrew, ale cărui haine șiroiau de parc-ar fi făcut baie îmbrăcat. Până la urmă, fu readus la viață. Se trezi. Dar ce trezire! Să-l lăsăm acum însă să se gândească la fapta lui răutăcioasă (dacă mai era în stare să facă un lucru rațional) și să ne întoarcem la lucruri mai importante.

Căpșunel merse la trap, cu Digory în spate, până când se îndepărtară mult de zgomotul animalelor. Grupul format din Aslan și cei aleși de el era deja aproape. Digory știa că nu poate da buzna în timpul unei ședințe atât de importante, dar nici nu fu nevoit s-o facă. La o vorbă a lui Aslan, Elefantul, Corbii și toate celelalte animale se dădură într-o parte. Digory coborî de pe cal și se trezi față în față cu Aslan. Și Aslan era mai mare, mai frumos, mai strălucitor și mai înfricoșător decât crezuse. Nu îndrăzni să i se uite în ochi.

— Vă rog... Domnule Leu... Aslan... Domnule..., începu Digory, ați putea... Aș putea. Vă rog, vreți să-mi dați niște fructe magice de pe acest tărâm, care s-o facă bine pe mama?

Sperase cu disperare că Leul o să spună „Da”; îi fusese îngrozitor de teamă că ar putea spune „Nu”. Dar când acesta nu spuse nimic, fu șocat.

— Acesta e Băiatul, spuse Aslan uitându-se nu la Digory, ci la sfetnici. Acesta este Băiatul care a făcut-o.

„Doamne, se gândi Digory, ce-oi fi făcut?”

— Fiu al lui Adam, spuse Leul. Pe acest nou tărâm al Narniei se află o Vrajitoare rea, venită de pe alt tărâm. Spune-le acestor Animale cum a ajuns aici.

Îi trecură o mulțime de răspunsuri prin cap, dar avu destulă minte să spună adevărul adevărat.

— Eu am adus-o, Aslan, răspunse cu voce slabă.

— Cu ce scop?

— Voiam s-o scot din lumea mea și s-o duc înapoi în lumea ei. Am crezut c-o duc înapoi în lumea ei.

— Și cum a ajuns în lumea ta, Fiu al lui Adam?

— Prin... Prin Magie.

Leul nu spuse nimic, dar Digory își dădu seama că nu spusese destul.

— Unchiul meu Andrew, continuă el, ne-a trimis din lumea noastră cu niște inele magice, sau, în orice caz, eu am fost nevoit să plec fiindc-o trimisese pe Polly mai întâi și după aceea ne-am întâlnit cu Vrajitoarea într-un loc numit Charn și ea s-a ținut de noi când...

— V-ați întâlnit cu Vrajitoarea? Întrebă Aslan încet, dar glasul lui păru amenințător ca un urlet.

— S-a trezit, zise Digory speriat și devenind tot mai palid. Adică, am trezit-o eu. Fiindc-am vrut să văd ce se-ntâmplă dacă lovesc un clopot. Polly nu m-a lăsat. Ea n-are nici o vină. Am... Am lovit-o. Știu că n-ar fi trebuit s-o fac. Cred c-am fost oarecum fermecat de ceea ce scria sub clopot.

— Crezi? Întrebă Aslan, cu vocea la fel de pătrunzătoare.

— Nu, răspunse Digory. Îmi dau seama că de fapt nu eram. Mă prefăceam doar.

Urmă o lungă pauză. Digory își tot spunea în sinea lui: „Am stricat totul. Acum n-o să-i mai pot duce nimic mamei.”

După o vreme, Leul începu să vorbească din nou, dar nu cu Digory.

— Vedeți, prieteni, spuse, lumea pe care v-am dăruit-o nu are nici șapte ore și o forță a răului a și pătruns în ea. O forță trezită și adusă aici de acest Fiu al lui Adam.

Animalele, chiar și Căpșunel, se întoarseră spre Digory, care-și dori, în clipa aceea, să-l înghită pe loc pământul.

— Dar nu vă speriați, continuă Aslan, adresându-se în continuare Animalelor. Acest rău va provoca alte rele, dar mai e până atunci, iar eu voi avea grijă să iau răul asupra mea. Până una-alta, haideți să ne îngrijim ca

acest tărâm să fie timp de sute de ani tărâmul veseliei într-o lume a veseliei. Și cum rasa lui Adam a făcut răul, tot ei să fie și cei care să ne ajute să-l vindecăm. Hei, voi doi, apropiați-vă și voi.

Cuvintele acestea din urmă le fuseseră adresate lui Polly și Birjarului, care tocmai sosiseră. Polly, numai ochi și urechi, se uita fix la Aslan, ținându-l strâns de mână pe Birjar. Birjarul se uită spre Leu și-și scoase melonul. Nu-l mai văzuse nimeni fără pălărie. Arăta mai tânăr și mai chipeș, semăna mai mult cu un țăran decât cu un birjar din Londra.

— Fiule, i se adresă Aslan Birjarului. Te cunosc de multă vreme. Tu mă știi?

— Nu, domnule, răspuse Birjarul. Cel puțin, nu așa cum ai zice că știi pe cineva. Dar am totuși senzația, dacă mă pot exprima așa, că ne-am mai întâlnit.

— Bun, spuse Leul. Știi mai multe decât crezi că știi și o să ajungi să mă cunoști și mai bine. Cum îți place tărâmul acesta?

— E o minune, domnule, spuse Birjarul.

— Ți-ar plăcea să trăiești aici?

— Știți, domnule, sunt însurat, răspuse Birjarul. Dacă ar fi și soția mea aici, niciunul din noi n-ar mai vrea să se întoarcă la Londra, sunt sigur. Noi suntem amândoi de la țară.

Aslan își înălță capul ciufulit, deschise gura larg și scoase un sunet lung; nu foarte tare, dar plin de putere. Lui Polly îi tresăltă inima când îl auzi. Era sigură că e o chemare și că oricine ar fi auzit-o o să vrea să i se supună și (mai mult de atât) o să i se poată supune, indiferent de câte lumi sau ere i-ar fi despărțit. Așa că, deși era uimită peste poate, nu fu prea șocată când văzu apărând dintr-o dată, din senin, lângă ea, o femeie tânără și drăguță. Polly își dădu seama imediat că e nevasta Birjarului, adusă din lumea noastră nu cu niște inele magice, ci repede, simplu și blând ca zborul unei păsări spre cuib. Tânăra femeie părea să fi fost întreruptă de la spălat rufe, căci purta șorț, avea mânecile suflecate până la coate și mâinile pline de clăbuci. Dacă ar fi avut timp să-și pună hainele bune (pălăria ei cea bună era împodobită cu imitații de cireșe), ar fi arătat groaznic; dar așa cum era acum, arăta foarte drăguță.

Bineînțeles că ei i se părea că visează. De-asta nu fugi spre bărbatul ei să-l întrebe ce se întâmplă. Dar, când văzu Leul, nu mai fu la fel de sigură că visează; cu toate acestea, nu se știe de ce, nu dădea semne că i-ar fi prea

frică. Făcu o reverență, cum numai fetele de la țară știau să facă în vremea aceea. După care se apropie de Birjar și-l apucă de mână. Rămase lângă el, uitându-se timidă în jur.

— Dragii mei copii, le spuse Aslan privindu-i fix, voi veți fi primul Rege și prima Regină din Narnia.

Birjarul rămase cu gura căscată, iar nevasta lui se înroși până în vârful urechilor.

— Veți conduce și veți da nume tuturor acestor creaturi și le veți face dreptate și le veți apăra de dușmani atunci când apar. Și vor apărea, pentru că a pătruns o Vrăjitoare rea pe acest tărâm.

Birjarul înghiți în sec de vreo două ori, după care își dresе vocea.

— Vă rog să mă iertați, domnule, încep eu, vă mulțumesc din tot sufletul (și la fel și nevasta mea), da' eu nu sunt potrivit pentru așa o funcție. Eu n-am nici un fel de „educație”...

— Dar știi să mânuiești un hârleț și-un plug ca să faci pământul să rodească?

— Da, domnule, asta știu să fac: asta am învățat cum se face.

— Ești în stare să conduci peste aceste creaturi cu blândețe și cu dreptate, fără să uiți că nu sunt sclavi ca animalele necuvântătoare din lumea în care te-ai născut, ci Animale care Cuvântă și supuși liberi?

— Înțeleg, domnule, răspunse Birjarul. Aș încerca să fiu drept cu toate.

— Și-o să-ți înveți copiii și nepoții să facă și ei la fel?

— Voi încerca, domnule. O să fac tot ce pot. Nu-i așa, Nellie?

— Și n-o să ai favoriți nici printre copiii tăi și nici printre aceste creaturi și n-o să lași pe nimeni să nedreptățească pe nimeni sau să se folosească de cineva în mod greșit?

— N-aș putea tolera asemenea lucruri, domnule, asta-i adevărul. Le-arăt eu lor dacă-i prind făcând așa ceva, spuse Birjarul.

(În timpul acestei conversații, vocea sa devenise mai bogată și rostea cuvintele mai rar. Semăna tot mai mult cu vocea pe care o avusese probabil în copilărie, nu mai era ascuțită și repezită ca aceea a unui orășean.)

— Și dac-ar veni dușmani (fiindcă vor veni) și ar începe un război, ai fi primul care să lupte și ultimul care să se retragă?

— Domnule, spuse Birjarul foarte rar, asta nu poți ști până nu ești pus la încercare. S-ar putea să nu fiu prea curajos. Nu m-am luptat niciodată decât

cu pumnii. Aș încerca, sper c-aș încerca să-mi fac datoria.

— Atunci, spuse Aslan, înseamnă că vei face tot ceea ce trebuie să faci un Rege. Încoronarea va avea loc imediat. Și tu și copiii și nepoții tăi veți fi binecuvântați și unii vor ajunge Regi ai Narniei, iar alții vor fi Regi ai tărâmului numit Archen, care se întinde dincolo de Munții de Sud. Iar tu, draga mea Fiică, spuse întorcându-se spre Polly, ești binevenită. L-ai iertat pe Băiat pentru ce ți-a făcut în Sala Imaginilor din palatul părăsit din blestemata lume a Charnului?

— Da, Aslan, ne-am împăcat, răspunse Polly.

— Bine, spuse Aslan. Iar acum să trecem la Băiat.

12. AVENTURA LUI CĂPȘUNEL.

Digory tăcea chitic. Se simțea tot mai puțin în largul lui. Spera ca măcar, indiferent de ce s-ar întâmpla, să nu facă vreo gafă sau să nu se facă de râs.

— Fiu al lui Adam, i se adresează Aslan. Ești gata să repari răul pe care l-ai făcut acestui minunat tărâm al Narniei din chiar ziua în care a fost creat?

— Dar nu văd ce-aș putea face, spuse Digory. Regina a fugit și...

— Eu te-am întrebat dacă ești gata, spuse Leul.

— Da, răspunse Digory.

Avusese preț de o clipă ideea nebunească să spună: „Promit să vă ajut dacă-mi promiteți c-o veți ajuta pe mama.”

Dar își dădu seama la timp că Leul nu era nici pe departe genul de creatură cu care puteai să te tocmești. Când spusese că e gata, se gândea de fapt la mama lui și la speranțele pe care le avusese și care acum muriseră toate. I se puse un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar vă rog... Vă rog, izbucni, dați-mi ceva care s-o facă bine pe mama.

Până acum se uitase la labelle și la ghearele imense ale Leului; dar acum, disperat, își ridică privirea și-l privi în ochi. Ceea ce văzu îl miră cum nu-l mai mirase nimic vreodată. Fața maronie se aplecase deasupra feței lui și (minunea minunilor) ochii Leului erau plini de lacrimi. Erau niște lacrimi atât de mari și atât de strălucitoare, comparate cu cele ale lui Digory, încât acesta crezu pentru o clipă că Leului îi era mai milă de mama lui decât îi era lui însuși.

— Dragul meu băiat, dragul meu băiat, spuse Aslan. Știu. E foarte dureros. Dar numai noi doi știm asta. Hai să fim buni unul cu altul. Eu însă trebuie să mă gândesc la sute de ani de viață a Narniei. Vrajitoarea pe care ai adus-o pe acest tărâm se va întoarce. Dar nu imediat. Vreau să plantez în Narnia un

pom de care nu va avea curaj să se apropie, iar pomul acesta va apăra Narnia de ea multă vreme. Așa că acest tărâm va avea o dimineață strălucitoare lungă și va mai trece multă vreme până când nori grei îi vor umbri soarele. Iar tu trebuie să-mi aduci sămânța din care va crește acest copac.

— Bine, domnule, spuse Digory.

Nu știa cum o s-o aducă, dar era sigur că va reuși. Leul respiră adânc, își aplecă și mai mult capul și-l sărută. În acea clipă, Digory se simți cuprins de putere și de curaj.

— Dragul meu băiat, îi spuse Aslan, o să-ți spun ce-ai de făcut. Întoarce-te spre apus și spune-mi ce vezi.

— Văd niște munți foarte înalți, Aslan, spuse Digory. Văd o apă care coboară peste stânci într-o cascadă. Dincolo de stânci sunt dealuri înverzite, acoperite de păduri. Dincolo de ele, se văd niște lanțuri și mai înalte, care par negre. Și undeva în depărtare se zăresc niște munți mari, acoperiți de zăpadă, cu crestele înghesuite una în alta, parc-ar fi o poză a Alpilor. Iar dincolo de ei nu se mai vede decât cerul.

— Exact, spuse Leul. Tărâmul Narniei se sfârșește în dreptul cascadei. Când ajungi sus pe creasta munților, te vei afla dincolo de Narnia, în Vestul Sălbatic. Va trebui să străbați munții aceia până ce dai de o vale verde, cu un lac albastru, împrejmuit de un zid de munți din gheață. Pe malul lacului este un deal abrupt, verde. Iar pe creasta aceluia deal o să dai de o grădină, în mijlocul căreia se află un pom. Ia un măr din pomul acela și adu-mi-l.

— Da, domnule, spuse din nou Digory.

Habar n-avea cum o să urce pe creasta munților și cum o să găsească drumul, dar nu putea spune asta de teamă c-ar fi fost bănuiră că încearcă să găsească scuze. Dar până la urmă îndrăzni să rostească:

— Aslan, sper că nu sunteți foarte grăbit, fiindcă nu cred c-o să mă pot întoarce prea curând.

— Micuțule fiu al lui Adam, vei fi ajutat, îi spuse Aslan.

Se întoarce spre Calul care stătuse în tot acest timp în spatele lui, alungând muștele cu coada și stând cu capul ușor aplecat, de parcă era vorba de o conversație mai grea, la care trebuia să fie foarte atent.

— Dragul meu, îi spuse Aslan Calului, vrei să fii cal înaripat?

Ar fi trebuit să-l vedeți pe acesta, cum și-a scuturat coama și cum și-a umflat nările și cum a izbit pământul cu copita din spate. Era clar că-și dorea foarte tare să fie cal înaripat. Dar nu spuse decât:

— Dacă așa vrei, Aslan... Nu știu de ce tocmai eu... Eu nu sunt un cal prea deștept.

— Fii înaripat! Fii tatăl tuturor cailor înaripați, tună Aslan, făcând să se cutremure pământul. Numele tău va fi Fulg.

Calul tresări, așa cum tresărise poate pe vremea când trăgea la birjă. După care scoase un răget ca de leu. Își încordă gâtul de parcă l-ar fi pișcat o muscă de spate și-ar fi vrut să se scarpine. Iar apoi, așa cum se iviseră animalele din pământ, tot așa, din umerii lui Fulg, crescură două aripi care se făcură tot mai mari, mai mari decât ale unui vultur, mai mari decât ale unei lebede, mai mari ca aripile unui înger de pe fereastra bisericii. Penele erau castanii-arămii. Dădu din aripi și se ridică în aer. La vreo zece metri deasupra lui Aslan și-a lui Digory, fornăi, necheză și începu să sară. După care zbură în cerc deasupra lor și coborî din nou pe pământ, cu copitele apropiate, ușor nedumerit și mirat, dar evident încântat.

— Ți place, Fulg? Îl întrebă Aslan.

— Da, e minunat, răspunse Calul.

— Vrei să-l duci pe acest băiețel al lui Adam până la munții de care-am vorbit?

— Cum? Acum? Chiar acum? Întrebă Căpșunel sau Fulg, căci de-acum așa trebuie să-i spunem. Ura! Hai, micuțule, am mai dus eu în spate unii ca tine. Cu mult timp în urmă. Peste câmpuri verzi, când primeam zahăr.

— Despre ce vorbesc în șoaptă cele două fiice ale Evei? Întrebă Aslan, întorcându-se brusc către Polly și nevasta Birjarului, care încercau de fapt să se împrietenească.

— Dacă nu vă e cu supărare, domnule, spuse Regina Helen (căci așa o chema acum pe Nellie, nevasta Birjarului), cred că fetița ar vrea să meargă și ea, dacă n-are nimeni nimic împotrivă.

— Ce spui, Fulg? Îl întrebă Leul.

— Oh, nu mă deranjează dacă sunt doi, mai ales când sunt micuți, spuse Fulg. Dar sper că nu vrea să vină și Elefantul.

Elefantul n-avea asemenea dorințe și noul Rege al Narniei îi ajută pe copii să încalece: pe Digory îl împinse puțin, dar pe Polly o așeză călare cu așa o grijă, de parc-ar fi fost făcută din porțelan și s-ar fi putut sparge.

— Gata, Căpșunel... Fulg, adică. Puteți pleca.

— Să nu zbori prea sus, îi mai spuse Aslan. Să nu încerci să zbori peste crestele munților de gheață; încearcă să zbori pe deasupra văilor înverzite.

Pe acolo vei găsi mereu un loc de trecere. Și acum, fiți binecuvântați. Drum bun!

— Oh, Fulg! Spuse Digory, aplecându-se să mângâie gâtul strălucitor al Calului. E minunat! Ține-te bine de mine, Polly!

În clipa următoare, pământul rămase dedesubtul lor; Fulg, ca un porumbel uriaș, se roti o dată sau de două ori deasupra Narniei. Înainte de a o porni spre apus. Polly privi în jos, dar Regele și Regina de-abia dacă se mai puteau zări și chiar și Aslan părea doar o pată galbenă, strălucitoare, pe iarba verde. În curând, începură să simtă vântul atingându-le fața, iar Fulg plutea deja în văzduh.

Tărâmul Narniei, plin de culoare, cu pajiști și stânci și iarbă-neagră și tot felul de copaci, se așternea undeva în depărtare, străbătut de râu ca de o panglică de argint viu. Se zăreau deja dealurile mai joase care se ridicau spre nord, undeva în dreapta lor. Dincolo de aceste dealuri, se întindea un teren mlăștinos până la orizont, în partea stângă, munții erau mult mai înalți, dar din când în când puteai zări, printre pădurile abrupte de pini, tărâmurile de dincolo de ei, albastrui și depărtate.

— Acolo trebuie să fie tărâmul numit Archen, spuse Polly.

— Da, dar uită-te în față! Îi spuse Digory.

În fața lor se ridica o barieră de creste muntoase. Copiii aproape că fură orbiți de lumina soarelui care dansa pe apele cascadei prin care râul se revărsa vuind și scânteind spre Narnia, venind dinspre ținuturile muntoase din vest, de unde izvorăște.

Zburau deja atât de sus, încât zgomotul cascadei nu se-auzea decât foarte slab. Dar nu zburau destul de sus ca să poată trece peste crestele munților.

— Aici o să trebuiască să facem un mic zigzag, le spuse Fulg. Țineți-vă bine!

Începu să zboare încolo și-ncoace, ridicându-se tot mai sus de fiecare dată. Aerul era tot mai rece și de undeva de sub ei, de departe, se auzeau strigătele vulturilor.

— Uită-te în spate! Strigă Polly.

Se vedea întreaga vale a Narniei, care se întindea până la locul unde se zărea un licăr de mare. Iar acum erau atât de sus, încât nu mai vedeau decât niște munți pitici în partea de nord-vest și niște câmpii acoperite parcă de nisip în partea de sud.

— Mi-ar plăcea să ne spună cineva ce sunt locurile acelea pe care le vedem, spuse Digory

— Nu cred că sunt niște locuri, spuse Polly. Vreau să spun că nu e nimeni acolo și că nu se întâmplă nimic. Lumea a început de-abia azi.

— Da, dar au să ajungă și acolo oamenii, îi spuse Digory. Și-au să aibă o istorie a lor.

— Oricum, e bine că nu au încă nici o istorie, spuse Polly. Fiindcă nu poți obliga pe nimeni s-o învețe. Bătălii și date și prostii de genu' ăsta.

Erau acum deasupra vârfurilor de munte și, în numai câteva minute valea Narniei dispăru undeva în depărtare. Zburau deasupra unui ținut sălbatic, cu dealuri abrupte și păduri întunecoase, urmând cursul râului. Munții cu adevărat înalți de-abia acum începeau să se zărească. Dar soarele le venea în ochi și călătorii noștri nu puteau vedea prea clar în direcția aceea. Căci soarele coborî tot mai jos până când cerul dinspre apus păru un cuptor imens plin de aur topit; în cele din urmă apuse în spatele unei creste stâncoase, care se ridica dreaptă și ascuțită în fața strălucirii sale, de parcă ar fi fost din carton.

— Nu s-ar putea spune că e prea cald aici, spuse Polly.

— Și-au început să mă doară aripile, spuse Fulg. Nici urmă de valea cu Lac, despre care ne-a spus Aslan. Ce-ar fi să coborâm și să căutăm un locșor unde să putem dormi noaptea asta? N-avem cum s-ajungem astă-seară.

— N-avem cum și, în orice caz, e vremea cinei, nu? Spuse Digory.

Așa că Fulg coborî tot mai mult. Și cu cât se apropiau mai tare de pământ, printre dealuri, aerul se făcea tot mai cald; după atâtea ore, în care nu auziseră decât fâlfâitul aripilor lui Fulg, zgomotele familiare de pe pământ fură o surpriză plăcută – bolboroseala apei curgând prin albia stâncoasă, foșnetul copacilor în bătaia vântului. Fură învăluiți de o mireasmă de pământ copt la căldura soarelui, de iarbă și de flori. În sfârșit, Fulg ateriză. Digory coborî repede și-o ajută pe Polly să descalece. Erau amândoi fericiți că-și pot dezmorți picioarele.

Valea în care coborâseră era în chiar inima munților; deasupra lor se ridicau vârfuli acoperite de zăpadă; unul chiar părea trandafiriu în lumina asfințitului.

— Mi-e foame, spuse Digory.

— Servește-te, îl îndemnă Fulg, luând o gură de iarbă.

După care își înălță capul și, mestecând, cu fire de iarbă ieșindu-i din gură de o parte și de alta, de parcă ar fi avut favoriți, le spuse:

— Haideți, ce mai stați? Nu fiți așa rușinoși. E destul pentru toți.

— Da' noi nu mâncăm iarbă, spuse Digory.

— Atunci..., începu Fulg, cu gura plină. Atunci... Nu prea știu ce-o să faceți. Da' e bună iarbă asta.

Polly și Digory se priviră disperați.

— Eu cred c-ar fi putut să se ocupe cineva de mâncarea noastră, spuse Digory.

— Sunt sigur că ar fi aranjat Aslan, dacă l-ai fi rugat, spuse Fulg.

— Da' nu știa și fără să fie rugat? Întrebă Polly.

— Ba sunt sigur că știe, răspunse Calul (tot cu gura plină). Dar am senzația că-i place să fie rugat.

— Și noi ce naiba facem acum? Întrebă Digory.

— Eu unul habar n-am, îi răspunse Fulg. Ai putea să încerci iarbă asta. S-ar putea să-ți placă mai mult decât crezi.

— Of, nu vorbi prostii, zise Polly, bătând cu piciorul în pământ. Oamenii nu mănâncă iarbă, tot așa cum tu nu mănânci friptură de oaie.

— Dumnezeule, nu mai vorbi despre oaie și chestii din astea, spuse Digory. Mi se face și mai foame.

Digory zise că ar fi mai bine ca Polly să se ducă acasă cu unul dintre inele și să mănânce ceva; el nu putea merge, fiindcă-i promisese lui Aslan că se duce direct unde fusese trimis și, dac-ar fi apărut acasă, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla și nu s-ar mai fi putut întoarce. Dar Polly spuse că nu-l lasă singur și Digory comentă că e foarte frumos din partea ei.

— Ah, făcu Polly, mai am niște caramelle în buzunarul de la jachetă. E mai bine decât nimic.

— Mult mai bine, spuse Digory, dar ai grijă să nu atingi inelul când bagi mâna în buzunar.

Era greu, dar reușiră până la urmă. Punguța de hârtie era foarte șifonată și lipicioasă când o scoaseră în fine din buzunar, așa că trebuiră să rupă punga de pe caramelle, în loc să scoată caramellele din pungă. Unii oameni mari (știți și voi ce fasoane pot face când e vorba de asemenea lucruri) ar fi preferat să meargă la culcare nemâncați decât să mănânce caramellele acelea. Erau nouă cu totul. Iar Digory avu ideea fantastică să mănânce fiecare câte patru și să o pună în pământ pe a noua; căci, spuse el, dacă din bara de la

felinar crescuse un felinar, de ce n-ar crește și din caramela un pom care face caramela? Așa că făcură o gaură mică printre ierburi și îngropară acolo caramela. Mâncară apoi celelalte caramela, încercând să le facă să țină cât mai mult. Era o masă săracioasă, cu tot cu hârtia pe care erau obligați s-o mănânce.

După ce-și termină cina excelentă, Fulg se culcă. Copiii i se așezară de o parte și de alta, lipindu-se de trupul lui cald și, acoperiți cu câte o aripă, se simțiră destul de confortabil. În timp ce stelele tinere și strălucitoare ale acelei lumi noi apărură pe cer, ei vorbiră despre fel de fel de lucruri: cum Digory sperase să găsească un leac pentru mama lui și cum acum fusese trimis cu această misiune. Și-și repetară unul altuia toate semnele după care aveau să recunoască locurile pe care le căutau – lacul albastru și dealul cu grădină. Conversația tocmai începuse să se mai domolească, le era somn, când Polly sări deodată și spuse:

— Psst!

Ascultară toți cu urechile ciulite.

— Poate-a fost vântul prin copaci, spuse Digory.

— Nu sunt prea sigur, spuse Fulg. Oricum, așteptați! Se aude din nou. Dumnezeu, e ceva.

Calul se ridică în picioare cu zgomot; copiii erau și ei deja în picioare. Fulg mergea înapoi și-ncolo, fornăind și nechezând. Copiii păseau în vârful picioarelor de colo-colo, uitându-se după fiecare boschet sau copac. Li se tot părea că văd câte ceva, iar Polly fu chiar sigură la un moment dat că văzuse o siluetă înaltă și întunecoasă care se îndepărta repede spre apus. Dar nu reușiră să prindă nimic și până la urmă Fulg se culcă din nou, iar copiii se așezară iar confortabil (dacă acesta este cuvântul potrivit) sub aripile lui. Adormiră pe dată. Fulg mai rămase treaz multă vreme, mișcându-și urechile în întineric și tresărind din când în când, de parcă l-ar fi deranjat o muscă; dar până la urmă adormi și el.

13. ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ

— Scoală-te, Digory, scoală-te, Fulg, se auzi vocea lui Polly. Chiar a crescut un pom din caramela. E o dimineață minunată.

Primele raze ale soarelui se strecurau printre copacii din pădure; iarba era acoperită de rouă, iar pânzele de păianjen păreau din argint. Chiar lângă ei se ridica un copac micuț, cu lemnul închis la culoare. Cam cât un măr. Frunzele erau albicioase și păreau din hârtie, ca iarba căreia i se zice iarba-

zburătorului, iar crengile se aplecau sub greutatea fructelor maronii, care semănau cu curmalele.

— Ura! Strigă Digory. Da' mai întâi mă duc un pic la scădat.

Dădu fuga printre tufișurile înflorite până pe malul apei. V-ați scădat vreodată într-o apă de munte care curge prin cataracte, peste pietre roșii și albastre și gălbui, strălucind în lumina soarelui? E la fel de frumos ca la mare: poate chiar mai frumos. Sigur, a trebuit să se îmbrace fără să se șteargă, dar a meritat. După ce s-a întors el, s-a dus și Polly să se scalde; cel puțin, asta a spus ea c-a făcut, dar cum noi știm că nu prea poate să înoate, ar fi mai bine să nu punem prea multe întrebări. Fulg se duse și el, dar se opri aproape de mal, se aplecă să ia o înghițitură bună de apă, după care își scutură coama și necheză de câteva ori.

Polly și Digory se ocupară de pomul cu caramele. Fructele erau delicioase; nu chiar cum sunt caramelele, ci mai moi și mai zemoase, dar semănau cu acestea. Și Fulg avu un mic dejun excelent; gustă și el o caramela și spuse că-i bună, dar că el preferă iarbă dimineța. Apoi, cu puțin efort, copiii îl încălecară și porniră din nou la drum.

Era chiar mai bine decât în ziua anterioară, pe de o parte fiindcă toți se simțeau odihniți și, pe de altă parte, pentru că soarele care tocmai răsărise era în spatele lor și, firește, totul arată mai frumos când îți vine lumina din spate. Era o călătorie minunată. Peste tot se vedeau munți înalți acoperiți de zăpadă. Văile erau atât de verzi, iar apele care se îndreptau, printre ghețari, spre râu, atât de albastre, încât copiii aveau senzația că zboară deasupra unor bijuterii uriașe. Tare le-ar fi plăcut ca această parte a călătoriei să dureze mai mult. Dar curând simțiră cu toții un miros și începură să se întrebe:

— Ce-i asta? Simți ceva? De unde vine?

De undeva de deasupra îi învălui o mireasmă celestă, caldă și aurie, care venea parcă de la cele mai delicioase fructe și flori din întreaga lume.

— Vine dinspre valea aceea, în care este lacul, le spuse Fulg.

— Așa e, spuse și Digory. Uite! Pe malul celălalt al lacului se ridică un deal înverzit. Și uite ce albastră e apa!

— Aici trebuie să fie Locul acela! Spuseră toți trei.

Fulg coborî tot mai jos, în cercuri mari. Vârfurile ghețarilor rămâneau tot mai sus, deasupra lor. Aerul era tot mai cald și mai îmbietor, atât de îmbietor că-ți dădeau lacrimile. Fulg plutea acum cu aripile larg întinse, nemișcate, încercând să atingă pământul cu copitele. Dealul verde și abrupt

se apropia de ei în viteză. O clipă mai târziu, aterizară, destul de brusc. Copiii căzură în iarba caldă și fină, dar nu se loviră. Când se ridicară-n picioare, găfâiau puțin.

Mai aveau cam un sfert din distanță până în vârful dealului și porniră să urce pe dată. (Nu cred că Fulg ar fi putut să urce dacă n-ar fi avut aripile care-l echilibrau și cu care mai putea zbura câte puțin din când în când.) De jur împrejurul vârfului se ridica un zid înalt de ierburi. Dincolo de zid, creșteau copaci. Crengile lor se întindeau peste zid; în bătaia vântului, frunzele verzi aveau nuanțe argintii și albastrii.

Când călătorii noștri ajunseră în vârf, fură nevoiți să înconjoare gardul ca să găsească poarta: o poartă înaltă, din aur, închisă, în partea de est.

Cred că până în acea clipă Fulg și Polly crezuseră c-au să intre și ei cu Digory. Dar acum nu mai credeau. Era un loc atât de al cuiva, încât numai un prost și-ar fi putut dori să intre dacă nu fusese trimis cu o misiune foarte specială. Digory își dădu seama și el că Fulg și Polly nu voiau și nici nu puteau să intre cu el. Se duse spre poartă singur.

Când ajunse în dreptul ei, văzu niște cuvinte scrise cu argint pe aurul porții; scria ceva în genul:

Intră pe-această poartă de aur, de nu, de ea stai cât mai departe, Poți lua din poame de-o faci pentru alții, de nu, fugi de pe această cărare, Căci toți cei ce fură sau cei ce sar gardul avea-vor parte de ce și-au dorit de când lumea, dar fi-vor cuprinși de disperare.

— Poți lua din poame de-o faci pentru alții, își repetă Digory în gând. Eu asta voi face. Bănuiesc că asta înseamnă că nu am voie să mănânc eu din poamele astea. Da' nu înțeleg ce vrea să spună primul vers. Intră pe-această poartă de aur. Cine ar vrea să sară gardul, dacă poate intra pe poartă? Da' cum s-o fi deschizând poarta?"

O atinse cu mâna și aceasta se deschise pe dată, fără nici cel mai mic zgomot.

Acum, că putea vedea înăuntru, locul i se păru mai intim ca oricând. Pășii solemn, uitându-se în jur. Era liniște deplină. Chiar și fântâna din mijlocul grădinii de-abia susura. Mireasma aceea minunată îl înconjură din toate părțile: era un loc plin de fericire, dar și foarte solemn.

Își dădu seama care era copacul de care avea nevoie pe dată. Pe de o parte, pentru că era chiar în mijlocul grădinii și, pe de altă parte, pentru că merele cu care era încărcat, mari și argintii, străluceau atât de tare, încât aruncau o

lumină a lor proprie în locurile umbroase unde soarele nu putea ajunge. Se duse drept la el, culese un măr și și-l puse în buzunarul de la piept al hăinuței. Dar, înainte de asta, nu se putu abține să nu-l miroasă.

Ar fi fost mult mai bine dacă l-ar fi pus direct în buzunar. Fu cuprins de o sete și de o foame îngrozitoare, îi era tare poftă să guste din măr. Îl puse repede în buzunar; dar mai erau o mulțime. Oare chiar nu trebuia să guste nici măcar unul? La urma urmei, se gândi el, poate că versurile de pe poartă nu trebuiau luate prea în serios; poate erau doar un sfat – și cui îi pasă de sfaturi? Și chiar dac-ar fi un ordin, oare chiar l-ar fi încălcat mâncând un măr? Respectase deja prima parte, aceea cu luatul poamelor „pentru alții”.

În timp ce se gândea la toate acestea, își ridică privirea printre crengile pomului. Deasupra capului lui, pe o ramură, moțăia o pasăre minunată. Spun „moțăia”, pentru că părea că doarme; dar poate că nu era chiar așa. Unul dintre ochi era un pic deschis. Pasărea era mai mare ca un vultur, avea penele de pe piept galbene ca șofranul, pe cap avea pene roșii, iar coada era violet.

— Asta dovedește, spunea Digory mai târziu, povestindu-le altora despre aventura lui, că nu poți fi niciodată destul de precaut când te afli în asemenea locuri fermecate. Nu se știe niciodată ce ochi sunt ațintiți asupra ta.

Dar eu cred că Digory n-ar fi luat un măr pentru sine în nici un caz. Lucruri ca Să Nu Furi li se băgau mult mai mult în cap băiețelilor pe vremea aceea. Cu toate acestea, nu putem fi prea siguri.

Digory tocmai se întorcea spre poartă când se opri să se mai uite o dată în jur. Și avu un șoc îngrozitor. Nu era singur. La numai câțiva metri de el stătea Vrăjitoarea. Tocmai aruncase cotorul unui măr pe care-l mâncase. Zeama era mult mai închisă la culoare decât v-ați aștepta și se murdărise groaznic la gură. Digory își dădu imediat seama că Vrăjitoarea sărise gardul. Și începu să înțeleagă că probabil ultimul vers, cel cu ceea ce-ți dorești de când lumea și cu disperarea, era plin de înțeles.

Căci Vrăjitoarea arăta mai puternică și mai mândră ca oricând și chiar, într-un fel, triumfătoare; dar era cadaverică la față, era albă ca varul.

Toate acestea îi trecură prin minte într-o clipită; după care-și luă picioarele la spinare și fugi spre poartă cu toată viteza; Vrăjitoarea după el. Cum ieși, poarta se închise în urma lui. Ceea ce-l ajută să ia un oarecare avans, dar nu prea mare. Când ajunse la ceilăți, le strigă:

— Repede, Polly, încalecă! Ridică-te, Fulg!

Vrăjitoarea sărise gardul, sau zburase peste el și era iar foarte aproape de el.

— Stai unde ești, îi strigă Digory, întorcându-se spre ea. Dacă te apropii un pas măcar, o să ne facem nevăzuți.

— Copil prost ce ești, îi spuse Vrăjitoarea. De ce fugi de mine? Nu-ți vreau răul. Dacă nu stai să asculți ce am să-ți spun acum, o să pierzi ceva ce te-ar fi putut face fericit toată viața.

— N-am nevoie, mulțumesc, spuse Digory. Dar o ascultă.

— Știu după ce ai venit aici, continuă Vrăjitoarea. Fiindcă ieri seară, când stăteați de vorbă, eram aproape de voi, în pădure. Ai luat o poamă din grădină. E în buzunar. Și vrei să i-o duci Leului, fără să guști din ea, ca să guste el din ea, ca s-o folosească el. Prostule! Știi ce fruct este ăsta? Îți spun eu, este mărul tinereții, mărul vieții. Eu știu, pentru că eu am gustat; și simt deja cum ceva se schimbă înăuntrul meu, acum știu că n-o să mai îmbătrânesc și n-o să mor niciodată. Mănâncă și tu din el, băiete! Și vom trăi amândoi pe veci și vom fi regele și regina acestei lumi – sau ai lumii tale, dacă ne hotărâm să ne întoarcem acolo.

— Nu, mulțumesc, spuse Digory, nu cred că vreau să trăiesc după ce mor toți cei pe care-i cunosc. Prefer să trăiesc cât trăiește toată lumea, să mor și să ajung în Rai.

— Da' cum rămâne cu mama ta, pe care pretinzi c-o iubești?

— Ce-are ea a face cu toate astea?

— Nu înțelegi, prostule, că o bucată din mărul ăla ar vindeca-o? Îl ai în buzunar. Suntem singuri, Leul e departe. Folosește-te de Magie și întoarce-te în lumea ta. Într-un minut poți fi lângă patul mamei tale și să-i dai să muște din măr. În numai cinci minute ai să vezi cum îi revine culoarea în obraji. O să-ți spună că n-o mai doare nimic. Apoi o să-ți spună că se simte mai puternică. După care va adormi, gândește-te; va dormi un somn dulce, fără durere, fără medicamente. Și a doua zi toată lumea o să spună că s-a însănătoșit și că arată minunat. Curând o să fie iar sănătoasă. Casa ta va fi iar plină de fericire. Vei fi și tu în rând cu ceilalți băieți.

— Oh! Făcu Digory de parcă ar fi fost rănit, și-și duse mâna la cap.

Fiindcă acum avea de luat cea mai grea hotărâre.

— Ce-a făcut Leul pentru tine ca să-i fi sclav? Îl întreabă Vrăjitoarea. Ce-ți mai poate face o dată ce te întorci în lumea ta? Și ce-ar crede mama ta dac-

ar afla că ai fi putut s-o scapi de dureri și să-i redai viața și să-l faci fericit pe tatăl tău, dar n-ai vrut s-o faci? C-ai preferat să ascuți ordinul unui animal sălbatic dintr-o lume ciudată, în care n-ai ce căuta?

— Nu... Nu cred că-i un animal sălbatic, spuse Digory cu voce slabă. E... nu știu...

— Atunci e ceva și mai rău, spuse Vrajitoarea. Uită-te ce ți-a făcut deja; uite cât de nemilos te-a făcut. Asta le face tuturor celor care i se supun. Băiat fără inimă ce ești! Preferi să-ți lași mama să moară...

— Taci, spuse bietul Digory, cu voce la fel de slabă. Crezi că eu nu-mi dau seama? Dar... I-am promis.

— Dar nu știai ce promiți. Nimeni nu te poate opri.

— Nici mamei, spuse Digory, găsindu-și cu greu cuvintele, nici mamei nu i-ar plăcea – e foarte strictă în privința promisiunilor și mi-a spus să nu fur și altele de genul ăsta. Dacă ar fi aici, chiar ea mi-ar spune să nu fac așa ceva.

— Da' nu trebuie să afle niciodată, spuse Vrajitoarea cu glas mai dulce decât v-ați putea închipui că ar fi putut avea cineva cu un chip atât de fioros. Nu-i nevoie să-i spui de unde ai mărul. Nici tata nu trebuie să afle. Nimeni din lumea ta nu știe nimic de toată această aventură. Și nu trebuie s-o iei nici pe fată înapoi cu tine.

Aici Vrajitoarea comise o greșală fatală. Bineînțeles că Digory știa că Polly se poate întoarce cu inelul ei, tot așa cum și el se putea întoarce cu al lui. Dar se pare că Vrajitoarea nu știa asta. Și răutatea care se ascundea în spatele sfatului s-o lase pe Polly acolo îi arătă băiatului că tot ceea ce-i spusese până atunci fusese fals, o minciună de la un capăt la altul.

În ciuda amărăciunii care-l cuprinsese, mintea i se luminează dintr-o dată și-i spuse (cu o voce total diferită și mult mai puternică):

— Ia ascultă! Da' pe tine ce te interesează ce fac eu? De când ții așa mult la mama? Ce legătură ai tu cu ea? Ce urmărești?

— Bravo, Digs, îi șopti Polly la ureche. Repede! Hai să plecăm acum!

Nu îndrăznise să spună nimic în tot acest timp, pentru că nu mama ei era pe moarte.

— Sus, strigă Digory, ajutând-o să încalece pe Fulg și încălecând apoi și el cât putu de repede.

Calul își întinse aripile.

— Plecați, proștilor, strigă Vrajitoarea în urma lor. O să-ți aduci aminte de mine, băiete. Când o să zaci bătrân și slăbit, pe moarte, o să-ți amintești

cum ai dat cu piciorul șansei de a fi veșnic tânăr! N-o să ți se mai ofere o asemenea șansă.

Erau deja atât de sus, încât de-abia o mai puteau auzi. Dar nici Vrajitoarea nu-și pierdu timpul uitându-se după ei; o văzură fugind pe coasta dealului, spre nord.

În dimineața aceea porniseră la drum devreme și nu stătuseră prea mult în grădină, așa încât și Fulg și Polly erau siguri că pot ajunge înapoi în Narnia înainte de a se înnopta. Digory tăcu tot drumul înapoi, iar ceilalți nu avură curajul să deschidă ei discuția. Era foarte trist și nu era sigur că făcuse ceea ce trebuia să facă; dar de câte ori își amintea de lacrimile din ochii lui Aslan, devenea sigur.

Fulg zbură ziua întreagă neostenit; spre răsărit, călăuzindu-se după albia râului, peste munți și peste dealuri împădurite și apoi peste cascadă și spre pădurile Narniei, umbrite de stânca măreață. În cele din urmă, când cerul începuse să se înroșească în lumina apusului, acum rămas în urma lor, se zări un loc în care erau adunate mai multe creaturi pe malul apei. Și curând îl văzură și pe Aslan în mijlocul acestora. Fulg zbură pe deasupra lor, își întinse cele patru picioare, își strânse aripile și ateriza. Copiii descălecară. Digory văzu cum toate animalele, piticii, satirii, nimfele și toate celelalte se dau în lături ca să-i facă loc să treacă. Se duse la Aslan, îi înmână mărul și-i spuse:

— V-am adus mărul pe care l-ați cerut, domnule.

14. Plantarea Pomului

— Bravo, spuse Aslan cu o voce care cutremură pământul.

Digory își dădu seama că toți locuitorii Narniei îl auziseră și că de-acum încolo povestea lor va fi transmisă din țată-n fiu în acea lume nouă, timp de sute de ani și poate chiar pe veci. Dar nu mai era în pericol să se simtă păcălit pentru că acum, față-n față cu Aslan, nu se mai gândea la asta. Văzu că îl poate privi drept în ochi. Uitase de toate necazurile și se simțea foarte mulțumit.

— Bravo, Fiul al lui Adam, îi mai spuse Leul încă o dată. Pentru acest fruct, ai suferit de foame, de sete și-ai plâns. Tu ești cel care o să pună în pământ sămânța acestui Pom, care va fi protectorul Narniei. Aruncă mărul spre malul apei, acolo unde pământul e mai moale.

Digory făcu așa cum i se spuse. Toată lumea amuțise. Se auzi cum căzu mărul pe pământul moale.

— Bine aruncat, spuse Aslan. Haideți acum la încoronarea Regelui Frank și a Reginei Helen.

Copiii de-abia acum îi observară pe aceștia doi. Purtau niște veșminte ciudate și frumoase; de la umeri le atârna câte o robă bogată; patru pitici purtau trena Regelui și patru nimfe pe cea a Reginei. Nu aveau nimic pe cap; dar Helen își lăsase părul pe spate și arăta mult mai drăguță. Dar ceea ce-i făcea să arate altfel decât înainte nu erau nici hainele, nici coafura schimbată. Fața lor avea o expresie nouă, mai ales fața Regelui. Toată șiretenia și iritarea pe care le căpătase ca Birjar la oraș păreau să fi dispărut și era ușor să vezi curajul și bunătatea pe care le avusese dintotdeauna. Poate că aerul tinerei lumi era cauza, sau poate faptul că vorbiseră cu Aslan, sau poate și una și alta.

— Zău, îi șopti Fulg lui Polly la ureche, stăpânul meu s-a schimbat la fel de mult ca mine. Acum chiar arată a stăpân adevărat!

— Da, da' nu-mi mai bâzâi așa în ureche, zise Polly. Mă gâdili.

— Acum haideți să desfacem copacii pe care i-ați legat și să vedem ce găsim acolo, spuse Aslan.

Digory observă că ramurile a patru copaci care creșteau unul lângă altul fuseseră legate între ele astfel încât alcătuiau un fel de cușcă. Cei doi Elefanți și câțiva pitici desfăcură copacii în scurt timp. Înăuntru erau trei lucruri. Un copac tânăr care părea făcut din aur; un copac tânăr care părea din argint; dar al treilea era un obiect mizerabil, cu hainele pline de noroi, ghemuit între cei doi copaci.

— Uau! Spuse Digory în șoaptă. Unchiul Andrew!

Pentru a putea înțelege mai bine, va trebui să ne întoarcem puțin în timp. Animalele, după cum probabil vă amintiți, încercaseră să-l planteze și să-l ude. Când din pricina udatului fusese trezit din leșin, se trezise ud flească, cu picioarele îngropate în pământ (care se tot transforma în noroi) și înconjurat de mări multe animale sălbatice decât visase vreodată în viața lui. De aceea nu e de mirare că a început să țipe și să urle. Ceea ce a fost, într-un fel, foarte bine, fiindcă așa au fost toți convinși (chiar și Porcul) că e viu. Drept care îl dezgropară la loc (pantalonii erau de-acum, într-o stare jalnică). De îndată ce se văzu cu picioarele eliberate, vru s-o ia la fugă, dar fu oprit de trompa Elefantei. Toți fură de acord că trebuie să-l pună undeva în siguranță până când vine Aslan să-l vadă și să le spună ce să facă cu el.

Așa că făcură un fel de cușcă. După care îi oferiră tot felul de lucruri de mâncare.

Măgarul adună grămezi de măracini și i le aruncă în cușcă, dar unchiul Andrew nu păru să se sinchisească. Veverițele îl bombardară cu alune, dar el își apăra capul cu mâinile și încerca să se ferească. Câteva păsări zburară încolo și-ncoace aruncându-i cu generozitate viermi. Ursul fu deosebit de drăguț. După-amiaza aceea găsisese un cuib de viespi și, în loc să mănânce el mierea (ceea ce tare-ar mai fi vrut), această vrednică creatură i-o aduse unchiului Andrew. Dar asta a fost cea mai mare greșeală. Ursul reuși să arunce fagurii cu miere în cușcă și, din greșeală, îl lovi pe unchiul Andrew peste față (viespile nu muriseră toate). Ursul, pe care nu l-ar fi deranjat să fie lovit cu un fagure de miere, nu înțelese de ce unchiul Andrew începu să se agite. Și, ghinion, la un moment dat se așeză pe grămada de ciulini.

— Dar oricum, după cum spunea Porcul, îi intrase multă miere în gură creaturii și asta precis că i-a făcut bine.

Aproape că începuseră să țină la animalul acesta ciudat și sperau că Aslan o să le dea voie să-l țină. Creaturile mai deștepte erau sigure de-acum că sunetele pe care le scotea, cel puțin unele dintre ele, aveau un înțeles, îl botezară Coniac, fiindcă scotea sunetele astea foarte des.

În cele din urmă, totuși, trebuiră să-l lase acolo peste noapte. Aslan fu ocupat toată ziua cu Regele și Regina și cu alte lucruri importante, așa că nu avu timp să vină la „bietul Coniac”. Dar, cu toate alunele, perele, merele și bananele care-i fuseseră aruncate în cușcă, se descurcă binișor la cină. Însă nu s-ar putea spune că petrecu o noapte prea plăcută.

— Aduceți-l aici, spuse Aslan.

Unul dintre Elefanți îl luă pe unchiul Andrew în trompă și-l puse la picioarele Leului. Era atât de speriat, că nici nu avea curaj să se miște.

— Aslan, domnule, vă rog, spuse Polly, puteți să-i spuneți ceva ca să nu-i mai fie frică? Iar după aceea să-i spuneți ceva ca să nu mai vină aici niciodată?

— Crezi că mai vrea să vină? O întrebă Aslan.

— Știți, spuse Polly, ar putea să trimită pe altcineva. E impresionat de faptul că dintr-o bară a crescut un întreg felinar și crede...

— Ce crede el e o prostie, copila mea, spuse Aslan. Lumea aceasta va musti de viață timp de câteva zile deoarece cântecul cu care i-am dat viață mai plutește în văzduh și mai scormonește pământul. Dar nu va dura prea

mult. Nu-i pot spune asta acestui păcătos bătrân și nici nu pot să-l consolez; nu-mi poate auzi vocea. Dacă-ș încerca să vorbesc cu el, n-ar auzi decât niște mârâituri și niște răgete. Ah, fii ai lui Adam, cât de tare vă apărați de ceea ce v-ar putea face bine! Dar îi voi da singurul dar pe care este în stare să-l primească.

Își aplecă trist capul și suflă în fața speriată a Magicianului.

— Dormi! Spuse. Dormi și vei scăpa timp de câteva ore de toate grijile pe care tu singur ți le-ai creat.

Unchiul Andrew căzu imediat, cu ochii închiși și începu să respire liniștit.

— Luați-l de-aici și culcați-l, le spuse Aslan. Iar voi, piticilor, să vă văd cât sunteți de pricepuți. Să văd ce coroane sunteți în stare să faceți pentru Rege și Regină.

Mai mulți pitici decât v-ați putea închipui dădură buzna spre Copacul de Aur. Îl dezgoliră de frunze, rupseră și câteva crengi cât ai zice pește. Și acum copiii observă că nu arăta a aur, ci chiar era din aur adevărat. Crescuse, firește, din monedele de aur care căzuseră din buzunarul unchiului Andrew, când îl întorseseră cu capul în jos; așa cum argintul crescuse din monedele de argint. Parcă din neant, apărură grămezi de crenguțe uscate pentru foc, o nicovală micuță, ciocane, clești și foale, în clipa următoare (Doamne, tare harnici erau piticuții ăștia!) focul era gata făcut, foalele lucrau, aurul se topea, ciocanele bocăneau. Două Cârțițe, pe care Aslan le trimisese mai devreme să sape (ceea ce le plăcea, de altfel, cel mai mult) aduseseră o grămăjoară de pietre prețioase la picioarele piticilor. Din degetele măiestre ale micuților fierari prinseră formă două coroane ușoare, delicate, două cercuri frumos făcute, pe care le puteai purta cu adevărat și care te puteau face să arăți mai bine. Nu erau deloc urâte și greoaie, cum sunt coroanele moderne europene. A Regelui era împodobită cu rubine, iar a Reginei cu smaralde.

După ce răciră coroanele în apa râului, Aslan îi puse pe Frank și pe Helen să îngenuncheze în fața lui și le puse coroanele pe cap. Apoi le spuse:

— Ridicați-vă, Rege și Regină a Narniei, tată și mamă a multor regi care vor domni peste Narnia și peste tărâmul Archen și peste Insule. Fiți drepți și miloși și curajoși. Fiți binecuvântați.

Toți cei prezenți izbucniră în urale, necheză, bătură din aripi, iar perechea regală rămase solemnă și puțin timidă, dar timiditatea îi făcea să pară și mai nobili. Și, în timp ce aclama, Digory îl auzi pe Aslan spunând:

— Priviți!

Întoarseră cu toții capul. Li se tăie răsuflarea de mirare și încântare. Ceva mai încolo, ridicându-se deasupra capetelor lor, văzură un pom care cu siguranță nu mai fusese înainte. Crescuse probabil fără nici un zgomot, dar repede, așa cum se ridică un steag pe catarg, în timp ce ei erau ocupați cu încoronarea. Ramurile lui păreau să lumineze, nu să umbrească pământul și de sub fiecare frunză se ivea câte un măr argintiu. Dar ceea ce-i uimi pe toți fu mireasma care venea dinspre pom. O clipă, nimeni nu se putu gândi decât la ea.

— Fiu al lui Adam, spuse Aslan, ai pus bine sămânța în pământ. Iar voi, locuitori ai Narniei, aveți datoria să păziți acest Pom, fiindcă el va fi Scutul vostru. Vrajitoarea despre care v-am spus a fugit departe, undeva în partea de nord a lumii noastre; va trăi acolo și va deveni foarte puternică în Magie. Dar atâta vreme cât înflorește Pomul ăsta, nu va veni niciodată aici, în Narnia. Nu are curaj să se apropie la o distanță mai mică de o sută de kilometri de Pom, din cauza miresmei, care pentru voi e dătătoare de bucurie și sănătate, dar pentru ea e dătătoare de groază, moarte și disperare.

Toată lumea privea Pomul cu solemnitate. Aslan își întoarse dintr-o dată capul (împrăștiind raze aurii de lumină din coamă) și-și opri ochii asupra copiilor.

— Ce e, copii? Îi întrebă, pentru că-i surprinse șușotind și făcându-și semne.

— Oh, Aslan, domnule, începu Digory, îmbujorându-se, am uitat să vă spun. Vrajitoarea a mâncat deja un măr ca acela din care a crescut Pomul.

Nu spusese tot ce gândea, dar completă Polty în locul lui (lui Digory îi era mereu teamă să nu se facă de râs):

— De aceea probabil că n-o s-o deranjeze mireasma acestor mere.

— Și de ce crezi asta, Fiică a Evei? O întrebă Leul.

— Păi, fiindcă a mâncat un măr.

— Copila mea, îi răspunse el, tocmai de-asta toate celelalte o îngrozesc. Asta li se întâmplă tuturor celor care culeg și mănâncă fructe atunci când nu trebuie și cum nu trebuie. Fructul e gustos, dar după aceea nu se vor mai putea atinge de el.

— Înțeleg acum, spuse Polly. Și cred că fiindcă l-a mâncat când nu trebuia, n-o să aibă nici un efect asupra ei, vreau să spun că n-o s-o facă tânără și așa mai departe, nu-i așa?

— Ba da, din păcate, zise Aslan, dând din cap, va avea același efect. Lucrurile au întotdeauna efectul pentru care au fost create. Și-a făcut pofta; are o putere de neînvins și e nemuritoare ca o zeiță. Dar viața veșnică, atunci când ai o inimă rea, e doar o veșnică tristețe și ea a și început să o simtă. Toți capătă ceea ce caută până la urmă; dar nu le place întotdeauna.

— Am fost cât pe ce să mănânc și eu unul, Aslan, îi spuse Digory. Aș fi...

— Da, copilul meu, îi răspunse Aslan. Căci fructul își face mereu efectul – trebuie – dar efectul nu e întotdeauna unul plăcut pentru cel care l-a cules din proprie inițiativă. Dacă un locuitor al Narniei ar fi furat un măr și l-ar fi îngropat aici ca să protejeze Narnia, nepus de nimeni să facă asta, mărul ar fi protejat Narnia. Dar ar fi protejat-o transformând-o într-un imperiu puternic și crud, cum a fost Charnul, nu ca tărâmul blând pe care am vrut eu să-l creez. Și Vrajitoarea a mai încercat să te ispitească să mai faci ceva, nu-i așa?

— Da, Aslan. Mi-a spus să-i duc un măr mamei.

— Asta ar fi vindecat-o, dar nu v-ar fi adus nici o bucurie. Ar fi venit o zi când, privind în urmă și tu și ea v-ați fi căit și v-ați fi dorit să fi murit atunci când fusese bolnavă.

Digory nu mai putu spune nimic, lacrimile îl înecau și pierduse orice speranță că și-ar putea salva mama; dar, în același timp, își dădea seama că Leul știa ce s-ar fi putut întâmpla și că există poate lucruri și mai îngrozitoare decât să pierzi pe cineva foarte drag. Dar Aslan îi mai spuse, aproape în șoaptă:

— Asta s-ar fi întâmplat, copilul meu, dacă-i duceai un măr furat. Dar nu așa se va întâmpla acum. Ceea ce-ți voi da eu acum vă va aduce numai bucurii. Nu va da, în lumea voastră, viață veșnică, dar o va vindeca pe mama ta. Du-te. Culege un măr din Pom.

Preț de o clipă Digory nu înțelese. Parcă se răsturnase lumea întreagă. După care, ca într-un vis, se duse spre Pom, trecând pe lângă Rege și Regină și toți ceilalți, care-l aclamau. Luă un măr și-l puse în buzunar. Apoi se întoarse la Aslan.

— Vă rog, spuse, pot să plec acasă? Uitase să-i mulțumească, dar avusese de gând să o facă și Aslan înțelese.

15. SFÂRȘITUL ACESTEI POVEȘTI ȘI ÎNCEPUTUL TUTUROR CELORLALTE

— Când sunt cu voi, n-aveți nevoie de inele, se auzi vocea lui Aslan.

Copiii clipiră și se uitară în jur. Erau din nou în Pădurea dintre Tărâmurii; unchiul Andrew dormea pe iarbă; Aslan era lângă ei.

— Haideți, e timpul să vă întoarceți acasă. Dar mai întâi trebuie să vă spun două lucruri: un avertisment și un ordin. Uitați-vă aici, copii.

Se uitară și văzură o groapă, cu fundul acoperit de iarbă, caldă și uscată.

— Data trecută când ați fost aici, le spuse Aslan, groapa asta era un ochi de apă. Când ați sărit în el, ați ajuns în lumea în care un soare muribund strălucea peste ruinele Charnului. Acum ochiul acela de apă a secăt. Lumea aceea s-a sfârșit, de parcă n-ar fi existat niciodată. Aveți grijă ca asta să le servească de învățătură rasei lui Adam și a Evei.

— Da, Aslan, spuseră copiii.

Polly adăugă:

— Da' noi nu suntem chiar așa de răi ca lumea aceea, nu-i așa, Aslan?

— Nu încă, Fiică a Evei. Nu încă. Dar lumea voastră devine tot mai rea. Nu e sigur că n-o să se găsească și printre voi o persoană rea, care să afle un secret la fel de periculos ca acela al Cuvântului Deplorabil cu care să omoare toate ființele. Și nu peste mult timp, înainte să îmbătrâniți, marile nații ale lumii voastre vor fi conduse de tirani cărora n-o să le pese de bucurii și de dreptate mai mult decât îi pasă împărătesei Jadis. Avertizați-vă lumea. Iar acum, ordinul. Luați-i acestui unchi, cât de repede puteți, toate inelele magice și îngropați-le undeva unde să nu le mai poată folosi nimeni niciodată.

Copiii îl priveau amândoi în ochi în timp ce el le spunea aceste vorbe. Și dintr-o dată (n-au știut niciodată cum anume s-a întâmplat) fața Leului deveni o mare de aur pe care începură să plutească și se simțiră cuprinși de o dulceață și o putere care-i făcură să creadă că nu mai fuseseră niciodată cu adevărat fericiți sau înțelepți sau buni, nici măcar cu adevărat vii sau treji. Iar amintirea acelui moment nu-i mai părăsi niciodată, astfel încât de câte ori erau amărâți sau furioși sau în momentele de teamă, gândul la acea bunătate de aur, sentimentul că era încă acolo, aproape de ei, undeva după un colț sau după vreo ușă, revenea și-i făcea să creadă, în adâncul sufletului lor, că totul e în ordine. Un minut mai târziu, toți trei (unchiul Andrew se trezise acum) reveniră în zgomotul, căldura și mirosurile Londrei. Se treziră pe trotuarul din fața casei familiei Ketterley și, cu excepția Vrajitoarei, a Calului și a Birjarului, totul era exact ca înainte. Felinarul avea o bară ruptă;

resturile birjei zăceau pe stradă; și mai era și mulțimea. Oamenii mai discutau încă și unii dintre ei îngenuncheau lângă polițist, spunând:

— Își revine.

Sau:

— Cum te simți, bătrâne?

Sau:

— Vine imediat salvarea.

„Doamne! Își spuse Digory în sinea lui. Cred că întreaga aventură n-a durat decât o clipă.”

Cei mai mulți se uitau cu înverșunare în jur, încercând s-o găsească pe Jadis și calul. Nimeni nu-i băgă în seamă pe copii, pentru că nimeni nu-i văzuse plecând sau întorcându-se. Iar în ceea ce-l privește pe unchiul Andrew, având în vedere halul în care arăta acum, cu hainele ferfeniță și cu fața plină de miere, nu-l mai putea recunoaște nimeni. Din fericire, ușa de la intrare era deschisă și fata în casă stătea în prag, uitându-se la ce se întâmplă pe stradă (ce distracție!), așa încât copiii îi dădură un ghionț unchiului Andrew să intre înainte să-i întrebe cineva ceva.

Acesta dădu buzna în sus pe scări înaintea lor și copiii se temură că se duce în pod să ascundă inelele magice. Dar n-aveau nici un motiv de îngrijorare. El se gândea la sticla din șifonier, așa că dispăru pe dată în dormitor și încuie ușa. Când ieși de acolo (nu peste mult timp), era în halat și se duse drept la baie.

— Polly, poți să iei tu celelalte inele? O întreabă Digory. Eu vreau să mă duc la mama.

— Bine. Ne vedem mai târziu, spuse Polly și-o porni spre scările care duceau la pod.

Digory așteptă o clipă să-și tragă sufletul, după care intră încet în camera mamei. Stătea în pat ca de obicei, rezemată de perne, cu o față atât de slabă și de palidă, că-ți venea să plângi văzând-o. Digory scoase Mărul Vieții din buzunar.

Așa cum Vrăjitoarea Jadis arătase în lumea noastră altfel decât în lumea ei, tot așa și mărul din grădina de pe deal arăta acum altfel. În dormitor erau, firește, multe culori: cuvertura colorată de pe pat, tapetul de pe perete, lumina soarelui din geam și halatul frumos, albastru, al mamei. Dar în clipa în care Digory scoase Mărul din buzunar, toate aceste lucruri părură aproape incolore. Toate, chiar și lumina soarelui, păreau ofilite și spălăcite.

Strălucirea Mărului arunca lumini ciudate în tavan. Nu mai merita să te uiți la nimic. Iar mireasma Mărului Vieții te făcea să crezi că una dintre ferestre e deschisă spre rai.

— Dragul meu, ce frumos e, îi spuse mama.

— Ai să-l mănânci, nu-i așa? Te rog, îi spuse Digory.

— Nu știu dacă doctorul o să fie de acord, îi răspunse. Dar de fapt sunt aproape sigură că pot să-l mănânc.

El i-l curăță și i-l tăie și îi dădu câte o bucățică, pe rând. De-abia termină de mâncat, că mama începu să zâmbească și capul îi căzu pe pernă într-un somn adânc, adevărat, blând, fără să fi luat nici un medicament dintr-acela de care avusese atâta nevoie. Și era evident că acum chipul ei arăta altfel. Digory se aplecă și o sărută încet, după care se furișă din cameră cu inima bătându-i foarte tare; luă și cotorul cu el. În restul zilei, de câte ori se uita la lucrurile din jur și vedea cât de banale și de lipsite de magie sunt, își pierdea orice speranță. Dar când își amintea de chipul lui Aslan, începea din nou să sper.

În seara aceea, îngropă cotorul în grădina din spatele casei.

A doua zi dimineată, când veni ca de obicei doctorul, Digory se aplecă peste balustradă ca să audă mai bine. Îl auzi pe doctor ieșind din cameră cu mătușa Letty și spunând:

— Domnișoară Ketterley, este cel mai extraordinar caz pe care l-am întâlnit în toată cariera mea de medic. E... e un miracol. Eu nu i-aș spune nimic băiatului acum; ca să nu-și facă prea mult speranțe. Dar, după părerea mea...

Aici însă începu să vorbească prea încet și Digory nu-l mai putu auzi.

După-masă se duse în grădină și fluieră semnalul lor secret, ca s-o cheme pe Polly (care nu se mai putuse întoarce în ziua precedentă).

— Ce vești ai? Îl întrebă Polly, uitându-se peste gard. Vreau să zic, ce face mama ta?

— Cred... Cred că o să fie bine, îi spuse Digory. Dar, dacă nu te superi, aș prefera să nu vorbesc încă despre asta. Ce-ai făcut cu inelele?

— Le-am luat pe toate, spuse Polly. Uite, stai calm, port mănuși. Hai să le îngropăm.

— Hai! Am făcut un semn unde am îngropat ieri cotorul.

Polly sări gardul și merseă acolo împreună. Dar se dovedi că n-ar fi fost nevoie să facă nici un semn. În locul unde îngropase cotorul, creștea deja

ceva din pământ. Nu așa repede cum văzuseră crescând copacii în Narnia, dar răsărise deja un pom. Luară o lopățică și îngropară toate inelele magice, chiar și pe ale lor, în cerc, în jurul pomului.

O săptămână mai târziu, era aproape sigur că mama lui Digory se însănătoșea. Două săptămâni mai apoi, putea să stea în grădină. Și o lună mai târziu întreaga casă devenise un loc cu totul diferit. Mătușa Letty făcea tot ce-i cerea mama: deschidea geamurile, trăgea perdelele îmbâcsite ca să pătrundă lumina în camere, erau flori peste tot, mâncarea mai bună, pianul fu acordat și mama începu din nou să cânte; și se juca atât de mult cu Digory și cu Polly, încât mătușa Letty îi spunea:

— Zău, Mabel, tu ești mai copil decât ei doi.

Când lucrurile merg prost, merg așa o vreme; dar când lucrurile încep să meargă bine, atunci merg tot mai bine. După vreo șase săptămâni, sosi și o scrisoare lungă de la tata, din India, cu vești neașteptate. Bătrânul unchi Kirke murise, ceea ce însemna că tata era acum foarte bogat. Intenționa să se pensioneze și să se întoarcă acasă de tot. Iar casa cea mare de la țară, despre care Digory auzise de atâtea ori, dar pe care n-o văzuse niciodată, avea să fie de-acum a lor; casa cea mare cu armuri, grajduri, râu, parc și sere și înconjurată de păduri și de munți... Așa că Digory era acum la fel de sigur ca voi că vor trăi cu toții fericiți până la adânci bătrâneți. Dar poate mai vreți să aflați unele lucruri.

Polly și Digory rămaseră buni prieteni. Ea venea aproape în fiecare vacanță să stea cu ei, în casa lor frumoasă de la țară; acolo a învățat să călărească, să înoate, să mulgă vaca, să facă prăjituri și să urce pe munte.

În Narnia, animalele trăiră în pace și bucurie și nici Vrajitoarea, nici alt dușman nu apărură să tulbure acest tărâm multe sute de ani. Regele Frank și Regina Helen, împreună cu copiii lor, trăiră fericiți în Narnia, iar al doilea lor fiu deveni Rege al tărâmului Archen. Băieții se însurară cu nimfe, iar fetele se măritară cu zei ai pădurii și cu zei ai râului. Felinarul pe care-l plantase Vrajitoarea (fără să știe ce face) lumina zi și noapte în pădurea din Narnia, așa încât locul acela fu numit Felinarul Risipitor și când, mulți ani mai târziu, ajunse acolo un alt copil din lumea noastră, becul mai ardea încă. Și aventura aceea este, într-un fel, legată de cele pe care tocmai vi le-am povestit.

Iată cum s-a întâmplat. Pomul care crescuse din cotorul pe care-l îngropase Digory în grădina din spatele casei era acum un pom mare și frumos.

Deoarece creștea în solul din lumea noastră, departe de vocea lui Aslan și departe de aerul tânăr al Narniei, nu rodea mere care să vindece femeile muribunde, cum se vindecase mama lui Digory, dar merele pe care le rodea erau mult mai frumoase decât oricare altele din Anglia și erau foarte bune la gust, deși nu și fermecate. Dar undeva în adâncul sevei lui, pomul nu-l uită niciodată pe celălalt pom din Narnia, din care se trăgea. Uneori se legăna misterios, deși nu bătea vântul. Cred că asta se întâmpla atunci când în Narnia erau vânturi puternice; pomul din Anglia tremura pentru că, în clipa aceea, pomul din Narnia se apleca și se legăna în bătaia vântului dinspre sud-vest. Cu toate acestea, după cum s-a dovedit mai târziu, în lemnul său era și ceva magic. Căci, când Digory ajunsese la o vârstă mijlocie (și devenise un învățat cunoscut, un profesor și un mare călător al acelor vremuri), casa familiei Ketterley îi reveni lui. Într-o zi se porni o furtună puternică în partea de sud a Angliei și pomul căzu la pământ. Digory nu vru să-l taie pentru lemne de foc, așa că făcu din el un șifonier, pe care-l puse în casa cea mare de la țară. Și, deși el nu a descoperit proprietățile magice ale acelui șifonier, cineva tot le-a descoperit până la urmă. Așa a început acel du-te-vino dintre Narnia și lumea noastră, despre care puteți citi în celelalte cărți.

Când Digory și părinții lui s-au dus să locuiască în casa de la țară, l-au luat și pe unchiul Andrew să stea la ei; tatăl lui Digory spuse:

— Trebuie să-ncercăm să nu-l lăsăm să mai facă rele și nu e corect să aibă grijă de el numai biata mătușă Letty.

Unchiul Andrew n-a mai încercat să facă nici o Magie câte zile a mai avut. Se învățase minte și, la bătrânețe, deveni mai drăguț și mai puțin egoist decât înainte. Dar îi plăcea foarte tare să-și primească oaspeții în sala de biliard, unde, singur cu ei, le povestea despre o doamnă misterioasă, o regină din altă țară, cu care se plimbase el prin Londra.

— Avea un temperament drăcesc, spunea. Da' era o femeie tare faină, domnule, tare faină.

SFÂRȘIT